

1. עמוס רגב (ת.ז. 50598036)
2. שלדון אדלסון (מספר דרכון אמריקאי 488618607)
ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר א. קלגסבלד ושות'
מרחי מנחם בגין 7, רמת גן 52681
טל': 03-6110700 ; פקס: 03-6110707

- נגד -

1. רביב דרוקר
2. חדשות 10 בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד יונתן ברמן ו/או אורי אדלשטיין
אדלשטיין ברמן ושות', עורכי דין
מרחי הרכבת 58, מגדל אלקטרה סיטי, קומה 14
תל אביב, 6777016
טל': 03-5602225 ; פקס: 03-5601755

המשיבים

3. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
4. בנימין נתניהו, ראש הממשלה
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
מרחי מח"ל 7, מעלות דפנה ירושלים
טל': 02-5419555 ; פקס: 02-5419581

המשיבים הנוספים

עתירה לביטול פסק דין

פרק א' - מבוא

1. בית המשפט הנכבד מתבקש לבטל את פסק הדין בעת"מ 15-09-28606, שניתן ביום 2.12.2015 על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (כב' השופט דוד מינץ) (להלן: "פסק הדין").

העתק פסק הדין מצורף ומסומן "1".

2. בפסק הדין בית המשפט הנכבד קיבל את עתירתם של המשיבים 1-2 כנגד ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו (המשיבה 3, הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה (להלן: "הממונה"), והמשיב 4 (להלן: "ראש הממשלה")) לחשוף את פרטי השיחות הטלפוניות (תאריך, שעה ומשך כל שיחה) בין ראש הממשלה לבין העותרים (להלן: "רגב" ו-"אדלסון"), חאת ללא שרגב ואדלסון היו צדדים לעתירה וללא שעמדתם נשמעה לפני מתן פסק הדין.

פרק ב' - העובדות הרלבנטיות לעתירה

3. ביום 11.2.2015 המשיב 1, מר רביב דרוקר (להלן: "דרוקר"), הגיש לממונה בקשה לקבלת מידע לפי סעיף 7 לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע" או "החוק"). בבקשה ביקש דרוקר לקבל פרטים שונים לגבי שיחות הטלפון בין ראש הממשלה לבין רגב ובין ראש הממשלה לבין אדלסון בשלוש השנים הקודמות להגשת הבקשה.

העתק הבקשה לקבלת מידע מיום 11.2.2015 מצורף ומסומן "2".

4. ביום 11.6.2015 הממונה דחה את הבקשה לקבלת מידע. כיוון שכך, לא היה על הממונה להודיע לרגב ואדלסון על הגשת הבקשה או על דחייתה, והוא לא עשה כן.

העתק ההחלטה בבקשה לקבלת מידע מיום 11.6.2015 מצורף ומסומן "3".

5. ביום 16.9.2015 דרוקר והמשיבה 2, חדשות 10 בע"מ (להלן: "חדשות 10"), הגישו לבית המשפט הנכבד עתירה לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע נגד החלטת הממונה בבקשה לקבלת מידע (להלן: "העתירה"). בעתירה, דרוקר וחדשות 10 ביקשו כי בית המשפט הנכבד יורה לממונה ולראש הממשלה למסור פרטים שונים לגבי השיחות שנערכו בין ראש הממשלה לבין רגב ובין ראש הממשלה לבין אדלסון (הרישא לעתירה):

"להורות למשיבים [הממונה וראש הממשלה] למסור לעותרים [דרוקר וחדשות 10] את תיעוד מועדי שיחות הטלפון שנערכו בין המשיב 2 (ראש הממשלה מר בנימין נתניהו), לבין מר שלדון אדלסון, בעליו של העיתון 'ישראל היום' ובין המשיב 2 לבין מר עמוס רגב, העורך הראשי של 'ישראל היום', מיום 11.2.2012 ואילך, כפי שתועדו ביומן לשכת ראש הממשלה, ובכלל זה תאריך כל שיחה, שעת השיחה ומשכה".

העתק העתירה מיום 16.9.2015 מצורף ומסומן "4".

6. דרוקר וחדשות 10 לא צירפו את רגב ואדלסון כמשיבים לעתירה.

7. בסמוך לאחר הגשת העתירה, דרוקר וערוץ 10 פנו למשיבה 3 על מנת לברר אם המשיבה 3 הודיעה לרגב ואדלסון על דרישת המידע הנוגע אליהם. המשיבה 3 הודיעה לדרוקר וערוץ 10 ש"לא נעשתה פניה למר אדלסון ולמר רגב לפי סעיף 13 לחוק". גם לאחר קבלת הודעה זו דרוקר וערוץ 10 לא צירפו את רגב ואדלסון כמשיבים לעתירה.

העתק הודעת ב"כ המשיבה 3 לב"כ דרוקר וערוץ 10 מיום 19.11.2015 בדבר העדר הפנייה לרגב ואדלסון מצורף ומסומן "5".

8. בכך נפל בעתירה, כפי שהוגשה, פגם מהותי: רגב ואדלסון - מי שפרטי השיחות שלהם עם ראש הממשלה התבקשו בעתירה - עלולים להיפגע מקבלת העתירה. לכן לרגב ואדלסון היתה זכות מוקנית להיות משיבים לעתירה ולהשמיע את עמדתם בפני בית המשפט הנכבד לפני מתן פסק הדין.

9. ביום 19.11.2015 הממונה וראש הממשלה הגישו את תגובתם לעתירה בה התנגדו למסירת המידע.

העתק תגובת הממונה וראש הממשלה מיום 19.11.2015 מצורף ומסומן "6".

10. ביום 2.12.2015 ניתן פסק הדין בעתירה. בפסק הדין בית המשפט הנכבד קיבל את העתירה (עמ' 7 לפסק הדין) כך:

"מכל האמור לעיל יוצא כי יש לקבל את העתירה. אלא שטרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם להתנגד למסירת המידע".

11. זכותם של רגב ואדלסון היתה להיות צדדים להליך ולהשמיע את טענותיהם בפני בית המשפט הנכבד לפני מתן פסק הדין. כך קובע הדין הכללי; כך קובע חוק חופש המידע (ובפרט סעיף 17ג) לחוק; כך קובעות תקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), השס"א-2000 (ובפרט תקנה 6; להלן: "תקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים").

12. כפי שיפורט בפרק ג' להלן, אי צירופם של רגב ואדלסון כצדדים להליך היה חייב להוליך לדחיית העתירה על הסף (או למצער - לצירופם של רגב ואדלסון). משלא נעשה כן, פסק דין שניתן מבלי שאדם הנוגע בדבר היה צד להליך והשמיע את טענותיו בפני בית המשפט - דינו להתבטל.

13. כפי שיפורט בפרק ד' להלן, ההוראה הכלולה בפסק הדין - לפיה "טרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם להתנגד למסירת המידע" - יוצרת מנגנון המנוגד לדין, שאינו מקנה לרגב ואדלסון זכות טיעון של ממש ואינו משנה את המסקנה לפיה דינו של פסק הדין להתבטל.

פרק ג' - זכותם של רגב ואדלסון להיות צד להליך; בעקבות הפרת זכות זו - דינו של פסק הדין להתבטל

14. כלל יסוד הוא כי "חלילה לבית המשפט לפגוע בזכויותיו של אדם, או להרשות לאחר לפגוע בזכויותיו של אדם, בלי שניתנה לאותו אדם הזדמנות נאותה להציג את עניינו לפני בית המשפט" (בג"ץ 1901/94 לנדאו נ' עיריית ירושלים, פ"ד מח(4) 403, 415).

15. בהתאם, תקנה 6א) לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים קובעת כי:

"המשיבים בעתירה יהיו הרשות שנגד החלטתה מכוונת העתירה, כל רשות אחרת הנוגעת בדבר, וכן כל מי שעלול להיפגע מקבלת העתירה".

16. חשיפת המידע המבוקש בעתירה נוגעת במישרין לרגב ואדלסון: בעתירה התבקשו פרטים הנוגעים לשיחותיהם עם ראש הממשלה. לכן ברור כי רגב ואדלסון הם בבחינת "מי שעלול להיפגע מקבלת העתירה". אף בית המשפט הנכבד קבע כך, שכן קביעתו - גם אם שלא כדין - כי על המשיבה 3 לפעול בנוגע לרגב ואדלסון לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע, משמעותה כי מסירת המידע "עלולה לפגוע" ברגב ואדלסון (כלשון סעיף 13 לחוק).

17. הנה כי כן, דרוקר וחדשות 10 היו חייבים לצרף את רגב ואדלסון כמשיבים לעתירה גם מלכתחילה, לא כל שכן כשהובהר להם ש"לא נעשתה פניה למר אדלסון ומר רגב" (נספח "5").

18. כיוון שרגב ואדלסון לא צורפו כמשיבים לעתירה, היה על בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף. הלכה פסוקה היא כי אם לא צורף לעתירה אדם אשר עלול להיפגע מקבלת העתירה - דין העתירה להידחות על הסף. ראו עת"מ (מחוזי-ב"ש) 35933-03-13 יהורם נ' משרד החינוך (פורסם ב"נבו", 2013), סעיף 31 לפסק הדין:

"משהעותר לא ביקש לצרף את החברה האמורה כצד לעתירה, הרי שבהתאם לסעיף 17(ג) לחוק חופש המידע, דין בקשתו של העותר להידחות".

עת"מ (מחוזי - חי') 42270-10-11 תלמוד תורה נ' עיריית קרית אתא (פורסם ב"נבו", 2012), עמוד 4 לפסק הדין:

"אין לגלות את המידע, במיוחד מאחר שהעותרת לא צירפה כמשיבים לעתירה את הצדדים השלישיים שעלולים להפגע מחשיפת המידע. ביהמ"ש לא ידון ויחליט על פגיעה בפרטיותם של הצדדים השלישיים ללא שמיעת טיעוניהם בעניין זה. על כן, גם מסיבה זו, של אי צירוף משיבים העלולים להיפגע, דין העתירה להידחות".

בג"צ 5662/99 עמותת נפגעי הבורסה נ' יו"ר ועדת הבוררים לנפגעי מניות (פורסם ב"נבו", 1999), סעיף 2 לפסק הדין:

"העותרת נמנעה מלצרף לעתירה את הבנקים שהינם צד להסדר, העלולים להיפגע ממתן הסעד המבוקש. אי-צירוף משיבים בנסיבות אלה די בו כדי להביא לדחיית העתירה על הסף".

בג"צ 7788/13 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (פורסם ב"נבו", 2013), סעיף 4 לפסק הדין:

"כבר בפתח הדברים, ובלא להתייחס לטענות המועלות בעתירה לגופן, יש להדגיש כי העותר נמנע מלצרף את האם כמשיבה לעתירה ודי בכך על מנת לדחותה על הסף".

בג"צ 2731/11 עמותת אלסדק נ' הוועדה למינוי קאדים (פורסם ב"נבו", 2011), סעיף 14 לפסק הדין:

"למרות שחלקה הארי של העתירה מופנה נגד חברי ועדת המינויים, העותרת לא צירפה אותם כמשיבים לעתירה ואף לא נתבקשה תגובתם לטענות שהופנו כנגדם. מטבע הדברים, אי צירופם של חברי הוועדה כמשיבים, שלל מהם את האפשרות להגיב על הטענות שהועלו כלפיהם, ודי בטעם זה כשלעצמו כדי לדחות העתירה".

כן ראו עת"מ (מחוזי - ת"א) 17305-05-10 מנדנד נ' קופת חולים מכבי (פורסם ב"נבו", 2011), סעיפים 18 - 20 פסק הדין; עת"מ (מחוזי-ת"א) 28209-12-11 המועצה הציבורית למניעת רעש וזיהום אויר בישראל מלר"נ נ' איגודן תשתיות איכות סביבה (פורסם ב"נבו", 2013), סעיפים 35-36 לפסק הדין.

19. בית המשפט הנכבד היה רשאי, כמובן, לתקן את הפגם שיצרו העותרים ולצרף - ביוזמתו או לפי בקשת צד אחר - את מי שעלול להיפגע מן העתירה כצד לעתירה (תקנה 6(ב) לתקנות בתי המשפט לענינים מינהליים; יי זמיר הסמכות המינהלית (2011), מהדורה שנייה, כרך ג' 1748).

20. ואולם בין אם תוצאת אי-צירוף צד היא דחיה על הסף ובין אם תוצאת אי-צירוף צד היא צירוף אותו צד על ידי בית המשפט, ברור כי לא ניתן לתת פסק דין הנוגע לאדם מסוים ללא שהוא היה צד להליך והשמיע את טענותיו בפני בית המשפט לפני מתן פסק הדין. לכן קובע גם סעיף 17 לחוק חופש המידע כי:

"(א) עתירה על החלטת רשות ציבורית לפי חוק זה תידון בבית משפט לעניינים מינהליים ... (ג) לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע טענותיו, בדרך שיקבע".

21. בענייננו ניתן פסק הדין בעתירה ללא שרגב ואדלסון היו צדדים לה. לכן דין פסק הדין להתבטל. ראו ע"א 256/71 אל סמאר נ' אל-מועטי, פ"ד כו(1) 505, 508.

"הלכה פסוקה מלפני בית-משפט זה היא, שאם נתן בית-משפט פסק-דין בלא לעשות אדם הנוגע בדבר בעל-דין, פסק-הדין הוא כאילו וכאפס וכמוהו בלא היה ... אפשר לסווג את הפסול שבפסק-הדין הזה כחוסר סמכות באחת ממשמעויותיו הרבות של דיבור זה, ולומר שבית-המשפט שפסק בענין בלא להביא לפניו אדם נוגע בדבר כדי לאפשר לו לאמור את דברו, פעל ללא סמכות ... העיקר הוא, שפסק-הדין הוא בטל מדעיקרא".

ראו גם ע"א 6185/00 עו"ד חנא נ' מ"י, פ"ד נו(1) 374, 366 :

"סמכות, כל סמכות, שמפעיל בית-משפט כופפת עצמה לחובת שמיעתם של מי שעלולים להיפגע מהפעלתה של אותה סמכות. וכי יפגע בית-משפט באינטרס של אדם ואת דברו לא ישמע - ביתר דיוק: והזדמנות להשמיע את דברו לא תינתן לו לאותו אדם - כי אז ייפגם מעשהו של בית-המשפט כדי ביטולו".

ראו גם: ע"א 411/81 זידאן נ' ע'דיר, פ"ד לח(3) 449, 455.

22. בעע"מ 6539/13 מ"י - רשות המיסים נ' גלובס פבלישר עיתונות 1993 בע"מ (פורסם ב"נבו", 2014) (סעיפים 4 סיפא ו-5 לפסק הדין) דובר בגוף תקשורת (עיתון "גלובס"), שביקש לקבל מידע לגבי הטבות מס שקיבלו חברות מסוימות. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה, ללא שהחברות האמורות היו צד להליך. בית המשפט העליון ביטל את פסק הדין של בית המשפט המחוזי גם מטעם זה:

"נעיר עוד כי על בית משפט הדן בעתירה דוגמת זו שהגישו המשיבים, לתת דעתו אף לסעיף 17(ג) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998. סעיף זה קובע שבית המשפט לא יורה על מסירת מידע העלול לפגוע במי שאינו בעל דין, היינו צד שלישי, אלא לאחר שנתן לו הזדמנות להשמיע טענותיו. לפיכך הערעור מתקבל במובן זה שהחלטה בעניין הסמכות המקומית מבוטלת, כמו גם פסק-הדין (בין היתר לאור אי עמידה באמור בסעיף 17(ג) לחוק)".

23. הנה כי כן, פסק דין שניתן מבלי שאדם הנוגע בדבר הוא צד לו - דינו להתבטל.

פרק ד' - האם "זכות הטיעון" שנקבעה בפסק הדין משנה את המסקנה לפיה דינו של פסק הדין להתבטל?

24. בסיופת פסק דינו קבע בית המשפט הנכבד כי "מכל האמור לעיל יוצא כי יש לקבל את העתירה. אלא שטרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם להתנגד למסירת המידע" (עמ' 7 לפסק הדין).

25. המנגנון שנקבע בפסק הדין אינו זכות טיעון של ממש: הוא מנוגד לדין והוא פוגע בזכויות של רגב ואדלסון. לכן אין בו כדי לשנות את המסקנה לפיה דין פסק הדין להתבטל.

פרק ד/1 - "זכות טיעון" שלא בפני בית המשפט - הפרת סעיף 17 לחוק חופש המידע

26. סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע קובע כי "לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע טענותיו, בדרך שיקבע". הוראה זו מחייבת את בית המשפט לאפשר לצד השלישי להשמיע בפניו, בפני בית המשפט ("שנתן" - בית המשפט) את טענותיו,

וזאת לפני מתן פסק הדין ("אלא לאחר" - השמעת טענות הצד השלישי).

27. הוראה זו משלימה את הוראת תקנה 6 לתקנות בית המשפט לעניינים מינהליים. לפי תקנה 6 האמורה חובה על העותר לצרף את הצד השלישי כמשיב לעתירה, שאז ממילא הצד השלישי יהיה זכאי להשמיע את טענותיו בפני בית המשפט. לבית המשפט שיקול דעת ("בדרך שיקבע") לגבי הדרך שבה הצד השלישי ישמיע לו את טענותיו (כגון בכתב, בעל פה, בתצהיר, עם או בלי חקירה נגדית וכיוצ"ב), אולם כל זאת במסגרת ההליך, בפני בית המשפט ולפני מתן פסק הדין.

28. הוראת סעיף 17(ג) בוארה על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים בעת"מ 617/03 ניאורם נ' מינהל מקרקעי ישראל (פורסם ב"נבו", 2003), סעיף 8 לפסק הדין:

"דינו של המידע שמשיב סבור שאין להמציא לעותרת שונה. כאן, המשיב מסכים לעמדתו של צד ג' (המתנגד למסירת המידע) וגם הוא סבור שאין לאפשר לעותרת לקבל מידע זה. עם זאת, אין ביטחון בכך שעמדתו של המשיב תתקבל על ידי בית המשפט, ואם תדחה, הדבר עלול לפגוע בצדדי ג' המתנגדים לעיון. על סיטואציה כזו חל סעיף 17(ג) לחוק, המורה: 'לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע את טענותיו, בדרך שייקבע'. כאן הנטל אינו עובר לצד ג' לעתור לבית המשפט וגם אין די בכך שהרשות תודיע לו שבאפשרותו לעתור נגד מסירת המידע לבית המשפט. כאן החובה היא על בית המשפט לתת לאותו צד ג' העשוי להיפגע ממסירת המידע הזדמנות להשמיע טענותיו בפני בית המשפט.

המחוקק לא קבע באיזו דרך תינתן לצד ג' אשר עשוי להיפגע ממסירת המידע ההזדמנות להשמיע טענותיו, ונראה שעניין זה מסור לשיקול דעתו של בית המשפט. אפשרות אחת, היא לצרף צדדי ג' אלה כמשיבים לעתירה. בנסיבות המקרה, אינני סבור שיש הצדקה לנקוט בהליך שכזה, ונראה שדי בכך, שאותם צדדי ג' יוכלו, אם רצונם בכך, להצטרף לעתירה ולהציג עמדתם בעניין זה בפני בית המשפט.

לאור האמור, הפרקליטות תמציא לצדדי ג' המתנגדים למסירת המידע העתק החלטה זו, ותפנה את שימת לבם לאפשרות הניתנת להם להביא דברים בפני בית המשפט. זאת, הן לגבי המידע שהמשיב מסכים למוסרו לעותרת והן לגבי המידע שהמשיב מתנגד למוסרו. הכל בתוך 30 יום מיום קבלת החלטה".

29. ברור, אם כן, כי יש פגיעה מהותית בזכויות של רגב ואדלסון בכך שזכות הטיעון שלהם - על פי המנגנון שקבע בית המשפט הנכבד - היא בפני המשיבה 3 ולא בפני בית המשפט הנכבד. כך, אם בכוונת רגב ואדלסון להעלות בפני המשיבה 3 את אותם טעמי התנגדות שהמשיבה 3 הציגה בפני בית המשפט הנכבד (ונדחו על ידי בית המשפט הנכבד) - המשיבה 3 אינה רשאית לסטות מהחלטת בית המשפט הנכבד. גם אם בכוונת רגב

ואדלסון להעלות בפני המשיבה 3 נימוקים שונים - גם אז המשיבה 3 כבולה בקביעות העובדתיות והנורמטיביות שבפסק הדין. ודוק, זכות הטיעון אינה תלויה בתוכן הטיעון (בג"ץ 2911/94 באקי נ' מנכ"ל משרד הפנים, פ"ד מח(5) 291, 303; ע"מ 1038/08 מדינת ישראל נ' געאביץ (פורסם ב"נבו", 2009), סעיף כ"ב לפסק הדין). רגב ואדלסון זכאים שטיעוניהם יישמעו בפני גוף היכול לשנות את ההחלטה - ולא בפני גוף הכבול, באופן מלא או חלקי, בהחלטה של גוף אחר אשר לא שמע את טיעוניהם לפני מתן ההחלטה.

30. הפגם שבהחלטת בית המשפט הנכבד להפנות את רגב ואדלסון לטעון את טענותיהם בפני המשיבה 3 משתקף מכך שבית המשפט הנכבד הנחה את המשיבה 3 לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ("טרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם להתנגד למסירת המידע"). בית המשפט הנכבד - אשר החליט כי זכות הטיעון של הצד השלישי תינתן בפני המשיבה 3 - הפנה את המשיבה 3 להליכים לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע, סעיף החוק המסדיר את זכות הטיעון של הצד השלישי בפני הרשות. אולם סעיף 13 לחוק חופש המידע כלל אינו רלבנטי לענייננו: סעיף 13 לחוק חופש המידע חל רק כאשר "הרשות הציבורית שוקלת לאפשר למבקש המידע לקבל את המידע", שאז באמת יש משמעות לזכות הטיעון של הצד השלישי בפני הרשות הציבורית, שהיא אכן הרשות המחליטה בנסיבות סעיף 13 לחוק. בענייננו, הרשות הציבורית (המשיבה 3) לא "שוקלת" דבר אלא מתנגדת (בדיוק כמו רגב ואדלסון) למסירת המידע (ואף הודיעה על כוונתה לערער על פסק הדין - מכתב המשיבה 3 לרגב מיום 17.12.2015). לכן סעיף 13 לחוק כלל אינו חל.

העתק מכתב המשיבה 3 לרגב מיום 17.12.2015 במסגרתו הודיעה על כוונתה לערער על פסק הדין בעתירה מצורף ומסומן "ז" (ראו עמ' 2 למכתב).

31. לכן המנגנון שקבע בית המשפט הנכבד בסיפת פסק דינו מנוגד לדין: הוא "שולח" את רגב ואדלסון לטעון את טענותיהם בפני גוף שאיננו בית המשפט, אשר כבול - בצורה מלאה או חלקית - בקביעות של בית המשפט (שלא שמע את רגב ואדלסון לפני פסק הדין), וזאת בדרך (סעיף 13 לחוק חופש המידע) שאינה חלה ואינה יכולה לחול בענייננו.

פרק ד/2 - "זכות טיעון" לאחר פסק הדין - הפרת סעיף 17 לחוק חופש המידע

32. פסק הדין שקבע כי על ראש הממשלה למסור את פרטי שיחותיו עם רגב ואדלסון חתך את גורלם של שיחותיהם של רגב ואדלסון עם ראש הממשלה בלא שניתנה להם זכות טיעון לפני ההחלטה. במקומה נקבע מנגנון (פסול) של זכות טיעון לאחר ההחלטה. גם בכך מנוגד מנגנון זה להוראת סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע ("אלא לאחר").

33. אכן, זכות הטיעון של מי שעלול להיפגע מההליך השיפוטי חייבת להינתן לו לפני פסק הדין ולא אחריו. להבדיל מרשות מינהלית, אשר תמיד (או לפחות - לרוב) יכולה לשנות את החלטותיה, בית משפט - משנתן את פסק הדין - קם מכסאו, ואינו יכול לשנות עוד את פסק הדין. לכן ברור כי זכות הטיעון של מי שעלול להיפגע מפסק הדין חייבת להינתן לפני פסק הדין.

34. מסקנה זו עולה בקנה אחד גם עם הוראות הדין הכללי לגבי זכות הטיעון. "כלל יסוד בשיטתנו המשפטית מורה כי רשות מינהלית תימנע מהחלטה בזכויותיו של אדם בטרם תעניק לו הזדמנות נאותה להשמיע את טענותיו" (בג"ץ 7805/00 אלוני נ' מבקרת עיריית ירושלים (פורסם ב"נבו", 2003), סעיף 17 לפסק הדין; ראו גם: בג"ץ 549/75 חברת סרטי נח בע"מ נ' המועצה לביקורת סרטי קולנוע, פ"מ (1) 759, 766). "בראש ובראשונה חל הכלל על בתי-דין ועל בתי-משפט, שהם הראשונים החבים בחובת השמיעה" (ע"א 6185/00 עו"ד חנא נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (1) 366, 374; ראו גם רע"א 7471/07 בראוטבר נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (פורסם ב"נבו", 2007), סעיף 5 לפסק הדין).

35. זכות טיעון לאחר מתן החלטה איננה הוגנת כלפי הנפגע מהחלטה, וזאת גם במצב בו הרשות רשאית לשנות את החלטה (מה שאין כך כאן). עמד על כך בית המשפט העליון בעע"מ 1038/08 מדינת ישראל נ' געאביץ (פורסם ב"נבו", 2009), סעיף כ"ו לפסק הדין:

"בשימוע מאוחר אין ניתנת לנפגע 'הזדמנות הוגנת', שהיא עיקר מהותה של זכות הטיעון, כיון שמצב הדברים נוטה כבר לרעתו: לפניו המשימה לשנות את עמדת הרשות לאחר שכבר נתגבשה, ופעמים אף ניתן לה פומבי, והדבר אינו פשוט מטבע האנוש".

36. אכן, במקרים מסוימים ניתן לפרש את הדין כך שהוא מאפשר זכות טיעון גם לאחר מתן החלטה. אולם זאת במקרים חריגים, שאין להם כל רלבנטיות לענייננו. הסביר בית המשפט העליון בעניין געאביץ הנ"ל, שם, סעיף כ"ז לפסק הדין:

"הפסיקה קבעה בהלכת באקי, כי השימוע יכול להתקיים לאחר שהרשות המינהלית קיבלה את החלטתה, רק במקרים בהם 'שימוע מוקדם אינו מתיישב עם מהות הסמכות או עם תכלית החוק, או שהוא עלול לסכל את התפקוד התקין של הרשות המינהלית, או שיש בו כדי לפגוע באופן ממשי באינטרס חשוב אחר'".

37. מקרים אלה אינם רלבנטיים לעתירה לפי חוק חופש המידע. גם לכן ברור כי זכות הטיעון חייבת היתה להינתן לרגב ואדלסון לפני פסק הדין בעתירה.

38. זכות הטיעון המאוחרת מעמידה את רגב ואדלסון במצב נחות לעומת המצב בו היו נמצאים אילו היו צד להליך מלכתחילה. אילו דרוקר וחדשות 10 היו פועלים כפי חובתם על פי דין - ומצרפים את רגב ואדלסון לעתירה המקורית - היה עליהם לשכנע את בית המשפט כי הם זכאים לקבל את המידע, על אף המגיעה האפשרית ברגב ואדלסון. כעת על רגב ואדלסון להתייבב בפני המשיבה 3, לאחר שבית המשפט הנכבד כבר הביע את עמדתו, ואם המשיבה 3 תחליט על מסירת המידע לדרוקר וחדשות 10 (על פי פסק הדין) - הנטל ליזום הליך שיפוטי המכוון לשנות את עמדת המשיבה 3 יהיה מוטל על רגב ואדלסון. זהו לא רק היפוך הנטל לתקוף את החלטת הרשות (שהתנגדה למסירת פרטי השיחות) אלא גם היפוכו של הדין.

39. זאת ועוד, בית המשפט הנכבד כבר קבע כי טעמי ההתנגדות של הממונה וראש הממשלה נסוגים בפני חופש המידע. אולם, כאשר בית המשפט דן בעתירה לפי חוק חופש המידע עליו לערוך איזון בין כלל האינטרסים הרלבנטיים להכרעה יחד: "עד עתה בחנו בנפרד את איזונו של חופש המידע אל מול האינטרס הציבורי ביעילות הרשות ואל מול זכותם של צדדים שלישיים. אולם כאמור, במקרה שלפנינו ענין לנו באיזון בין שלושת הערכים הללו גם יחד" (עצ"מ 11120/08 התנועה לחופש המידע נ' מדינת ישראל - רשות ההגבלים העיסוקיים (פורסם ב"נבו", 2010), סעיף 14 לפסק הדין); ראה גם בר"מ 4997/13 מדינת ישראל רשות המיסים נ' גלובס פבלישר עיתונות 1983 בע"מ (פורסם ב"נבו", 2013), סעיף 5 לפסק הדין). אכן, יש וטעמי ההתנגדות של הרשות אינם עומדים בפני עצמם (כפי שנקבע בפסק הדין) אולם יחד עם טעמי ההתנגדות של הצד השלישי יש בהם משקל מצטבר המוביל לכך שאיזון האינטרסים מוביל לדחיית העתירה. איזון אינטרסים כזה הוא אינו אפשרי עוד לאחר שבית המשפט כבר נתן את דעתו בעניין משקלם של טעמי ההתנגדות של הרשות, כשהם עומדים לבדם.

40. ואמנם, בפסיקת בתי המשפט נקבע כי צד שלישי זכאי להתנגד למסירת מידע מכח חוק חופש המידע לפני ההכרעה בעתירה כנגד החלטת הרשות הדוחה את בקשת המידע. ראו בר"מ 4997/13 מדינת ישראל רשות המיסים נ' גלובס פבלישר עיתונות 1983 בע"מ (פורסם ב"נבו", 2013), סעיף 5 לפסק הדין, שם קבע בית המשפט העליון כי יש:

"לערוך איזון בין האינטרסים הרלבנטיים המתחרים על הבכורה. למשל תצוין טענת המדינה כי היה מקום להעניק לצדדים שלישיים, הן החברות הפרטיות, הזדמנות להשמיע טענותיהן טרם מתן הכרעה".

ראו גם דבריו של כבי' השופט זילברטל בע"מ (מחוזי-י-ם) 2312/01 שצ'רנסקי נ' הממונה על המרשם (פורסם ב"נבו", 2001), סעיף 12 לפסק הדין:

"אם המערער היה מגיש עתירה מנהלית בהתבסס על חוק חופש המידע, היה צריך לשמוע את העשויים להיפגע, בטרם תינתן החלטה (סעיף 17ג) לחוק חופש המידע). גם מטעם זה לא ניתן להיעתר למערער, שכן אותם גורמים אינם צדדים להליך דגן ולא ניתן לפגוע בהם ללא שישמע דברם".

ראו גם ה"פ (מחוזי-נצ') 110/00 זוהיר נ' המוסד לביטוח לאומי (פורסם ב"נבו", 2001), סעיף 41 לפסק הדין:

"הצד השלישי רשאי להביע עמדה בשאלה האם לפרסם את המידע ובאלו תנאים, וזה לאחר שבית המשפט קבע כי מסירתו עלולה לפגוע בזכויות הצד השלישי. הליך האיזון בין חופש המידע ובין הפגיעה בזכויות הצד השלישי ייערך על ידי בית המשפט בין השאר לאחר שמיעת עמדתו של הצד השלישי ושקילת טענותיו לעניין זה".

41. האחריות לפגם שנפל בפסק הדין מוטלת, בראש ובראשונה, על דרוקר וערוץ 10. כפי שראינו, על פי תקנה 6 לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים, חובה היה על דרוקר וערוץ 10 לצרף את רגב ואדלסון כמשיבים לעתירה מלכתחילה. אילו היו פועלים כדיון, היה מתאפשר לרגב ואדלסון להתנגד לעתירה בטרם קבלתה. אלמלא דרוקר וערוץ 10 היו מפריס את תקנה 6, רגב ואדלסון היו משמיעים את טענותיהם לפני ההכרעה בעתירה, וזכות הטיעון שלהם לא היתה נשללת.

פרק ד/3 - ריבוי הליכים וסיכון בריבוי החלטות

42. לבסוף נעקוב אחר המתווה לפעולתם של רגב ואדלסון על פי המנגנון שקבע בית המשפט הנכבד.
43. ראשית, ככלל, עתירה למסירת מידע לפי חוק חופש המידע מגיעה לפתחו של בית המשפט כאשר הרשות מתנגדת למסירת המידע לעותר. כך היה גם בענייננו. המשיבה 3 התנגדה למסירת המידע לדרוקר וערוץ 10. המשיבה 3 תומכת בעמדת רגב ואדלסון לפיה אין למסור את המידע מושא העתירה. אולם, לפי המנגנון שקבע בית המשפט הנכבד, רגב ואדלסון אמורים כעת לטעון את טעמי התנגדותם בפני המשיבה 3 אשר מסכימה עמם (ואף הודיעה כי בכוונתה לערער על פסק הדין בעתירה - נספח "ז"), אך ניתן פסק דין כנגד עמדתה. קשה להבין איזה טעם יש בטיעון כזה.
44. שנית, וחשוב מכך - לפי המנגנון שבנה בית המשפט הנכבד, הרי לאחר שמיעת עמדת רגב ואדלסון - אם המשיבה 3 תתמיד בעמדתה הראשונית, יהיה על דרוקר וערוץ 10 להגיש - פעם נוספת - עתירה לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע. אז יתבררו שתי עתירות מכח אותו סעיף חוק לגבי אותו מידע. לעומת זאת, אם המשיבה 3 תדחה את טעמי ההתנגדות של רגב ואדלסון - ייאלצו כעת רגב ואדלסון להגיש עתירה לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע. אז, יתבררו שתי עתירות מכח אותו סעיף חוק לגבי אותו מידע.
45. כאמור, אם המשיבה 3 תדחה את טעמי ההתנגדות של רגב ואדלסון, הנטל ליזום הליך שיפוטי על מנת לבטל את החלטת המשיבה 3 יהיה מוטל על רגב ואדלסון, נטל זה לא היה מוטל עליהם אילו היו מצורפים - כמצוות הדין - כמשיבים לעתירה. המשיבה 3 התנגדה למסירת המידע הנוגע לרגב ואדלסון. זכותם המוחלטת של רגב ואדלסון היתה להיות משיבים לעתירה למסירת המידע, ובשום אופן לא היה מוטל עליהם הנטל ליזום הליך שיפוטי כנגד מסירת המידע.
46. גם לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעת"מ 617/03 ניאורס נ' מינהל מקרקעי ישראל (פורסם ב"נבו", 2003), הנזכר לעיל (בסעיף 8 לפסק הדין), לפיהם "על סייטואציה כזו חל סעיף 17(ג) לחוק, המורה: 'לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע את טענותיו, בדרך שייקבע'. כאן הנטל אינו עובר לצד ג' לעתור לבית המשפט וגם אין די בכך שהרשות תודיע לו שבאפשרותו לעתור נגד מסירת המידע לבית המשפט. כאן החובה היא על בית המשפט לתת לאותו צד ג' העשוי להיפגע ממסירת המידע הזדמנות להשמיע טענותיו בפני בית המשפט".

47. סוף דבר, אין כל הצדקה למנגנון שקבע בית המשפט הנכבד, שכן הוא יוליך לניחול **שני הליכים לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע לגבי אותה בקשת מידע**, העלולים אף להוליך להחלטות שיפוטיות מנוגדות.

פרק ה' - סיכום

48. דרוקר וערוץ 10 היו חייבים לצרף את רגב ואדלסון כצדדים להליך.
49. משלא עשו כן, היה על בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף ו/למצער, לצרף את רגב ואדלסון כצדדים להליך.
50. **פסק הדין ניתן מבלי שרגב ואדלסון היו צדדים להליך. לכן דינו להתבטל.**
51. המנגנון שקבע בית המשפט הנכבד אינו מקנה לרגב ואדלסון זכות טיעון של ממש ולכן אינו משנה מהמסקנה לפיה דין פסק הדין להתבטל.
52. לכן בית המשפט הנכבד מתבקש לבטל את פסק הדין ולחייב את המשיבים, שיתנגדו לעתירה זו, בהוצאות העותרים, בצירוף שכ"ט ומע"מ כדין.

ויקני ונטורה, עו"ד
מ.ר. 68868

אמיר שרגא, עו"ד
מ.ר. 23944

ד"ר א. קלגסבלד, עו"ד
מ.ר. 10259

ד"ר א. קלגסבלד ושות', עורכי-דין

ב"כ העותרים

תצהיר מטעם העותר 1

אני החתום מטה, עמוס רגב, מסי' זהות 50598036, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהיר בזה לאמור:

1. אני העותר 1 בעתירה המינהלית אשר תצהירי זה מצורף לה.
2. תצהירי זה ניתן לתמיכה בעתירה ולאומות האמור בה.
3. האמור בסעיף 4 סיפא שבעתירה הוא בידיעתי האישית.
4. האמור בסעיפים 1-4 רישא ו- 5-5 שבעתירה הוא נכון לפי מיטב ידיעתי ואמונתי. המקור לידיעתי ולאמונתי הוא על פי מסמכים שקראתי ועל פי יעוץ משפטי שקבלתי.
5. אני מצהיר כי השם דלעיל הוא שמי, החתימה דלמטה היא חתימתי, וכי תוכן תצהירי זה אמת.

עמוס רגב

אישור

אני הח"מ, ויקי ונטורה, מ.ר. 68868, עו"ד, מאשרת כי ביום 21 לדצמבר, 2015, הופיע בפני מר עמוס רגב, המוכר לי אישית, ולאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת, וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו דלעיל וחתם עליה בפני.

ויקי ונטורה
מ.ר. 68868

ויקי ונטורה, עו"ד

מ.ר. 68868

נספחים - תוכן עניינים

מספר נספח	תיאור
1	פסק הדין בעת"מ 28606-09-15 מיום 2.12.2015
2	בקשה לקבלת מידע מיום 11.2.2015
3	החלטה בבקשה לקבלת מידע מיום 11.6.2015
4	עתירה מינהלית 28606-09-15 מיום 16.9.2015
5	הודעת ב"כ המשיבה 3 מיום 19.11.2015
6	תגובת המשיבה 3 בעת"מ 28606-09-15 מיום 19.11.2015
7	מכתב המשיבה 3 לעותר 1 מיום 17.12.2015

נספח "1"

פסק הדין בעת"מ 28606-09-15

מיום 2.12.2015

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

ע"מ 28606-09-15

1

בעניין: 1. רביב דרוקר
2. חדשות 10 בע"מ
ע"י בי"כ עוה"ד יונתן ברמן, אורי אולשטיין

העותרים

- נ ד -

1. הממונה על חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
2. בנימין נתניהו, ראש הממשלה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
ע"י עו"ד אחוה ברמן

המשיבים

2

פסק דין

3

4 עתירה כנגד החלטת הממונה על יישום חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש
5 המידע" או "החוק") במשרד ראש הממשלה שלא למסור לעותר פרטי מידע הנוגעים לשיחות
6 שהתקיימו בין ראש הממשלה לבין בעלי עיתון "ישראל היום" ועורכו הראשי.

7

8

הרקע לעתירה

9 1. עותר 1, מר רביב דרוקר (להלן: "העותר"), הוא עיתונאי המשמש כפרשן פוליטי של עותרת
10 2, חברת חדשות 10 בע"מ (להלן: "ערך 10"). ביום 11.2.15 הגיש העותר בקשה למשיבה 1,
11 הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה (להלן: "הממונה" או "המשיבה") בה
12 ביקש לקבל את תיעוד מרעזי שיחות הטלפון שנערכו בין ראש הממשלה, משיב 2, לבין מר שלדון
13 אדלסון, בעל עיתון "ישראל היום" (להלן: "העיתון"), ובין ראש הממשלה לבין מר עמוס רגב,
14 העורך הראשי של העיתון, במשך שלוש שנים שקדמו ליום 11.2.12. בבקשתו התבקש תיעוד
15 השיחות ביומן לשכת ראש הממשלה ובכלל זה פרטים אודות תאריך כל שיחה; שעת השיחה; ומשך
16 השיחה.

17

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ**

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

2. ביום 11.6.14 פנה העותר למשיבה בשאלה האם התבררה פנייתו, כאשר באותה שעה חלפו
ארבעה חודשים מיום שנשלחה. באותו יום, ניתנה תשובת המשיבה הדוחה את בקשת העותר בטענה
כי "שני האישים אליהם מתייחסת הבקשה הם חברים אישיים של ראש הממשלה, ששיחותיו עמם
הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה". לפיכך, נדחתה
הבקשה בהתבסס על סעיף 9(א)(3) לחוק, לפיו אין למסור מידע מהווה פגיעה בפרטיות. עוד ציינה
המשיבה ברדא"ל שנשלח לעותר ואליו צורפה ההחלטה, כי "אנו עומדים במועדים בהתאם לחוק
על אף שלצערי לא עלה בידי לערכנך".

3. בשולי הדברים יצוין כי בהחלטה גם נאמר כי ביחס לתיעוד השיחות עד לחדש מרץ 2014,
החומר המבוקש הועבר לגננך המדינה לפי חוק הארכיונים, התשט"ו-1955 ולכן הוראות חוק חופש
המידע אינן חלות עליו. עם זאת, בתגובת המשיבים לעתירה (ולאחר שהובהר כי נפלה טעות
בהחלטת הממונה ומדובר בחומר הנוגע לתיעוד השיחות עד לחדש מרץ 2013), נאמר כי המשיבה
לא תעמד על נימוק זה במסגרת התשובה לעתירה. לפיכך, הדין התמקד אך בנימוק השני שניתן
לדחיית הבקשה.

טענות הצדדים

4. העותר, אשר ערך במסגרת תפקידו בערוץ 10 תחקיר אודות הזיקה בין העיתון "ישראל
היום" לבין ראש הממשלה, טען כי במוקדים ציבוריים שונים מחקיים דיון ציבורי חשוב בטענה
שלפיה "ישראל היום" הוא עיתון ששם לעצמו מטרה לשרת את ראש הממשלה. לטענתו, חשיפת
תיעוד מועדי השיחות בין ראש הממשלה לבין בעלי העיתון ועורכו הראשי, תאפשר לציבור לבחון
לאשורה את שאלת קיומה של זיקה בין ראש הממשלה לבין עיתון "ישראל היום".

5. עוד נטען כי המשיבה ציינה באופן סתמי כי במקרה זה חל החריג הקבוע בסעיף 9(א)(3)
לחוק חופש המידע, אך לא ציינה אלו מבין החלופות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-
1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") מהווה לשיטתה "פגיעה בפרטיות" באופן המצדיק דחיית
הבקשה. לטענת העותר, מטירת המידע המבוקש אינה מהווה "פגיעה בפרטיות" לפי חוק הגנת
הפרטיות, ולפיכך אינו חל עליה החריג האמור. העותר בהחיר כי הוא אינו מבקש מידע בדבר תוכן
השיחות, אלא אך בנוגע למועדי השיחות ואוויכך, ועל כן אף אם מדובר בשיחות עם "חברים
אישיים" של ראש הממשלה, אין במסירת המידע כדי לחשוף את תוכנם של "עניינים אישיים"

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

עח"מ 28606-09-15

- 1 אודותם שוחחו. יתר על כן, בירדעו כי השיחות מתועדות, לא יכול ראש הממשלה לטעון כי מסירת
2 מידע אודות עצם קיומה של שיחה מהווה פגיעה בפרטיות. ועוד, נוכח מעמדם של בעלי העיתון
3 ועורכו הראשי, בהיותם עומדים בראשם של גופים דו-מהותיים אשר חלים עליהם גם עקרונות
4 המשפט הציבורי ונוכח מעמדם של ראש הממשלה והיותו "איש ציבור" מובהק, אין כל מקום לטענה
5 של פגיעה בפרטיות ביחס למידע בדבר יחסי הגומלין ביניהם. בשולי הדברים טען העותר כנגד
6 האיחור במתן התשובה לבקשה שהגיש. כך, על אף שהיה על המשיבה להיענות לבקשה לא יאחר
7 מ-30 ימים מיום שהוגשה, התקבלה התשובה בה אך בחלוף ארבעה חודשים.
8
- 9 6. מנגד טענו המשיבים כי המידע המבוקש חושף את יחסיו של ראש הממשלה עם חבריו
10 האישיים, באופן אשר עשוי אף להביא להשגת מידע באשר לחיכוכי של השיחות באמצעות הצלבה
11 עם פרטי מידע אחרים הגלויים לציבור. המשיבים גם הבהירו כי במסגרת תיעוד שיחותיו של ראש
12 הממשלה לא נעשית כל הבחנה בין שיחות פרטיות לבין שיחות שנעשו במסגרת עבודתו
13 המיניסטריאלית וגם לא נשמר כל תיעוד בנוגע למשך השיחות. מכל מקום, יחסי אדם עם חברו
14 נופלים לגדר "ענייני הפרטים" של אדם. גם אין לקבל את טענת העותרים כי בעלי העיתון ועורכו
15 הראשי הינם "איש ציבור", ואף טענת העותרים כי העיתון הינו גוף דו-מהותי לא נקבעה כהלכה
16 בפסיקת בתי המשפט. מכל מקום, אף אם היה מוגדר העיתון כגוף דו-מהותי, אין הדבר הופך את
17 בעלי או את עורכו הראשי ל"איש ציבור".
18
- 19 7. עוד טענו המשיבים כי על אף שאין חולק כי ראש הממשלה הוא אכן "איש ציבור", אין
20 הכוונה שהוא אינו זכאי לפרטיות ככל אדם אחר. דווקא בשל החשיפה המוגברת לה הוא נתון מתוקף
21 תפקידו, יש להתיר לו "מרווח נשימה" בחוץ ד' אמותיו הפרטיות בהן יוכל להתנהל בשלווה מחוץ
22 לעיני התקשורת.
23
- 24 8. גם לא ניתן לקבל את הטענה כי מסירת המידע אינה פוגעת בפרטיות אך מכיוון שידוע
25 לראש הממשלה כי המידע מתועד. עצם תיעוד השיחות אינו מהדהד הסכמה גורפת לפרסום פרטי
26 המידע שעה שמדובר במידע אשר מתועד ללא חובה על פי דין ונערך לכלל שיחותיו של ראש
27 הממשלה. במקרה זה יש גם ליתן משקל רב לזכות לפרטיות חזת על פני האינטרס הציבורי, שעה
28 שהיכולת לקיים דיון ציבורי לא נפגעה כלל מכך שהמידע לא היה חשוף לציבור. ולראייה, העותרים
29 עצמם מודים בקיומו של שיח ציבורי בעניין.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ**

02 דצמבר 2015

צח"מ 28606-09-15

1
2 בשולי הדברים יצוין כי בנוגע לבקשת מסירת המידע בעניין משך השיחות (כאשר המשיבים
3 בתגובתם הכהירו כי מידע מסוג זה אינו מתועד על ידי לשכת ראש הממשלה), הבהיר ב"כ העותרים
4 במהלך הדיון בעתירה שהתקיים ביום 25.11.15 כי לא מבקש פריט מידע אשר אינו מצוי ביד
5 המשיבים.

6

7

דין והכרעה

8 9. סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע קובע כי "רשות ציבורית" לא תמסור מידע שגילוי מהווה
9 פגיעה בפרטיות כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין. עיקרה של
10 עתירה זו נסוב בעניין טענת העותר כי מסירת המידע המבוקשת על ידו אינה מהווה כלל "פגיעה
11 בפרטיות" כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות. מנגד, בחשובתה פירטה המשיבה כי המידע המבוקש
12 נכלל בגדרי החלופה הקבועה בסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות שעניינו "שימוש בידיעה על ענייני
13 הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה".

14

15 10. סעיף קטן (א) שבסעיף 9 לחוק חופש המידע, מפרט סוגים שונים של מידע שאין למסור,
16 וזאת בשונה מהחריג הקבוע בסעיף קטן (ב) לגבי מידע שהרשות "אינה חייבת" למסור. בפסיקת
17 בתי המשפט הובהר כי סעיף קטן (א) עניינו איסור קטגורי אשר במסגרתו אף לא ניתן לרשות
18 הציבורית שיקול דעת אם למסור את המידע לידי הציבור והסמכות לסטות מהוראות הסעיף מוקנית
19 לבית המשפט בלבד (בסעיף 17(ד) לחוק) (ראו: ע"מ 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות
20 החברת הממשלתית (פורסם בנבו, 19.5.09); ע"מ 398/07 התנועה לחופש המידע נ' מדינת
21 ישראל – רשות המסים (פורסם בנבו, 23.9.08)). עם זאת, גם הובעה העמדה לפיה יכולה הרשות
22 למסור אף מידע הנופל בגדרו של סעיף 9(א) לחוק, ועליה לבחון זאת במסגרת מלאכת שקילת
23 האיזונים השונים (ראו: ע"מ 3300/11 מדינת ישראל – משרד הביטחון נ' גישה – מרכז לשמירה
24 על הזכות לגרע (פורסם בנבו, 5.9.12)).

25

26 11. השאלה הראשונה אם כן, האם עניינו במידע אודות "ענייני הפרטיים" של אדם, הנכלל
27 במסגרת הגדרת "פגיעה בפרטיות" שבסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, ועל כן נופל הוא בגדרי החריג
28 הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע. למעשה, המונח "פרטיות" והיקפו לא הוגדרו הגדרה
29 מדויקת ומדובר במונח מופשט שאח גבולותיו המוגדרים קשה לקבוע (ראו למשל: ע"א 4963/07

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

- 1 ידיעות אחרונות בע"מ נ' ער"ד פלוני (פורסם בנבו, 27.2.08); בג"ץ 1435/03 פלתיא נ' בית הדין
2 למשמעת של עובדי המדינה בחיפה, פ"ד נח(1) 529 (2003); עע"מ 9341/05 בעניין התנועה
3 לחופש המידע, שם). כך גם הביטוי "ענייני הפרטיים של אדם" הנכלל בסעיף 2(9) לחוק הגנת
4 הפרטיות, נרשא אופי עמום ולא ניתן להגדרה ברורה ובפסיקת בתי המשפט פורש הביטוי באופן
5 רחב (עע"מ 1386/07 עיריית חדרה נ' שגרום בע"מ, ע"י מנחלה עמנואל דרדי (פורסם בנבו,
6 16.7.12); ע"א 439/88 רשם מאגרי המידע נ' נטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994); עע"מ 398/07
7 בעניין התנועה לחופש המידע נ' מדינת ישראל – רשות המסים, שם). לכן נקבע כי יש לצקח לתוך
8 הביטוי תוכן קונקרטי בהתאם לנסיבות הדברים ולהקשרם (ראו: עע"מ 9341/05 התנועה לחופש
9 המידע, שם). כך למשל יכול ותתייחס הזכות לפרטיות בהקשר זה למידע הנוגע באופן מובהק לפרט
10 ולו בלבד ויכול שתתייחס למידע הנוגע לפרט במגעיו עם אחרים (ראו: בג"ץ 844/06 אתיברסיטת
11 חיפה נ' עוז (פורסם בנבו, 14.5.08)).
12
13 12. כאמור, המידע המבוקש בעניינינו נוגע לקיומן, תדירותן ומועדן של שיחות טלפון בין מי
14 שעומד בראש הממשלה לבין מי שהוגדרו כ"חברים אישיים" שלו. במובן זה, מדובר בנתונים
15 הנוגעים למישור מעגליו החברתיים של אדם ולמעציו עם אנשים אחרים שעשויים להיכלל במסגרת
16 "ענייני האישיים". זאת על אף שלא מדובר במסגרת העניינים ה"מובהקים" שנכללים תחת הזכות
17 לפרטיות (זאת בשונה למשל, מנתונים הנוגעים למצבו הבריאותי של אדם, מצבו הכלכלי, דעותיו
18 ואמתתו (ראו: עע"מ 9341/05 בעניין התנועה לחופש המידע, שם)), ולא לתוכן של השיחות
19 כאמור אשר בוודאי שיש בהן היבט נוסף של "עניינים פרטיים". עם זאת, כאשר מדובר ב"איש
20 ציבור", כדוגמת ראש הממשלה יתכן וגם מידע הנוגע למעגליו החברתיים חורג מגדר עניינים
21 "פרטיים". "אדם הנוטל עליו תפקיד ציבורי חושף עצמו במידה רבה לעינו הפקחה של הציבור"
22 (בג"ץ 2481/93 דין נ' ניצב יהודה רלק, מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 487, 456 (1994)), זאת
23 על אחת כמה וכמה כשמדובר במי שממלא את התפקיד הציבורי הבכיר ביותר בממשלה, כאשר
24 מטבע הדברים פרטיותו תדווג באופן שונה מוז של בעלי תפקיד ציבורי אחרים (השוו: בג"ץ
25 6658/93 עם כליא נ' מפקד משטרת ירושלים, פ"ד מח(4) 793 (1994)). הדברים אף מקבלים
26 משנה תוקף במקרה זה הואיל וראש הממשלה גם מכהן כשר התקשורת והמידע המבוקש אודותיו
27 הוא מועדי השיחות שהוא ניהל עם אנשי תקשורת מובהקים, וזאת בין אם תחום העיתונות הכתובה
28 הוא כפיקוח משרד הפנים, כדעת ב"כ המשיבים, ובין אם הפיקוח נעשה על ידי משרד התקשורת.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ**

02 דצמבר 2015

עת"מ 28606-09-15

- 1 נרמה אפוא כי המידע המבוקש נכלל בתחום ה"אפור" של "עניינים פרטיים" המוזכרים בסעיף
2 9(א)(3) לחוק חופש המידע.
3
4 13. ובמאמר מוסגר יצוין כי אין לקבל את טענת העותרים כי עצם העובדה שהמידע מתועד
5 בדיעת ראש הממשלה, אינה מאפשרת לו לטעון כי מסירת המידע מהווה פגיעה בפרטיות. אף
6 כאשר מביע אדם הסכמה לחשיפת מידע מסוים לאדם אחד, או למספר אנשים, אין להסיק מכך
7 שהוא מנע מלהתנגד לפרסום המידע לציבור הרחב (ראו: ע"א 439/88 בעניין תטורה; ע"מ
8 1386/07 בעניין עיריית חדרה, שם). קל והומר שאין בתייעוד המידע כשלעצמו כדי להוות הסכמה
9 מכללא כאמור לפרסומו.
10
11 14. אם כן, השאלה השנייה - והעיקרית - העומדת לדין היא האם אכן מידע אודות עצם קיומן
12 של שיחות אלו בהיותו מצוי כאמור בתחום האפור של "עניינים פרטיים" הוא בגדר מידע אשר יש
13 לגלותו לאור הוראות סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, לפיו בית המשפט רשאי להורות על מתן
14 מידע מבוקש אם לרעתו העניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית המידע, ובלבד
15 שגילוי המידע אינו אסור על פי דין.
16
17 15. בחשובתם המשיבים טענו בהקשר זה כי מסירת המידע עשויה להביא לחשיפת תוכן של
18 השיחות, שכן אז יוכלו העותרים (או הציבור) להצליב את המידע בדבר מועד קיומן של השיחות
19 יחד עם אירועים אחרים הגלויים זה מכבר לציבור. טענה זו אינה מסייעת למשיבים, ולמעשה אף
20 תומכת בטענות העותרים. כך, דווקא טענת המשיבים כי ניתן להתחקות אחר קשר כלשהו בין מועד
21 השיחות לבין אירועים הגלויים לציבור עשויה להצביע על אמיתות הטענה כי קיים "עניין ציבורי"
22 ממשי במידע. אם אכן - וכך לטענת המשיבים עצמם - קיים קשר בין מועדי השיחות לבין אירועים
23 הגלויים לציבור, הרי שמועדי השיחות בשקלול הכולל ובאיזון הראוי של האינטרסים השונים,
24 מהווים סוג של מידע אשר יש "להוציאו" מגדר הפרטיות שאפפה אותו (וזאת משוליו
25 ה"אפורים" של תחולת הגנת הפרטיות כאמור), ולחושפו לעין הציבור.
26
27 16. יתר על כן, יש אף לדחות את טענת המשיבים לפיה עצם קיומו של שיח ציבורי בעניין מעיד
28 על היחלשותו של האינטרס הציבורי בנסיבות העניין, שעה שחשיפת המידע אינה פוגעת ביכולת
29 לקיים דין כאמור. ה"מכתן" הרלוונטי לעניין זה אינו האם ניתן לציבור לקיים דין ציבורי ללא

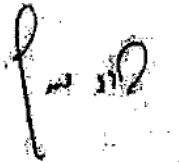

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ**

02 דצמבר 2015

עח"מ 28606-09-15

- 1 חשיפת המידע. חוק חופש המידע נועד לאפשר את העמקת השיח הציבורי בהתבסס על מידע
2 נתונים המצויים בידי הרשות הציבורית. מובן שיהיו מצבים בהם יחסיים שיח ציבורי בכל מקרה,
3 גם בלא שיימסר מידע על פי החוק. אך כאשר המידע הנוסף מעורר עניין ציבורי, אין לקבל את
4 הטענה כי המידע אינו נדרש אך בשל כך שהדין הציבורי מתקיים בלעדיו.
5
6 מכל האמור לעיל יוצא כי יש לקבל את העתירה. אלא שטרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול
7 לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם
8 להתנגד למסירת המידע.
9
10 המשיבים יישאו בהוצאות העותרת בסך של 5,000 ₪.
11
12 ניתן היום, כ' כסלו תשע"ו, 02 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.
13

דוד מינץ שופט

14
15
16

נספח "2"

בקשה לקבלת מידע מיום 11.2.2015

From: service@ecom.gov.il [mailto:service@ecom.gov.il]
 Sent: Wednesday, February 11, 2015 3:24 PM
 To: Ayelet.Moshe@it.pmo.gov.il; pmo.heb@it.pmo.gov.il; payments@ecom.gov.il
 Subject: שרות התשלומים הממשלתי - חוק חופש מידע - מספר אישור תשלום: 84558121

שלום רב,
 להלן פרטי ההזמנה עבור שרות התשלומים הממשלתי - חוק חופש מידע

תאריך התשלום: 11/02/2015 15:21
 מספר אישור תשלום: 84558121
 מספר שובר: 97000105
 סוג העסקה: תשלום רגיל/LEUMI
 שיטת התשלום: LEUMI
 ארבע ספרות אחרונות: 4024
 מספר אישור מחברת האשראי/בנק: 0000100
 שם לקוח להפקת אישור תשלום: רביב דרוקר

פרטים לעסקה:

דוא"ל למשלוח אישור תשלום: raviv@drucker10.net
 שם פרטי: רביב
 שם משפחה: דרוקר
 מספר זהות: 027896067
 רחוב ומספר בית: החרמון 1
 ישוב: תל אביב
 מיקוד:
 מדינה: ישראל
 טלפון: 0546783038
 פקס:
 דואר אלקטרוני: raviv@drucker10.net

מוצרים בהזמנה

משרד ראש הממשלה			
אגרות חוק חופש המידע			
מחיר	כמות	פרטי האגרה	שם האגרה
20.00 ₪	1	הזנת פרטי הבקשה (ניתן להקיש עד 4000 תימים): אני מבקש לקבל את כל התאריכים בהם דיבר ראש הממשלה עם שלזון אדלסון ועמוס רגב בשלוש השנים האחרונות. מזכירות לשכת ראש הממשלה שומרת תיעוד של כל הטלפונים שמבצע ראש הממשלה, שיחות נכנסות ויוצאות. תדירות הקשר, מספר השיחות, באיזה תאריך התבצעה כל שיחה, באיזו שעה וכמה זמן נמשכה כל אחת מהשיחות. דוגמא לבקשה לקבלת מידע: הנני מתחייבת/לשאת באגרת בקשה לקבלת מידע ובאגרת הפקה עד סכום שלא יעלה על 150 ש"ח. אם עלות הטיפול בבקשתי גבוהה יותר אדרש לתת הסכמה נפרדת להמשך הטיפול. כן	משרד ראש הממשלה - אגרת בקשה לקבלת מידע כללי
20.00 ₪	1		משרד ראש הממשלה -

			אגרת טיפול והפקה
--	--	--	---------------------

סה"כ שולם

סה"כ שולם: 40.00 ₪

.Do not open attachments from unrecognized senders !Attention
.The Prime Minister's Office has scanned this email for viruses and malicious content

נספח "3"

החלטה בבקשה לקבלת מידע

מיום 11.6.2015

משרד ראש הממשלה
יישום חוק חופש המידע

כ"ד סיון תשע"ה
11 יוני 2015

לכבוד
מר רביב דרז'נר
שלום רב,

המיון: בקשה לזמינות מידע בנוגע לשיחות הטלפוניות של ראש הממשלה עם מר שליוו אדלסון ומר עמוס רגב בין השנים 2012-2014
סימוכין: מכתב מיום 11.2.2015

במכתבן שבסימוכין ביקשת לקבל את כל התאריכים בהם שוחח ראש הממשלה עם מר שליוו אדלסון ומר עמוס רגב, לרבות פירוט על: שיחות נכנסות/יוצאות, תדירות הקשר, מספר השיחות, ביחוד האורך התבטעה כל שיחה, באיזו שעה וכמה זמן במשכה כל אחת מהשיחות.

מבדיקה שנערכה עם הגורמים הרלוונטיים במשרד עלה כי התייעוד אודות שיחותיו של ראש הממשלה (אשר אינו כולל את מלאו הפירוט המבוקש על ידך) ביחס לתקופה שעד תודש מרץ 2014 הועבר לארכיון המליטה. בהתאם לחוק הארכיונים, תשס"ו-1995 (לחל-חוק הארכיונים), אשר על כן, לפי סעיף 14(ד) בחוק חופש המידע, תשל"ח-1998, הגראות חוק חופש המידע אינן חלות על מידע זה.

בגשר למידע שמתי במשרד ביחס לתקופה שמתודש מרץ 2014 ועד סוף שנת 2014, נמסר על ידי הגורמים הרלוונטיים כי שני האישים אליהם מתייחסת הבקשה הם חברים אישיים של ראש הממשלה, ששיחותיו עימם הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה, ולכן המידע על אודותן לא יימסר.

לאור האמור, ולאחר בדיקת מכלול השיקולים, המידע המבוקש הוא מידע שלא נתן למסר בהתאם לסעיף 8(א)8(ג) לחוק חופש המידע, וזאת מבלי לגרוע מסעמת מספות המגעות לעיין אשר תחולק לא נבדלה יזמן כי בהתאם לס' 7(1) לחוק חופש המידע, עומדת בפניך הזכות לעותר נגד המלכות לפי חוראות חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000.

בברכה
איילת משה
ממונה על יישום חוק חופש המידע/
משרד ראש הממשלה

נספח "4"

עתירה מינהלית 28606-09-15

מיום 16.9.2015

עת"ם 09-15-

בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשנתו כבית משפט לעניינים מנהליים**העותרים:**

1. רביב דרוקר, ת"ז 027896067
 2. חדשות 10 בע"מ, ח"פ 513174565
- ע"י עוה"ד יונתן ברמן ואו אורי אדלשטיין
אדלשטיין ברמן ושות', עורכי דין
מרח' הרכבת 58, מגדל אלקטרה סיטי, קומה 14
תל אביב 6777016
טל': 03-5602225; פקס: 03-5601755

נגד**המשיבים:**

1. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
 2. בנימין נתניהו, ראש הממשלה
- ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
רח' מח"ל 7, מעלות דפנה, ירושלים
טל': 02-5419555; פקס: 02-5419581

עתירה מינהלית**לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998**

מוגשת בזאת עתירה מינהלית לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: **חוק חופש המידע**), על פיה יתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים למסור לעותרים את תיעוד מועדי שיהות הטלפון שנערכו בין המשיב 2 (ראש הממשלה מר בנימין נתניהו), לבין מר שלדון אדלסון, בעליו של העיתון "ישראל היום", ובין המשיב 2 לבין מר עמוס רגב, העורך הראשי של "ישראל היום", מיום 11.2.2012 ואילך, כפי שתועדו ביומן לשכת ראש הממשלה, ובכלל זה תאריך כל שיחה, שעת השיחה ומשכה.

העתירה נתמכת בתצהירו של העותר 1, המצורף ומסומן ע/1.

העתק ההחלטה המינהלית נשוא עתירה זו – החלטת המשיבה 1 מיום 11.6.2015 – מצורף ומסומן ע/2.

א. הצדדים להליך

1. העותר 1, מר רביב דרוקר, הוא עיתונאי המשמש, בין השאר, כפרשן הפוליטי של ערוץ 10. במסגרת תפקידו בערוץ 10 ערך העותר 1 תחקיר אודות הזיקה בין העיתון "ישראל היום" לבין ראש הממשלה, כמפורט בהמשך.
2. העותרת 2, חברת חדשות 10 בע"מ (להלן: **ערוץ 10**), היא מעסיקתו של העותר 1. במסגרת שידוריה שודרה כתבת תחקיר של העותר 1 אודות הזיקה בין העיתון "ישראל היום" לבין ראש הממשלה.

3. המשיבה 1 היא הרשות המינהלית המוסמכת בלשכת ראש הממשלה בהתאם להוראות חוק חופש המידע.

4. המשיב 2 הוא ראש הממשלה.

ב. בקשת חופש המידע והתשובה לה

5. ביום 11.2.2015 הגיש העותר 1 בקשת חופש מידע. נביא את הבקשה כלשונה:

"אני מבקש לקבל את כל התאריכים בהם דיבר ראש הממשלה עם שלדון אדלסון ועמוס רגב בשלוש השנים האחרונות. מזכירות לשכת ראש הממשלה שומרת תיעוד של כל הטלפונים שמבצע ראש הממשלה, שיחות נכנסות ויוצאות: תדירות הקשר, מספר השיחות, באיזה תאריך התבצעה כל שיחה, באיזו שעה וכמה זמן נמשכה כל אחת מהשיחות."

העתק הבקשה מיום 11.2.2015 מצורף ומסומן ע/3.

6. רק ביום 11.6.2015, ארבעה חודשים לאחר הגשתה, השיבה המשיבה 1 לבקשה (ראו נספח ע/2 הני"ל).

7. לתשובתה של הממונה שני ראשים. ראשית, ביחס לתיעוד השיחות עד לחודש מרץ 2014 טענה המשיבה 1 כי זה הועבר לגנוז המדינה לפי חוק הארכיונים, תשט"ו-1955 (להלן: חוק הארכיונים), ולכן (כך לפי טענתה) הוראות חוק חופש המידע אינן חלות עליו.

8. שנית, ביחס לתקופה שמחודש מרץ 2014 ואילך נטען כי "שני האישים אליהם מתייחסת הבקשה הם חברים אישיים של ראש הממשלה, ששיחותיו עמם הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה", ולפיכך נמסר כי "המידע המבוקש הוא מידע שלא ניתן למסרו בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע".

9. בשולי הדברים יצוין, כי לאחר קבלת התשובה, השיבה המשיבה 1 לפנייתו של העותר 1 בנוגע לעיכוב בטיפול בבקשה. בתשובתה מיום 11.6.2015 ציינה המשיבה 1: "אנו עומדים במועדים בהתאם לחוק על אף שלצערי לא עלה בידי לעדכנך".

העתק תשובתה של המשיבה 1 מיום 11.6.2015 מצורף ומסומן ע/4.

ג. דרך הילוכה של עתירה זו

10. דרך הילוכו בגדרה של עתירה זו תהיה כדלקמן:

10.1 ראשית נעמוד על הרקע להגשת הבקשה לפי חוק חופש המידע. בכך יוסבר האינטרס הציבורי כבד המשקל המחייב את מסירת המידע שהתבקש;

10.2 לאחר זאת נבהיר כי בניגוד לתשובה שמסרו המשיבים, מסירת המידע המבוקש לא יכולה להיחשב ל"פיגועה בפרטיות", ומכאן גם שסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע אינו חל בענייננו;

- 10.3 בהמשך יוסבר כי אפילו הייתה מהווה מסירת המידע "פגיעה בפרטיות", הרי שהאינטרס הציבורי במסירת המידע גובר לאין ערוך על פגיעה נטענת זו ומחייב את מסירת המידע;
- 10.4 לאחר מכן יובהר כי אין בשום אופן לקבל את ניסיונם הפסול של המשיבים להימנע ממסירת המידע המבוקש, בטענה כי הועבר כביכול לגנוז המדינה, משל היה הגנוז "עיר מקלט" שבאמצעותה יכולה הרשות המנהלית לאיין כליל את הוראות חוק חופש המידע ואת האינטרסים הציבוריים כבדי המשקל אותם נועד חוק זה להגשים;
- בהקשר זה יוסבר כי המידע המבוקש אינו יכול להיחשב כזה ש"הועבר" לגנוז במשמעות סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע; וככל ש"הועבר" (ולא היא) הרי שהעברה זו בטלה בשל חוסר תום הלב, השיקולים הזרים והמניעים הפסולים שבבסיסה; וככל שתתקבל עמדת המשיבים בנוגע למשמעותו של סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע, העוסק במידע שהועבר לגנוז, הרי אז יש לפסול סעיף זה מחמת אי חוקתיות.
- 10.5 בשולי הדברים נטען כי יש להתייחס בחומרה לאיחור הניכר שבו נמסר המענה, הקצר והלקוני, לבקשת המידע.

11. ופרט דברינו כסדרם.

ד. הרקע להגשת הבקשה לפי חוק חופש המידע

12. בטרם נתייחס לעמדתה של המשיבה 1 ביחס למסירת המידע, נבקש לעמוד בקצרה על הרקע להגשת הבקשה. רקע זה נחוץ על מנת להבין את האינטרס הציבורי המחייב את מסירת המידע המבוקש אף אם, כטענת המשיבה 1, מסירתו מהווה פגיעה בפרטיות (ולא היא). עם זאת יודגש, כי אף אלמלא התקיים אינטרס ציבורי כזה, המידע המבוקש הוא מידע שחובה על המשיבה 1 למסרו לעותרים.
13. מר עמוס רגב הוא העורך הראשי של העיתון "ישראל היום". מר שלדון אדלסון הוא בעליו של העיתון. "ישראל היום" יוצא לאור מאז שנת 2007, והוא בעל תפוצה רחבה ביותר. מאז הקמתו ועד היום התקיים ומתקיים דיון ציבורי שבמרכזו עומדת הטענה, כי מדובר למעשה באמצעי תקשורת המשמש שופר לקידום העמדות והאינטרסים של ראש הממשלה.
14. הדברים תוארו בהרחבה בתחקיר עיתונאי שערך העותר 1 במשך כשנה וחצי, וששודר ביום 4.2.2013 בתכנית "המקור" בערוץ 10.
- לחלקו הראשון של התחקיר ששודר בערוץ 10 ראו:
- <http://www.dailymotion.com/video/x2qf15e>
- לחלקו השני של התחקיר ראו:
- <http://www.dailymotion.com/video/x2qf99g>
- תמליל התחקיר ששודר ביום 4.2.2013 מצורף ומסומן ע/5.

15. בתחקיר הצביעה העותר 1 על כך שהעורך הראשי של "ישראל היום", מר עמוס רגב, משכתב כתבות וטורי דעה על בסיס יומיומי על מנת לקדם את האינטרסים והעמדות של ראש הממשלה; על קיום פגישות בתדירות גבוהה בין ראש הממשלה לבין מר שלדון אדלסון, בעלי העיתון, עובר לחקמת "ישראל היום"; על מעורבות ראש מטה ראש הממשלה דאז, מר נתן אשל (ששימש לפני מינויו לתפקיד בלשכת ראש הממשלה כסמנכ"ל "ישראל היום"), במערכת העיתון גם לאחר תחילת כהונתו כראש מטה ראש הממשלה; על מיתון דיווחים אודות ביקורת על ראש הממשלה לפני פרסום ב"ישראל היום"; על העלמת או הקטנת החשיפה ב"ישראל היום" של פוליטיקאים הנתפשים על ידי ראש הממשלה כמתחרים בו; על שינוי יחס העיתון לאנשי ציבור במקביל לשינויים ביחסו של ראש הממשלה אליהם; על מעורבות העורך הראשי בבחירת תמונות אשת ראש הממשלה כדי להימנע מפרסום תמונות שאינן מחמיאות; על הימנעות מסיקור שלילי של חברי כנסת ממפלגת "הליכוד", שבראשה עומד ראש הממשלה; על ראיונות מחמיאים לתומכיו של ראש הממשלה; על הוספת טקסטים לידיעות חדשותיות על מנת לקדם אינטרסים של ראש הממשלה; ועוד.

16. כפי שהיטיב לתאר זאת כתב "ישראל היום" לשעבר, יובל בן עמי, שדבריו הובאו בכתבת התחקיר של העותר 1: "תמיד הייתה לי תחושה שעמוס [רגב] הוא בעצם עורך המשנה של העיתון ושעורך הראשי הוא ראש ממשלת ישראל".

17. לפני מספר חודשים, בסמוך לפני הבחירות לכנסת ה-20, הוגשה עתירה ליו"ר ועדת הבחירות המרכזית להורות ל"ישראל היום" לחדול מביצוע תעמולת בחירות לטובת ראש הממשלה (תב"כ 16/20 בן מאיר נ' חבר הכנסת בנימין נתניהו, ראש הממשלה (24.2.2015)). העתירה נדחתה, אולם יודגש, כי יו"ר ועדת הבחירות המרכזית נמנע מלקבוע פוזיטיבית כי לא מתקיימת זיקה בין ראש הממשלה לבין "ישראל היום". תחת זאת קבע יו"ר הוועדה, כי במסגרת עתירה בעניין תעמולת בחירות על העותר מוטל להוכיח את הזיקה האמורה, וכי העותר לא עמד פוזיטיבית בנטל זה (ראו פסקאות 45 ו-53 להחלטה).

18. חרף דחיית העתירה, יו"ר ועדת הבחירות המרכזית, השופט גיבראן, הביע את חוסר הנוחות שמעורר האופן בו התייחס "ישראל היום" לטענות:

"בסוף, טענת ישראל היום בהקשר זה מתמצת בכך שטענת העותר (כי לעיתון אין מודל כלכלי רווחי) – לא הוכחה אמפירית. דעתי אינה נוחה מעמדה זו. היה ראוי, לדעתי, אם המשיבים לא היו נתלים באי הוכחת הטענה, אלא – מפריכים אותה באופן יזום. עמדתו, בדומה לעמדה שהביע הנשיא בדימוס ברק, היא שעיתונים – ודאי אלה היומיים המתרכזים בדיווחים חדשותיים – הם גופים זו מהותיים (השוו: אהרן ברק 'תמסורת של חופש הביטוי בישראל ובעיותיה' משפטים כז(2) 223, 244-246 (1996)). ומשכך, יש להחיל עליהם, כדין רצוי, את חובת השקיפות וההגינות (השוו: דניאל דיין, פסי' 19 לפסק דינו של הנשיא גרוניס). " (שם, פסקה 59 להחלטה).

19. כפי שיובהר בהמשך, כאשר נדון בשאלת קיומו של אינטרס ציבורי במסירת המידע המבוקש, חשיפת תיעוד מועדי השיחות בין המשיב 2 לבין בעליו של "ישראל היום" ועורכו הראשי של העיתון תאפשר לציבור לשפוט את שאלת קיומה של הזיקה האמורה בין ראש הממשלה לבין ישראל היום, שאלה שלא הובהרה די צורכה במסגרת עתירת הבחירות הנ"ל.

20. נוסף, כי ההדים לדיון הציבורי בשאלת האופן, שבו "ישראל היום" משרת את האינטרסים של ראש הממשלה, באים לידי ביטוי לא רק בקרב הציבור והתקשורת, אלא גם בקרב רבים מחברי הרשות הממוקקת. ביום 12.5.2014 הונחה על שולחן הכנסת הצעת חוק פרטית, שנועדה להגביל את הפצתם של עיתונים בעלי תפוצה רחבה בחינם, נוכח העמדה כי "ישראל היום" הוא בפועל עיתון המשמש שופר לראש הממשלה (ראו: הצעת חוק לקידום ולהגנת העיתונות הכתובה בישראל, תשע"ד-2014, פ/2464/19). הצעת החוק הוגשה על ידי חברי כנסת ממספר גדול של סיעות משורות הקואליציה והאופוזיציה כאחד (העבודה, ישראל ביתנו, הבית היהודי, התנועה, ש"ס, מרצ ויש עתיד). ראש הממשלה עשה מאמצים ניכרים לבלום את קידום הצעת החוק, אולם חרף התנגדותו עבר החוק בקריאה טרומית ביום 12.11.2014 ברוב של 43 תומכים מול 23 מתנגדים (ראו: דברי הכנסת, ישיבה 177 של הכנסת ה-19, עמ' 61).

21. לא ניתן להתכחש לעובדה שבתקשורת, בציבור ובכנסת מתקיים דיון ציבורי חשוב כטענה, שלפיה "ישראל היום" הוא עיתון ששם לעצמו למטרה לשרת את ראש הממשלה.

22. ודוק: בעתירה זו בית המשפט אינו נדרש לדון ולהכריע בשאלה הזיקה בין המשיב 2 לבין "ישראל היום". בעתירה שהוגשה בתב"כ 16/20 הנ"ל נדרש העותר שם להוכיח פוזיטיבית את קיומה של זיקה כאמור, על מנת שיוענק לו הסעד המבוקש – סעד שמשמעותו הייתה הטלת מגבלות על חופש הביטוי של "ישראל היום". עתירה זו היא עתירת חופש מידע. אף אלמלא קיומה של זיקה כלשהי בין המשיב 2 לבין "ישראל היום" ואף אלמלא הצביעו העותרים על חשיבות ציבורית כלשהי בפרוסום המידע המבוקש, הייתה מוטלת על המשיבים החובה למסור לעותרים את המידע המבוקש. הרקע שחובא בפרק זה, כל מטרתו היא להצביע על קיומו של השיח הציבורי ביחס לשאלת זיקתו של המשיב 2 ל"ישראל היום". זאת על מנת שיתאפשר לנו בהמשך להבחיר את האינטרס הציבורי הקיים במסירת המידע שהתבקש. אינטרס ציבורי זה, כפי שנראה בהמשך, מחזק את טענת העותרים בדבר החובה למסור להם את המידע.

ה. מסירת המידע אינה מהווה פגיעה בפרטיות

23. כאמור, נימוקה של המשיבה 1 בסרחה למסור את חלקו של המידע המבוקש, אשר לא הועבר לגנוך המדינה, מבוסס על פגיעה נטענת בפרטיות. נביא את דברי המשיבה 1 בעניין זה, כפי שהם מופיעים בתשובתה (נספח 2/ה"ל) במלואם:

"באשר למידע שמצוי במשרד ביחס לתקופה שמחודש מרץ 2014 ועד סוף שנת 2014, נמסר על ידי הגורמים הרלוונטיים כי שני האישים אליהם מתייחסת הבקשה הם חברים אישיים של ראש הממשלה, ששיחותיו עמם הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה, ולכן המידע אודותן לא יימסר.

לאור האמור, ולאחר בדיקת מכלול השיקולים, המידע המבוקש הוא מידע שלא ניתן למסרו בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, וזאת מבלי לגרוע מטענות נוספות הנוגעות לעניין אשר תחולתן לא נבדקה."

24. סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, שבו תולה המשיבה 1 את יתרה, קובע כדלקמן:

"רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה:

...
 (3) מדע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות), אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין;” (ההדגשה הוספה).

25. על מנת לבחון אם מסירת מידע מסוים אכן מהווה "פגיעה בפרטיות", יש לבחון את הוראות סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות), הקובע כדלקמן:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

- (1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת;
- (2) האזנה האסורה על פי חוק;
- (3) צילום אדם כשהוא ברשות היחיד;
- (4) פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו;
- (4א) פרסום תצלומו של נפגע ברבים שצולם בזמן הפגיעה או סמוך לאחריה באופן שניתן לזהותו ובנסיבות שבהן עלול הפרסום להביאו במבוכה, למעט פרסום תצלום בלא השהיות בין רגע הצילום לרגע השידור בפועל שאינו חורג מהסביר באותן נסיבות; לעניין זה, "נפגע" – מי שסבל מפגיעה גופנית או נפשית עקב אירוע פתאומי ושפגיעתו ניכרת לעין;
- (5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב, והכל אם אין הכתב בעל ערך היסטורי ולא עברו חמש עשרה שנים ממועד כתיבתו; לעניין זה, "כתב" – לרבות מסר אלקטרוני כהגדרתו בחוק התימה אלקטרונית, התשס"א-2001;
- (6) שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם ריווח;
- (7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי ענייני הפרטיים של אדם;
- (8) הפרה של חובת סודיות לגבי ענייני הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע;
- (9) שימוש בידיעה על ענייני הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה;
- (10) פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1) עד (7) או (9);
- (11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד.

26. המשיבה 1 הסתפקה בחפזיה על דרך הסתם לסעיף 9(א) לחוק חופש המידע. היא לא טרחה לציין איזו מבין 11 החלופות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות, המגדיר "פגיעה בפרטיות", מתקיימת, לשיטתה, בעניין נושא הבקשה.

27. הפנייה סתמית זו, מבלי לכאר כיצד מהווה מסירת המידע "פגיעה בפרטיות", אינה עומדת בדרישות הדין. כפי שנפסק עוד לפני חקיקת חוק חופש המידע, בסרבה למסור מידע "הנטל הוא על הרשות להראות כי קיים טעם כזה לסירובה למסור את המידע" (בג"ץ 2594/96 **המסלול האקדמי של המכללה למינהל נ' לשכת עורכי הדין**, פ"ד נ(5) 166 (1997), פסקה 13 לפסק דינה של השופטת שטרסברג-כהן). חובת הרשות לעמוד בנטל להצדיק את אי מסירת המידע קיבלה משנה תוקף לאחר חקיקת חוק חופש המידע (ראו ע"מ 7744/10 **המוסד לביטוח לאומי נ' מנגל**, פסקה 11 לפסק דינו של השופט הנדל ופסקה 4 לפסק דינו של השופט עמית (נבו, 15.11.2012)).
28. בהעדר הפנייה לחלופה מבין החלופות הקבועות בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, המשיבה 1 אינה מקיימת אפילו את ראשיתה של החובה להרים את הנטל בדבר קיומו של חריג לחובה למסור את המידע המצוי בידי הרשות.
29. מכל מקום, קל לראות כי מסירת המידע המבוקש אינה נופלת לגדר אף לא אחת מן החלופות שבסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות ולכן אינה מהווה "פגיעה בפרטיות". יחד עם זאת, לשם הזהירות, נתייחס בקצרה לחלופה שבסעיף 9(2) לחוק הגנת הפרטיות – "שימוש בידעיה על ענייני הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה".
30. המידע אודות המועדים בהם קיים ראש הממשלה שיחות טלפון עם מאן דהוא אינו "ידיעה על ענייני הפרטיים של אדם". הוא אף אינו יכול להימסר "שלא למטרה שלשמה נמסר", שכן תיעוד מועדי השיחות אינו מידע שנמסר על ידי מי שקיים את השיחה.
31. חוק הגנת הפרטיות אינו מגדיר את המונח "ענייני הפרטיים של אדם" שבסעיף 9(2) לחוק. בית המשפט העליון לא הכריע עד היום בין שתי הגישות, שיפורטו להלן, ביחס להיקפו של המונח "ענייני הפרטיים של אדם", שהוצגו בפסיקתנו. אולם תחת כל אחת משתי הגישות, המידע המבוקש בעתירה זו אינו נופל לגדר "ענייני הפרטיים של אדם".
32. בע"א 439/88 **רשם מאגרי המידע נ' ונטורה**, פ"ד מח(3) 808 (1994) (להלן: **עניין ונטורה**) הוצגו שתי הגישות הפרשניות האפשריות ביחס למונח זה. השופט בך הביע את עמדתו, לפיה:
- "מובנם הטבעי והרגיל של המילים 'ענייני פרטיים' של אדם הינו כל מידע הקשור לחייו הפרטיים של אותו אדם, לרבות שמו, כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו, יחסיו עם אשתו ויתר חברי משפחתו וכדומה." (שם, עמ' 821).
- השופטת שטרסברג-כהן נקטה גישה מצמצמת יותר:
- "אין חולק כי פרטיותו של אדם היא בעלת חשיבות עליונה ונכון לראותה כחלק מזכויות היסוד המגולמות בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. עם זאת, בבואנו להגדיר 'ענייני הפרטיים של אדם' הגדרה שתהפוך כל הפוגע בהם למפר חוק, עלינו להיות זהירים ודוקנניים." (שם, עמ' 835).
33. כאמור, בפסיקת בית המשפט העליון לא הוכרעה השאלה איזו מבין שתי הגישות הנ"ל יש לאמץ בפרשנות המונח "ענייני הפרטיים של אדם" שבסעיף 9(2) לחוק הגנת הפרטיות (ראו ע"מ 398/07 **התנועה לחופש מידע נ' מדינת ישראל – רשות המסים**, פ"ד סג(1) 284 (2008), פסקה 41 לפסק דינה של השופטת ארבל (להלן: **עניין רשות המסים**); רע"א 6902/06 **צדיק נ' הוצאת עיתון**

הארץ בע"מ, פ"ד סג(1) 52 (2008), פסקה 7 לפסק דינו של המשנה לנשיאה א' ריבלין; ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני, פסקה 9 לפסק דינו של השופט פוגלמן (נבו, 27.2.2007).

34. יחד עם זאת, הובעה בפסיקה העמדה, כי אף אם תתקבל עמדתו המרחיבה של השופט בן בעניין ונטורה, לפיה הפרטים שמנה הם "ענייניו הפרטיים של אדם", הרי ש"גם לגביהם נכון יהיה כי ההתלטה האם מדובר בענייניו הפרטיים של אדם", לפי חוק הגנת הפרטיות תיבחן בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו ולהקשרו, מתוך הרצון להגשים את הזכות לפרטיות, אך בה בעת לא לפגוע יתר על המידה בזכויות אחרות דוגמת חופש הביטוי, נגישות הציבור למידע ועוד. " (עני"ם 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות, פסקה 23 לפסק דינה של השופטת ארבל (נבו, 19.5.2009) (להלן: עניין רשות החברות הממשלתיות)).

35. יישום חריג הפרטיות בחוק חופש המידע על ידי בית המשפט העליון נעשה בצמצום, ובמיוחד שעה שמדובר בעניינים ציבוריים. כדברי פרופ' ד' ברק-ארז:

"חריג נוסף שיושם בצמצום הוא חריג הפרטיות הקבוע בסעיף 9(א) (3) לחוק חופש המידע. באופן יותר ספציפי, ניתן לומר שבית המשפט העליון נוטה שלא לתת לזכות לפרטיות לגבור בכל הנוגע לפעולות שעשייתן נושקת לספרה הציבורית."
ד' ברק-ארז, משפט מינהלי, כרך א', 597 (2010).

36. ומן הכלל אל הפרט – בין שתאומץ הגישה המרחיבה ובין שתאומץ הגישה המצמצמת לשאלה מה הם "ענייניו הפרטיים של אדם" לפי סעיף 9(2) לחוק הגנת הפרטיות, הרי שמסירת מידע, המתועד בימון לשכת ראש הממשלה, בנוגע למועדי שיחות טלפון שקיים ראש הממשלה אינה מהווה "פגיעה בפרטיות".

37. ויודגש פעם נוספת – בקשת המידע שחוגשה ועתירה זו אינן עוסקות בתוכן השיחות. הן עוסקות במועדים בהן התקיימו שיחות אלה. יש להבחין, לעניין הפגיעה בפרטיות, בין מידע אודות עצם קיומן של השיחות ומועדיהן, שאינו בגדר "ענייניו הפרטיים של אדם", לבין תוכן של השיחות. להבחנה בין מסירת מידע אודות תוכן של שיחות טלפוניות לבין מסירת מידע אודות עצם קיומן ומועדיהן ולהבחנה בין מידע תוכני לבין נתוני תקשורת ללא תוכן (הן לעניין הפגיעה בפרטיות והן לעניין תחולתם של חסיונות מקצועיים) ראו: בג"ץ 3809/08 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משטרת ישראל (נבו, 28.5.2012).

38. אף אם מר שלדון אדלסון ומר עמוס רגב הם לא יותר מ"חברים אישיים" של ראש הממשלה, ואף אם שיחותיהם אינן נוגעות לעניינים מקצועיים כלל (והעותרים, מיותר לציין, מטילים ספק בכך שאלה הם אכן פני הדברים), עצם מסירת המידע אודות מועדי השיחות ואודות משך השיחות לא יחשוף את תוכנם של "העניינים האישיים" אודותם שוחחו (לפי הטענה).

39. למעלה מכך, כאשר ראש הממשלה מקיים שיחות טלפוניות עם מאן דהוא, תוך שהוא וחצד השני המקיים את השיחה מודעים לכך שעצם קיום השיחה, מועד השיחה ומשכה מתועדים על ידי רשות מינהלית, לא יכולה להיטען טענה של פגיעה בפרטיות.

40. קיומן של שיחות טלפוניות תוך מודעות לתיעוד השיחה על ידי רשויות המדינה אף משמיע ויתור על טענה בדבר פגיעה בפרטיות, ככל שטענה כזו יכולה הייתה להישמע מלכתחילה. קיום השיחות באופן זה, תוך מודעות לתיעודן, מהווה הסכמה מכללא להחזקה של המידע על ידי הרשות המינהלית, על כל המשמעויות הנלוות לכך, לרבות החובה למסור את המידע למי שמבקשו בהתאם להוראות חוק חופש המידע. האיסור על פגיעה בפרטיות חל רק כאשר זו נעשית ללא הסכמתו של האדם שפרטיותו נפגעת (סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות), כשהסכמה עשויה להינתן בין במפורש ובין מכללא (סעיף 3 לחוק הגנת הפרטיות). ראו גם עניין ונטורה הנ"ל, עמ' 821.

41. המסקנה כי מסירת המידע המבוקש אינה מהווה פגיעה בפרטיות נובעת גם ממעמדם של כל הגורמים המעורבים בעניין כ"דמויות ציבוריות" מן המעלה הראשונה. מר שלדון אדלסון ומר עמוס רגב אינם "סתם" חברים אישיים של ראש הממשלה. הם הבעלים והעורך הראשי של אמצעי תקשורת בעל תפוצה עצומה. תפקידיהם המרכזיים בעולם התקשורת בישראל הופכים אותם ל"איש ציבור". לא פעם נקבע, כי אמצעי תקשורת בבעלות פרטית אינם גופים פרטיים מן המניין, אלא גופים דו-מהותיים, שחלות עליהם נורמות מן המשפט הציבורי. כך, למשל, כבר לפני שני עשורים קבע הנשיא ברק:

"אמת, כתאגיד פרטי נהנה העיתון מכל אותן זכויות וחב בכל אותן חובות שכל פרט נהנה מהן וחב בהן. אך עלפי הרעיון המוצע, כבעל פונקציה ציבורית, חלים על העיתון גם עקרונות יסוד של המשפט הציבורי. אין אלה כל הכללים הרגילים החלים על כל רשות ציבורית. אין הוא תאגיד ציבורי המוקם עלפי דין ואין הוא מפעיל סמכות שלטונית, אך הוא נאמן הציבור. יחולו עליו כל אותם עקרונות של המשפט הציבורי הדרושים כדי לשמור על הבמה הציבורית ולמנוע השתלטות בלתי ראויה עליה.

...

אם אמנם נכון הכינוי של העיתונות בתור "הרשות הרביעית" (Fourth Estate), הרי נכון יהיה להפעיל עליה – במסגרת הדואליות הנורמטיבית – כללים מסוימים של משפט ציבורי."

א' ברק, המסורת של חופש הביטוי בישראל ובעיתותיה, משפטים כ(2) 223, 244-246 (1996).

42. נוכח מעמדם של בעליו של "ישראל היום" ושל עורכו הראשי כ"אנשי ציבור", בהיותם מי שעומדים בראשם של גופים דו-מהותיים אשר חלים עליהם גם עקרונות המשפט הציבורי, ונוכח היותו של ראש הממשלה "איש ציבור" מובהק, אין כל מקום לטענה של פגיעה בפרטיות ביחס למידע בדבר יחסי הגומלין ביניהם. בהקשר זה נפסק זה מכבר:

"במסגרת זו הייתי גם משבץ את ההלכה, שנקבעה בעיקר בארצות-הברית, ולפיה אדם הנעשה ידמות ציבורית, למשל בכך שנושא הוא משרה ציבורית נעלה, נותן בזה הסכמה מכללא לפירסום ענייניו הפרטיים בשטחים נרחבים." (עניין ונטורה, עמ' 822).

43. בפסיקה נקבע, פעם אחר פעם, כי איש הציבור "חושף עצמו במידה רבה לעינו הפקוחה של הציבור" (בג"ץ 2481/93 ד"ר נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456, 487 (1994); ע"ע"ם 3908/11 מדינת ישראל – הנהלת בתי המשפט נ' עיתון דה מרקר באמצעות עיתון הארץ בע"מ, פסקה 78 לפסק דינה של השופטת ארבל (22.9.2014) (להלן: עניין הנהלת בתי המשפט); עניין רשות

החברות הממשלתיות הני"ל, פסקה 26 לפסק דינה של השופטת ארבל. ראש הממשלה, דמות ציבורית מובהקת, אינו יכול לקיים שיחות טלפוניות עם דמויות ציבוריות מובהקות אחרות, לתעד את השיחות תוך שימוש במשאבי הציבור, ולטעון כי מדובר בשיחות עם "חברים אישיים", וכי מסירת פרטים אודותיהן תפגע בפרטיותו שלו או בפרטיותו של אחר.

44. נוכח האמור, מסירת המידע המבוקש אינה מהווה פגיעה בפרטיות כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות, וממילא סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע אינו חל בעניינה.

ו. אפילו הייתה מהווה מסירת המידע פגיעה בפרטיות – אינטרס הציבור מחייב למוסרו

45. אף אם ייקבע, כי מסירת המידע המבוקש תפגע בפרטיותו של אדם כלשהו, בכך לא די. אף אם ייקבע כי מסירת המידע פוגעת בפרטיותו של אדם כלשהו, שומה על בית המשפט לאזן את הפגיעה בפרטיות עם העניין הציבורי שבגילוי המידע, וזאת בהתאם לסעיף 17(ד) לחוק חופש המידע הקבוע כדלקמן:

"על אף הוראות סעיף 9, רשאי בית המשפט להורות על מתן מידע מבוקש, כולו או חלקו ובתנאים שיקבע, אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין."

46. הוראת חוק זו מקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב מזה הנתון לו ברגיל בעת קיומה של ביקורת שיפוטית על החלטת הרשות המינהלית. היא מעניקה לבית המשפט סמכות להמיר את שיקול דעתה של הרשות בשלו (ראו ע"מ 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון הארץ, פ"ד ס(4) 217, 247-248 (2006) (להלן: עניין המועצה להשכלה גבוהה)). היא מסמיכה את בית המשפט לקבוע כי האינטרס הציבורי מצדיק את מסירת המידע, אף אם החלטת הרשות שלא למוסרו ניתנה כדין ונפלה בתוך מתחם הסבירות, ואף אם מדובר במידע שבהתאם לסעיף 9(א) אין למוסרו (ע"מ 10845/06 שידורי קשת בע"מ נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו, פסקה 64 לפסק דינו של השופט דנציגר (נבו, 11.11.2008)).

47. בהתאם, נקבע לא פעם מכוח סעיף 17(ד) כי אף שמסירת מידע תפגע בפרטיותו של אדם, יש למוסרו אותו (ראו, למשל, עניין רשות המסים הני"ל, פסקה 62 לפסק דינה של השופטת ארבל; עניין רשות החברות הממשלתיות הני"ל, פסקה 42 לפסק דינה של השופטת ארבל).

48. ומן הכלל אל הפרט – בפרק העוסק ברקע להגשת עתירה זו תיארו בהרחבה את הקשר הנטען בין הבעלים והעורך הראשי של העיתון רב התפוצה "ישראל היום" לבין ראש הממשלה. המידע המבוקש עשוי לתרום תרומה של ממש לדיון הציבורי באשר לקשר זה. ייתכן שהמידע יתמוך בטענות הציבוריות באשר לקיומו של קשר זה, וייתכן ההפך. על כל פנים, הציבור יוכל לדעת ולשפוט בעצמו רק לכשייחשף למידע המבוקש.

49. לציבור אינטרס ממשי לדעת האם "ישראל היום" הוא עיתון בעל קו אידיאולוגי מנותק מן האינטרסים המדיניים של המשיב 2, או שמא הוא מהווה שופר לעמדות ראש הממשלה ונועד לשרת את האינטרסים שלו. לציבור אינטרס מובהק לדעת האם כאשר הוא קורא את "ישראל

היום" הוא צורך תוכן שמיוצר לפי אמות מידה עיתונאיות מקצועיות ובלתי תלויות, או שמא הוא נחשף לתוכן שבו סטנדרטים עיתונאיים מוכפפים לאינטרסים של גורמים פוליטיים.

50. מעבר לכך, עיתון המספק לציבור תוכן המותאם לעמדות ולאינטרסים של ראש הממשלה עשוי להוות טובת הנאה שמעניק בעליו של עיתון לראש הממשלה. לציבור אינטרס ברור לקבל מידע שיעזור לו לבחון את השאלה האם גורם בעל ממון מעניק טובות הנאה כאלה לראש הממשלה. לציבור אף אינטרס לקבל מידע שיסייע לו להסיק מסקנות ביחס להתנגדותו הנחרצת של ראש הממשלה להצעת חוק לקידום ולהגנת העיתונות הכתובה בישראל (ראו סעיף 20 הנ"ל), וביחס לשאלה האם התנגדותו של ראש הממשלה להצעת חוק שהייתה פוגעת ב"ישראל היום" קשורה לאותן טובות הנאה שניתנות לו, לכאורה. אינטרסים אלה גוברים על הזכות לפרטיות, ככל שזו נפגעת במקרה זה.

51. כאמור בסעיפים 17-19 הנ"ל, שאלת הזיקה בין ראש הממשלה ל"ישראל היום" עלתה במסגרת עתירה ליו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-20. לשאלה זו, שיש לה השלכות ציבוריות חשובות ביותר, לא ניתנה תשובה במסגרת החלטת יו"ר ועדת הבחירות. זאת לא משום שנקבע כי אין זיקה כזו, אלא משום שהתשתית העובדתית שעמדה ביסודה, לא היה בה די כדי להרים את הנטל הנדרש בעתירה שעניינה תעמולת בחירות. אולם שאלה זו עדיין מנסרת בחלל בו מתקיים השיח הציבורי, ולציבור אינטרס מובהק לקבל מידע שיאפשר לו לשפוט אם קיימת זיקה שכזו, ומה טיבה.

52. הדברים מקבלים משנה תוקף בהתחשב בעובדה שאף אם מתקיימת פגיעה בפרטיות (ולא היא) מדובר בפגיעה מתונה ביותר נוכח העובדה שאין מדובר בדרישה להיחשף לתוכן של שיחות אלא רק למועדי קיומן ולתדירותן, באופן שיאפשר ללמוד אם ישנו קשר בין מועדי השיחות לבין מועדי פרסומים מסוימים בעיתון, וכן נוכח העובדה שמדובר בשיחות שמועדיהן ממילא תועדו.

53. אף אלמלא האינטרסים הקונקרטיים הקיימים נוכח הקשר בין "ישראל היום" לבין ראש הממשלה, שיחות של ראש הממשלה עם בעלי ועורכי עיתונים הם מידע שיש לציבור אינטרס מובהק להיחשף אליו. כאמור, לא רק ראש הממשלה הוא רשות מינהלית, אלא גם בעליהם ועורכיהם של עיתונים הם מעין רשויות מינהליות, שחלות עליהם, במידה מסוימת, עקרונות המשפט המינהלי (ראו סעיף 41 הנ"ל). עקרון השקיפות ביחס לפעולות ראש הממשלה בכלל, וביחס לקשריו עם בעלי ועורכי עיתונים, הוא אינטרס מובהק של הציבור הגובר על פגיעה זניחה בפרטיות, ככל שהייתה פגיעה כזו בעניינו.

ז. מסירת העתק המידע לגנזך המדינה אינה גורעת מן החובה למוסרו

54. כאמור, ביחס למידע הנוגע לשיחות המשיב Z עם מר שלדון אדלסון ועם מר עמוס רגב קודם לחודש מרץ 2014 מסרה המשיבה 1 כדלקמן:

"מבדיקה שנערכה עם הגורמים הרלוונטיים במשרד עולה כי התייעוד אודות שיחותיו של ראש הממשלה (אשר אינו כולל את מלוא הפירוט המבוקש על ידך) ביחס לתקופה שעד חודש מרץ 2014 הועבר לארכיון המדינה, בהתאם לחוק הארכיונים, תשט"ו-1995 [צ"ל 1955, י.ב.] [להלן – חוק הארכיונים]. אשר על כן,

לפי סעיף 14(ד) בחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998, הוראות חוק חופש המידע אינן חלות על מידע זה."

55. נימוק זה, כמו את נימוקיה האחרים של המשיבה 1, יש לדחות בשתי ידיים. ראשית, סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע עוסק במידע שהועבר לגנוך המדינה עד למועד חקיקת חוק חופש המידע בלבד. הדברים עולים בבירור מדברי ההסבר לחוק; שנית, ומעבר לדרוש, המידע בו מדובר, אף אם העתק שלו נמסר לגנוך המדינה, לא יכול להיחשב מידע ש"הועבר" לגנוך, וזאת נוכח העובדה שבני כן המידע מוחזק במקביל גם על ידי המשיבים. גם בשל כך לא חל עליו סעיף 14(ד) חוק חופש המידע. שלישית, אפילו ייחשב המידע ככזה ש"הועבר" לגנוך המדינה, בניגוד לעמדת העותרים, הרי שאז מדובר בהעברה שנעשתה שלא כדין, בחוסר תום לב, משיקולים זרים וממניעים פסולים כדי לעקוף את הוראות חוק חופש המידע ולמנוע מן העותרים גישה למידע שהם זכאים לקבלו. לפיכך, ההחלטה להעביר את המידע לגנוך היא משוללת תוקף ובטלה.

56. יתרה מכך – ככל שיימצא כי סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע חל בכלל על ענייננו, וכן יימצא כי העברת המידע בחוסר תום לב ומשיקולים זרים ומניעים פסולים אינה שוללת את תחולתו של סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע, הרי שגם אז על המשיבים למסור את המידע, וזאת נוכח אי חוקיותו ובטלותו של סעיף 14(ד).

נעמוד על הדברים בפירוט.

1. המידע המבוקש אינו מידע ש"הועבר" לגנוך המדינה

57. סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע קובע כדלקמן:

"הוראות חוק זה לא יחולו על מידע שהעבירה הרשות הציבורית לגנוך המדינה בהתאם לחוק הארכיונים, תשט"ו-1955."

58. סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע מתייחס, אפוא, **אך ורק למידע שהרשות המנהלית העבירה לגנוך לפני שחוק חופש המידע נכנס לתוקפו**, ולא על מידע שהרשות העבירה בעתיד, לאחר חקיקת חוק חופש המידע.

59. מעבר לכך, אף אם תאמר כי סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע חל גם על מידע שהועבר לגנוך לאחר חקיקת חוק חופש המידע (ולא היא), הרי שסעיף זה חל רק על מידע שאינו נמצא עוד בידי הרשות, ממנה מתבקש המידע. מובן שכאשר העתק של המידע מועבר לגנוך המדינה, אך המידע נשאר בידי הרשות עצמה, חלות הוראות חוק חופש המידע, והרשות חייבת למסור את המידע שבדידה. תכליתו של סעיף 14(ד) הן יעילות ונוחות מינהלית. תכליתו אינה שימוש בגנוך המדינה כ"עיר מקלט" למידע שהרשות חייבת למסור לפי חוק חופש המידע.

60. דברי ההסבר להצעת החוק, שברבות הימים הפכה לחוק חופש המידע, מסבירים את תכליתו של סעיף זה:

"פטור לחומר ארכיוני - **הרשויות הציבוריות העבירו במשך השנים מידע רב לגנוך המדינה**. החוק המוצע לא יחול על מידע זה, שכן המידע שהועבר לגנוך המדינה עומד לעיון הציבור, במגבלות הקבועות בחוק הארכיונים, התשט"ו-1955. **אין זה**

ראוי ואין זה יעיל להעסיק את הרשות הציבורית בבקשות למידע שאינו מצוי עוד בהחזקתה.

עם זאת, התקומות והמגבלות על זכות העיון במידע הנמצא בגנוך המדינה הן ארוכות ביותר, ואינן עלולות בקנה אחר עם המגמה והתפיסה הערכית המגולמת בחוק המוצע. בשל הבעיות המיוחדות הנובעות מכמויות המידע העצומות הנמצאות בתיקים שבגנוך המדינה, אין זה נכון להסדיר את הנושא בחוק זה. מוצע, כי חוק הארכיונים יבחן ומגבלות הזמן על עיון במידע שבגנוך יצומצמו בעתיד למינימום החיוני.

הצעת חוק חופש המידע, תשנ"ז-1997, ה"ח תשנ"ז מס' 2360, עמ' 407 (25.6.1997), ההדגשות הוספו.

ראו גם הצעת חוק חופש המידע, תשנ"ו-1996, ה"ח תשנ"ו מס' 2523, עמ' 617 (7.3.1996).

61. תכליתה של ההוראה המחריגה מידע שהועבר לגנוך המדינה היא פשוטה וברורה – למנוע את השחתת זמנה של הרשות הציבורית בהשגת מידע שכבר הועבר לגנוך המדינה במשך עשרות השנים שקדמו לחקיקת החוק, כאמור בדברי ההסבר, לפני חקיקת חוק חופש המידע וכבר אינו מצוי בידיה. מובן שרציונל זה אינו חל לגבי מידע שהחזיקה הרשות המינהלית לאחר חקיקת חוק חופש המידע או בשעה שהרשות שומרת בידה את המידע ומעבירה את העתקו לגנוך המדינה, או מעבירה את המידע ומשמרת העתק ממנו בידה.

62. הדברים ברורים מלשונו של סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע, שצוטט לעיל. סעיף זה עוסק בחומר "שהעבירה הרשות הציבורית לגנוך המדינה". ראשית, ההיגד "העבירה" מתייחס לזמן עבר, כש"קו פרשת המים" הוא, כאמור, מועד חקיקת חוק חופש המידע. ושנית, "העברה" משמעה מסירה לאחר, כאשר הדבר הנמסר לא נותר עוד בידי המוסר. מסמך שהענתקו נשלח אל גנוך המדינה ומקורו נשאר בידי הרשות (או להיפך – מסמך שנשלח אל גנוך המדינה והעתקו נותר בידי הרשות), אינו מידע שהרשות "העבירה" לגנוך המדינה, אלא מידע המצוי בידיה.

63. מכל מקום, המשיבה 1 לא טענה כי המידע אודות שיחות ראש הממשלה בתקופה שקדמה לחודש מרץ 2014 אינו מצוי עוד בידי לשכת ראש הממשלה, וכי המקום היחיד בו ניתן לאתר הוא גנוך המדינה. מובן כי טענה כזו, לו הועלתה ואם תועלה, אינה יכולה להתקבל על הדעת.

64. ראשית, לא מתקבל על הדעת שראש ממשלה מכהן לא ישמור בידי את יומן שיחותיו, ויותר על החזקה במידע זה בתוך מעט יותר משנה לאחר שהשיחות המתועדות התקיימו. במסגרת תפקידו של ראש הממשלה אך מובן כי הוא עשוי להידרש לעתים מזומנות לשזור של שיחותיו ופגישותיו בעבר, והאפשרות שמידע זה אינו נמצא עוד בידי לשכת ראש הממשלה אינה מתיישבת עם השכל הישר.

65. שנית, למיטב ידיעת העותרים, יומן שיחותיו ויומן פגישותיו של ראש הממשלה נשמרים בקבצי מחשב. המידע המבוקש אינו מתועד, למיטב ידיעת העותרים, במחברת נייר מצהיבה, שיש למהר ולהעבירה לגנוך המדינה בטרם תתפורר. לפיכך, לכל היותר הועברו אל גנוך המדינה העתקי קבצים המצויים בלשכת ראש הממשלה או פלטים מודפסים של קבצים אלה.

66. משתכליתו של סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע – מניעת השחתת זמנה של הרשות באיתור מידע בין הררי החומר שהועבר כבר לארכיב עד למועד חקיקת חוק חופש המידע ושאינו בידיה עוד – אינה מתקיימת בענייננו, ממילא לא חל הכלל הקבוע בו. כדברי בית המשפט העליון לאחרונה:

Cessante ratione legis cessat ipse lex – כלל משפטי אינו חל בנסיבות שבהן תכליתו אינה מתקיימת.

בג"ץ 8665/14 דסטח נ' הכנסת, פסקה 42 לפסק דינה של הנשיאה נאור (נב), 11.8.2015 (להלן: עניין דסטח).

67. פרשנות המאפשרת לכל רשות מינהלית למסור מידע לגנוד המדינה ובכך להפכו ממידע שחובה למסור אותו לפי חוק חופש המידע למידע שלא ניתן יהיה לעיין בו במשך 15 עד 70 שנים (ראו לעניין זה את ההוראות החלות על חומר בגנוד המדינה בסעיף 81 שלהלן) היא פרשנות שאינה מתיישבת עם מהפכת השקיפות, שביקש חוק חופש המידע להנהיג, עם תכליתו של חוק חופש המידע להנגיש מידע המצוי בידי רשויות מינהליות ועם הזכות בעלת המימד החוקתי למידע.

68. אף אם פרשנותה של המשיבה 1 את הוראות סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע הייתה אפשרית (והיא אינה כזו), הרי שמוכן כי מבין שתי פרשנויות אפשריות של סעיף 14(ד) לחוק, שאחת מהן מצמצמת את הזכות למידע והשנייה מבטיחה את מימוש הזכות, יש לבחור בשנייה:

"הדרך הנקוטה בידינו בפרשנותם של דברי חקיקה, גם כאשר מצויים שני פירושים אפשריים, היא, שיש להעדיף את הפירוש המצמצם את הפגיעה בזכות כה יסודית כחירות האישית."

בג"ץ 5304/92 פר"ח נ' שר המשפטים, פ"ד מו(4) 759, 715 (1993).

69. הדברים מקבלים משנה תוקף, שעה שפרשנות המשיבה 1 תוביל למסקנה שסעיף 14(ד) אינו חוקתי בשל פגיעה בלתי חוקתית בזכות למידע (ראו בהרחבה בעניין זה סעיפים 93-109 להלן). כאשר בפני בית המשפט עומדת פרשנות אחת אפשרית המתיישבת עם הוראות חוקי היסוד ופרשנות שנייה שאינה מתיישבת עם הוראותיהם, עליו לבחור ב"פרשנות המקיימת" (*ut res magis valeat quam pereat*), כלומר הפרשנות שלא תביא לפסילת החוק:

"לצד זאת, הבחירה באפשרות פרשנית זו עולה בקנה אחד עם **הכלל הנקוט במשפטנו החוקתי שלפיו יש להעדיף – ככל שהדבר אפשרי – דרך של פרשנות המקיימת את החוק על-פני ביטולו** (ראו, למשל: בג"ץ 4562/92 זנדברג נ' רשות השידור, פ"ד נ(2) 793, 808, 812 (1996) (להלן: עניין זנדברג); בג"ץ 9098/01 גניס נ' משרד הבינוי והשיכון, פ"ד נ(4) 241, 257-258, 276 (2004); ע"פ 6659/06 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסי' 8 (11.6.2008))."

עניין דסטח הנ"ל, פסקה 42 לפסק דינה של הנשיאה נאור (החדגשה הוספה).

70. כאמור, גנוד המדינה אינו יכול לשמש "עיר מקלט" למידע שחוק חופש המידע נועד לחול עליו. רשות המחזיקה במידע שהיא חייבת למוסרו אינה יכולה למהר ולמסור העתק ממנו לגנוד המדינה, ואז לטעון כי היא אינה חייבת עוד למוסרו אף על פי שהוא מוחזק בידיה, משום

ש"הועבר" אל הגנזך. לפיכך, יש לקבוע כי המידע המבוקש לא "הועבר" אל גנזך המדינה, וממילא אין תחולה לסעיף 14(ד) לחוק חופש המידע.

2.ז. אף אם המידע "הועבר" לגנזך המדינה – בנסיבות העניין חלה על המשיבים חובה למוסרו

71. לחלופין, אף אם המידע המבוקש ייחשב כמידע ש"הועבר" לגנזך כמשמעות הדבר בסעיף 14(ד) לחוק חופש המידע (ולא כך הדבר), לא די בכך כדי לפטור את המשיבים ממסירת המידע בהתאם לחוק חופש המידע. זאת משני טעמים – ראשית, משום שאז יש לקבוע כי העברת המידע לגנזך נעשתה (ככל שנעשתה) שלא כדין, תוך חריגה ממתחם הסבירות, בחוסר תוס לב, משיקולים זרים וממניעים פסולים, וזאת כדי למנוע גישה למידע שהרשות מחזיקה כנאמן הציבור. שנית, אם יקבע כי אין בחוסר תוס הלב של הרשות כדי לאיין את תחולתו של סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע, הרי שיש לקבוע כי סעיף 14(ד) אינו חוקתי, והכל כמפורט להלן.

2.ז.י. המידע נמסר לגנזך המדינה שלא כדין, בחריגה ממתחם הסבירות, בחוסר תוס לב, משיקולים זרים וממניעים פסולים

72. מסירת המידע לגנזך המדינה נעשתה שלא כדין. כאשר מדובר במוסדות שלא חדלו להתקיים (דוגמת לשכת ראש הממשלה, שלמיטב ידיעת העותרים היא גוף שמוסיף ומתקיים), חוק הארכיונים מתיר רק את העברתו של חומר שברור כי לא יהיה בו שימוש בעתיד. סעיף 4(א) לחוק הארכיונים קובע כדלקמן:

"בגנזך יופקד כל חומר ארכיוני של מוסדות ממלכתיים שקדמו להקמת מדינת ישראל, וכל חומר ארכיוני של מוסד ממוסדות המדינה או של רשות מקומית שנפסק קיומם ואין מוסד אחר יורש את מקומם, ובל חומר אחר של מוסד ממוסדות המדינה או של רשות מקומית שאינו צריך שימוש עוד ושלא ניתן לבערו לפי התקנות, או שאין בדעתם של המוסד או של הרשות המקומית לבערו אף שניתן לבערו לפי התקנות." (ההדגשה הוספה).

73. כאמור לעיל, טענה, ככל שתיטען, כי אין עוד שימוש לתיעוד שיחותיו של ראש ממשלה מכהן פרק זמן של מעט יותר משנה לאחר שהתקיימו, היא לא מתקבלת על הדעת.

74. ואולם, אף אילו ניתן היה לקבל טענה כי תיעוד השיחות הוא מידע ש"אינו צריך שימוש עוד", לא היה די בכך כדי להביא את המידע לגדריו של חומר שניתן להפקידו בגנזך. סעיף 1 לחוק הארכיונים מגדיר "חומר ארכיוני" כדלקמן:

"חומר ארכיוני – כל כתב על גבי נייר או על גבי חומר אחר וכל תרשים, דיאגרמה, מפה, ציור, תו, תיק, תצלום סרט תקליט וכיוצא באלה –

(1) המצויים ברשותו של מוסד ממוסדות המדינה או של רשות מקומית, להוציא חומר שאין לו ערך של מקור;

(2) המצויים בכל מקום שהוא ושיש בהם ענין לחקר העבר, העם, המדינה או החברה, או שהם קשורים לזכרם או לפעולתם של אנשי שם;" (ההדגשה הוספה).

75. כאמור, למיטב ידיעת העותרים, יומן הפגישות ויומן השיחות של ראש הממשלה מתועדים בקבצי מחשב. העתק דיגיטלי של הקובץ או פלט מודפס של אותם קבצים, הנמסרים לגנזך המדינה, הם

"חומר שאין לו ערך של מקור", ולכן אינם בבחינת חומר ארכיוני שהופקד בגנוך המדינה. גם מטעם זה סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע אינו חל על המידע המבוקש במסגרת עתירה זו.

76. זאת ועוד. אף אם ייקבע, בניגוד לעמדת העותרים, כי המידע המבוקש הוא אכן חומר ארכיוני ש"הועבר" אל גנוך המדינה משום ש"אינו צריך שימוש עוד", הרי שנסיונות העניין מלמדות כי העברת המידע נעשתה בחוסר תום לב ומשיקולים זרים, ולכן היא בטלה.

77. המשיבים מסרו את המידע לגנוך המדינה על מנת למנוע את גישת הציבור אליו. ביוזעם כי העותרים זכאים לקבל את המידע הנדרש, החליטו המשיבים להשתמש בגנוך המדינה כ"עיר מקלט" לחומר שהם חייבים למסור לפי חוק חופש המידע.

78. יצוין, כי אין זו הפעם הראשונה בה נוקטים המשיבים באמצעי זה. המשיבה 1 ביצעה "תרגיל" דומה בשנת 2012. באותה שנה התבקשה לשכת ראש הממשלה למסור את פרוטוקולי דיוני הוועדה לשינוי חברתי כלכלי בראשות פרופ' מנואל טרכטנברג (להלן: **ועדת טרכטנברג**), שהוקמה לאחר המחאה החברתית בשנת 2011. חלק מדיוני הוועדה שהתקיימו היו פתוחים לציבור וחלקם התקיימו ללא נוכחות נציגי הציבור. לשכת ראש הממשלה סירבה למסור את פרוטוקולי הדיונים שלא היו פתוחים לציבור, ובהעדר נימוק הולם לפי חוק חופש המידע שלא למסור את המידע, מיהרה ומסרה את העתקי הפרוטוקולים לגנוך המדינה. בהודעתה של המשיבה 1 מיום 17.7.2012 אל התנועה לחופש המידע נמסר:

"מצורפים הפרוטוקולים ממפגשי השיתוף במסגרת ועדת טרכטנברג.

על יתר החומר שהופקד בארכיון המדינה חל חוק הארכיונים ומשום כך הוא חסוי ל-15 שנה."

העתק הודעתה של המשיבה 1 מיום 17.7.2012 מצורף ומסומן ע/6.

79. נגד ההחלטה הוגשה עתירה לבית המשפט הגבוה לצדק (נגי"ץ 9402/12 **התנועה לחופש מידע נ' משרד ראש הממשלה** (נבו, 23.4.2013)). כפי שעולה מפסק הדין, לאחר הגשת העתירה הודלפו הפרוטוקולים שהעתקם נמסר לגנוך המדינה. בעקבות אותה הדלפה הוחלט במשרד ראש הממשלה לפתוח את הפרוטוקולים לעיון הציבור. נוכח הפיכת העתירה לתיאורטית נמנע בית המשפט מלדון בטענות העותרת לגוף העניין:

"כאמור, העותרת הביעה חששה כי אין מדובר אלא בדרך שנועדה לחמוק ממסירת מידע על-פי חוק חופש המידע. יהא הדבר כאשר יהא, מוסכם כעת גם על העותרת כי פרסום מלוא המידע נשוא העתירה הפך אותה בשלב זה לתיאורטית." (שם, פסקה 4 לפסק הדין).

80. לא הבאנו דברים אלה כדי להראות כי מדובר בשיטה בה נוקטת לשכת ראש הממשלה – כל אימת שהמשיבים מעוניינים להסתיר מידע מן הציבור ואין להם עילה לכך לפי חוק חופש המידע, הם ממהרים ומסורים את העתקו לגנוך המדינה. או אז הם מיתממים וטוענים כי חוק חופש המידע אינו חל על המידע המבוקש (טענה שכפי שהסברנו, כשלעצמה אין בה כל ממש).

81. ככל שתאומץ פרשנות המשיבים לסעיף 14(ד) לחוק חופש המידע, כי אז להפקדת חומר ארכיוני בגנון המדינה תהיינה משמעות מרחיקות לכת מבחינת גישת הציבור אליו. סעיף 10(א) לחוק הארכיונים קובע כי "כל אדם רשאי לעיין בחומר הארכיוני המופקד בגנון, אך אפשר להגביל זכות זו בתקנות." אף שהכלל בסעיף 10(א) לחוק הוא עיון והחריג הוא הגבלת זכות העיון, נקבעו בתקנות הסדרים ההופכים כלל זה על ראשו. תקנות הארכיונים (עיון בחומר ארכיוני המופקד בגנון), תשי"ע-2010 (להלן: **תקנות הארכיונים**) קובעות בתוספת הראשונה תקופות של 15 עד 70 שנים, שבמהלכן יהיה החומר של מוסד ממוסדות המדינה מוגבל לעיון, וזאת בהתאם לתקנה 8 (תקנה 9(א)), יש לציין, קובעת כי המפקיד, בהתייעצות עם הגנו, רשאי לחשוף חומר מוגבל אף אם טרם חלמה התקופה הקבועה בתוספת). בשולי הדברים יצוין, כי נוכח מעמדו של עקרון חופש המידע, ספק אם הכללים שנקבעו בתקנות אלה הם סבירים וחוקתיים, אולם במסגרת הליך זה, שעניינו החלטה מכוח חוק חופש המידע, לא נתייחס בהרחבה לשאלה זו.
82. במלים אחרות, לפי פרשנות המשיבים לסעיף 14(ד) לחוק חופש המידע, להעברת מידע לגנון המדינה השלכות מרחיקות לכת מבחינת נגישות המידע לציבור. בהעדר עילה לטוב למסור את המידע למבקש, העברת החומר לגנון המדינה, לפי אותה פרשנות שגויה, הופכת אותו, באחת, ממידע שיש למסור למבקש המידע בתוך 30 עד 120 ימים (סעיפים 7(ב) ו-7(ג) לחוק חופש המידע) למידע שהמבקש לקבלו ייאלץ להמתין לפחות 15 שנים עד לקבלתו.
83. לפיכך, גם אם תאומץ אותה פרשנות שגויה, פעולת העברתו של חומר לגנון המדינה דורשת שיקולים כבדי משקל. למעלה מכך, על מנת ליישב את הסתירה שבין עקרון חופש המידע הבא לידי ביטוי בחוק חופש המידע לבין הוראות תקנות הארכיונים, הרי שלכל הפחות נדרשת רשות מינהלית סבירה שהעבירה חומר לגנון, לעשות שימוש בסמכותה לפי תקנה 9 לתקנות הארכיונים ולהורות לגנו לאפשר עיון בחומר בסמוך לאחר הפקדתו. זאת אלא אם מתקיים אחד הטעמים לחיסוי החומר, המפורטים בחוק חופש המידע.
84. החלטה שעניינה מסירת מידע המוחזק בידי הרשות, כמו כל החלטה מינהלית אחרת, חייבת לעמוד באמות מידה של סבירות, או במילים אחרות – עליה להביא בחשבון את כל השיקולים הרלוונטיים וליתן לכל שיקול את משקלו היחסי הראוי (ראו: **עניין המועצה להשכלה גבוהה הנ"ל**, פסקה 22 לפסק דינה של השופטת חיות; ע"מ 3300/11 **משרד הביטחון נ' גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע** (5.9.2012), פסקה 11 לפסק דינו של השופט עמית).
85. הפיכת המידע המבוקש ממידע שיש למוסרו באופן מיידי למידע שאין לחושפו אלא בתום 15 שנים אינה מביאה בחשבון כלל (ולמצער, אינה נותנת משקל ראוי) לעקרון היסוד של חופש המידע, לזכותו של הציבור בכללותו ושל פרטים מתוך הציבור לקבל את המידע, לעקרון השקיפות המחייב את רשויות המינהל, ולאיינטרס הציבור, שעליו עמדנו לעיל, לקבל את המידע המבוקש. היא אף מתעלמת מכך שהמידע המבוקש אינו רכושם של המשיבים אלא רכושו של הציבור (ראו **עניין הנהלת בתי המשפט הנ"ל**, פסקה 22 לפסק דינה של השופטת ארבל).
86. התעלמות משיקולים רלוונטיים (ולמצער, מתן משקל בלתי הולם לשיקולים אלה) הופכת את החלטה להעביר את המידע המבוקש (ככל ש"הועבר" במשמעותו של מונח זה בחוק חופש המידע) להחלטה בלתי סבירה ובטלה.

87. לכך יש להוסיף, כי ההחלטה נשוא העתירה התקבלה בחוסר תום לב ועל יסוד שיקולים זרים.
88. תכליתו של חוק הארכיונים היא שימורו של חומר בעל חשיבות. ניתן ללמוד על כך והן מדברי ההסבר להצעת החוק, שקדמה לחקיקתו של חוק הארכיונים (ראו הצעת חוק הארכיונים, תשי"ב-1952, ה"ח תשי"ב מס' 129, עמ' 316 (21.7.1952)) והן מפירוט סוגי החומר שניתן להפקיד בארכיון (ראו סעיף 4 לחוק הארכיונים, שצוטט בסעיף 72 לעיל).
89. מסירת חומר לגנזך המדינה המערבת שיקולים נוספים, ובמיוחד מסירת חומר לגנזך במטרה להסתירו מן הציבור, חוטאת לתכלית החוק, מניעה הם זרים למטרת החוק, ושקלולם במסגרת שיקול דעתם של המשיבים פוסל את החלטתם (בג"ץ 953/87 פרוז נ' ראש עיריית תל-אביב-יפו, פ"ד מב(2) 309, 324 (1988)).
90. נוכח העובדה שמדובר בניסיון להסתיר מידע השייך לציבור, ההחלטה למסור את המידע המבוקש לגנזך המדינה נגועה לא רק בשיקולים זרים, אלא בחוסר תום לב ובמניעים פסולים (להבחנה בין שיקולים זרים למניעים פסולים ראו, למשל: עע"ם 343/09 הגנת הפתוח בירושלים לגאווה וסובלנות נ' עיריית ירושלים, פסקה 37 לפסק דינו של השופט עמית (נבו, 14.9.2010)).
91. זאת ועוד. לאור העובדה שתכליתו של חוק הארכיונים היא שימור מידע בעל חשיבות ציבורית, לא ניתן ליישב בין טענת המשיבה 1 כי השיחות בין ראש הממשלה לבין מר אדלסון ומר רגב הן "שיחות פרטיות" בין "חברים אישיים" לבין ההחלטה להעביר את תיעוד מועדי השיחות לגנזך המדינה. על המשיבים לבחור אחת מבין השתיים – או שמדובר במידע בעל חשיבות ציבורית המצדיק, לשיטתם, את שימורו בגנזך המדינה, או שמדובר ב"שיחות פרטיות" שאין להן כל חשיבות ציבורית ולכן גם אין הצדקה, לשיטתם, למסור אותן לפי חוק חופש המידע. השימוש בטענה בדבר אופיו הפרטי של המידע המבוקש במקביל למסירת המידע לגנזך המדינה, המלמדת על אופיו הציבורי, מעידה גם היא על חוסר תום הלב והמניעים הפסולים שעמדו ביסוד מסירת המידע לגנזך.
92. די בכל האמור כדי לקבוע, כי אף אם המידע המבוקש "הועבר" לגנזך המדינה, במשמעו של דיבור זה בסעיף 14(ד) לחוק חופש המידע, ההחלטה להעבירו התקבלה שלא כדין, בין משום שמדובר בחומר שאינו חומר ארכיוני, ובין משום שההחלטה להעבירו לגנזך היא החלטה בלתי סבירה, שהתקבלה משיקולים זרים, ממניעים פסולים ושלא בתום לב. לאור פסלותה ובטלותה של ההחלטה להעביר את החומר לגנזך המדינה, ממילא לא חל על המידע המבוקש סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע.

ii.2.ז. לחלופין – סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע אינו חוקתי

93. העותרים סבורים, כי לצורך קבלתה של העתירה אין צורך לדון בשאלת חוקתיותו של סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע. על מנת לקבל את העתירה די בקבלת הטענה, כי המידע המבוקש לא "הועבר" אל גנזך המדינה משום שהסעיף הנ"ל מתייחס לחומר שהעבירה הרשות לפני חקיקת חוק חופש המידע או משום שאינו מתייחס לחומר שנשמר בידי הרשות במקביל להפקדתו בגנזך. לחלופין, די בקבלת הטענה כי גם אם המידע "הועבר" אל גנזך המדינה, ההחלטה להעבירו התקבלה שלא

כדין, והכל כמפורט לעיל, ולכן היא בטלה, וחוק חופש המידע מוסיף לחול על המידע המבוקש. ואולם, אם יידחו טענות אלה, לא יהיה מנוס מלדון בטענת העותרים כי סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע בטל משום שאינו עומד בתנאי פסקת ההגבלה שבחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

94. אופיה החוקתי של הזכות למידע הוכר זה מכבר על ידי בית המשפט העליון:

"אשר לזכות הציבור לקבל מידע מהרשות הציבורית, הגם שזו אינה מוזכרת במפורש בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, נהנית גם היא ממעמד מיוחד בשיטתנו. היא נתפסת כאחת מאבני היסוד של חברה חופשית וכתנאי הכרחי לקיומו של משטר דמוקרטי ומקובל לראות בה אחד מן ההיבטים של חופש הביטוי – ובלשונה של השופטת א' פרוקצ'יה בעניין גבע, כמעין "ענף המשתרג" מהזכות החוקתית לחופש ביטוי. יוצא, כי אף שאין הזכות למידע אחת מן הזכויות המעוגנות במפורש בזכות יסוד על-ספר, אין חולק על מעמדה הגבוה במדרג זכויות האדם המוכרות בשיטתנו. בד, תוארה הזכות למידע כזכות בעלת "אופי חוקתי" (סגל, בעמ' 116); "כ"זכות-על מבין זכויות האדם" (השופטת פרוקצ'יה בעניין גבע); "כן בזכות הראייה ל"דירוג גבוה" במדרג זכויות האדם (ברק, חופש המידע, בעמ' 100).

עניין רשות המסים הנ"ל, פסקה 52 לפסק דינה של השופטת ארבל (ההדגשות הוספו).

95. אופיה החוקתי של הזכות למידע נגזר מן הרציונלים העומדים בבסיסה. הזכות למידע הוכרה כחלק בלתי נפרד מחופש הביטוי (ע"מ 7024/03 גבע נ' ראש עיריית הרצליה, סעיף 12 לפסק דינה של השופטת ארבל וחוות דעתה של השופטת פרוקצ'יה (נבו, 6.9.2006) (להלן: עניין גבע)). דומה שאין צורך להזכיר את ההכרה לה זכה חופש הביטוי בזכות עילאית המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, שפגיעה בה עשויה להביא לבטלותה של חקיקה ראשית (ראו: בג"ץ 5239/11 אבנרי נ' הכנסת (נבו, 15.4.2015)).

96. עניינה של עתירה זו מבחיר באופן המובחק ביותר את הזיקה בין חופש המידע וחופש הביטוי. העותר 1 הוא עיתונאי והעותרת 2 היא אמצעי תקשורת. הם אינם דורשים את המידע המבוקש כדי לשרת אינטרס אישי של מי מהם או כדי לספק את סקרנותם האישית. המידע נדרש על מנת שניתן יהיה לדווח לציבור אודות עניינים ציבוריים מובהקים, ועל מנת לאפשר לעותרים לממש באופן אפקטיבי את חופש הביטוי שלהם.

97. אופיה החוקתי של הזכות למידע נגזר גם מזיקתה לזכות הקניין, המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו:

"מידע שרשות הציבור מחזיקה בו אין הוא קניינה של הרשות. קניינו של הציבור הוא. הרשות מחזיקה בו אך בטאמנות עבור הציבור – עבור הציבור ולמען הציבור – וממילא אסורה היא לנהוג בו דרך בעלים משל ירשה אותו מאבותיה".

ע"מ 8282/02 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' משרד מבקר המדינה, פ"ד נח(1) 465, 471 (2003).

98. לא יכולה להיות מתלוקת על כך שסעיף 14(ד) לחוק חופש המידע – על פי הפרשנות שמעניקים לו המשיבים – פוגע בזכות למידע. העברת חומר שלא חל עליו אף לא אחד מן החריגים שבחוק חופש

המידע לגנוז המדינה הופך, נוכח הוראות סעיף 14(ד) (כפרשנותם השגויה של המשיבים), ממידע שיש למוסרו לידי המבקש בתוך 30 עד 120 ימים לפי חוק חופש המידע, למידע שלא ניתן יהיה לעיין בו במשך 15 שנים לפחות. ההוראות הרלוונטיות בחוק הארכיונים ובתקנות הארכיונים פורטו למעלה (ראו פסקה 81 הנ"ל), ולא נחזור עליהן כאן.

99. משנמצא כי סעיף 14(ד) לחוק חופש המידע פוגע בזכות החוקתית למידע, נותר לבחון האם הוא עומד בתנאי פסקת ההגבלה.

100. לפני בחינת תנאי פסקת ההגבלה נשוב ונוכיר – שאלת חוקתיותו של סעיף 14(ד) עולה רק אם נניח שכל טענות העותרים שקדמו לטיעון החוקתי יידחו. היא עולה רק אם נניח שסעיף 14(ד) חל גם על מידע שהועבר לגנוז המדינה לאחר חקיקת חוק חופש המידע; רק אם נניח שמידע המצוי במקביל בידי הרשות ובגנוז המדינה הוא מידע שחוק חופש המידע אינו חל עליו (או אם יוכח במקרה זה שהחומר הועבר, כי הוא לא מצוי כעת בידי כל גורם אחר מלבד גנוז המדינה, וכי לא נותר ממנו זכר בידי המשיבים); ורק אם נניח שהעברת החומר נעשתה כדין. לפיכך, הטיעון החוקתי יוצג בהינתן ההנחה (בניגוד לעמדת העותרים), כי יש לפרש את סעיף 14(ד) לחוק כפי שעולה מתשובתה של המשיבה 1.

101. אם פירושה של המשיבה 1 הוא הפירוש הנכון לחוק, אזי החוק אינו עומד בתנאי פסקת ההגבלה. נפרט.

102. סעיף 14(ד) אינו הולם את ערכיה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית: הזכות לקבלת מידע היא יסוד חיוני לקיומה של דמוקרטיה. ללא שקיפות שלטונית – אין דמוקרטיה:

"הזכות למידע הינה אמצעי חשוב ומהותי ביכולתו של הציבור להפעיל פיקוח ובקרה על רשויות הציבור ולקחת חלק בעשייה השלטונית. לפרסום החלטות הרשות ומדיניותה יש חשיבות הן מאחר שלאורן יכול הפרט לתכנן התנהלותו ולקבל החלטות מושכלות, הן מאחר שיש חשיבות וערך לידיעת הרשות כי החלטה או המדיניות תיחשפנה לעיני כל – אלה משפיעים על תוכן החלטות."

עניין גבע, פסקה 12 לפסק דינה של השופטת פרוקציה.

ככל שנפרש את סעיף 14(ד) כפי שמבקשת המשיבה 1 לפרשן, הרי שהוא חותר תחת היכולת לקיים דמוקרטיה המבוססת על שקיפות שלטונית. אם לרשות השלטונית עומדת האפשרות להסתיר מידע, שלא מתקיים לגביו אף אחד מן הסייגים הקבועים בחוק חופש המידע, באמצעות הפקדתו בגנוז המדינה, הרי שהוראת סעיף 14(ד) מעקרת לחלוטין את הזכות למידע. פרשנות כזו של החוק משמעה כי כל רשות שאינה מעוניינת לחשוף מידע החייב בפרסום תוכל להעביר את המידע או העתק שלו אל הגנוז, ולסכל את זכות הציבור לדעת. אם פרשנותו הנכונה של סעיף 14(ד) היא זו שמעניקה לו המשיבה 1, הסעיף מרוקן לחלוטין מתוכן את חוק חופש המידע ומעמיד את הזכות למידע ככלי ריק. בהתאם, אם תתקבל פרשנות המשיבה 1, סעיף 14(ד) אינו הולם את ערכי מדינת ישראל כמדינה דמוקרטית, כאמור בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, והוא בטל.

103. תכלית ראויה? כפי שעולה מדברי החסבר לסעיף 14(ד) לחוק חופש המידע (ראו הציטוט בסעיף 60 לעיל), תכליתו היא שלא להטיל על הרשות הציבורית את הנטל להשיג מידע שכבר אינו נמצא

ברשותה משום שהועבר לגנוך לפני חקיקת חוק חופש המידע. תכלית זו, על פני הדברים, היא תכלית ראויה (בהנחה שהמידע הועבר לגנוך מטעמים סבירים ושלא נפל פגם בהעברתו). אלא שאם עמדת המשיבה 1 היא כי הסעיף חל על מידע שהעתקו הועבר בכל עת שהיא אל גנוך המדינה אולם נשאר במקביל גם בידי הרשות, הרי שאין מנוס מלהסיק שלשיטת המשיבה 1 תכליתו של סעיף זה היא אחרת. העותרים אינם יודעים מהי, לשיטת המשיבה 1, אותה תכלית אחרת. ככל שלשיטת המשיבה 1 תכלית סעיף 14(ד) היא מתן אפשרות לרשות המינהלית להסתיר חומר שאלמלא העברתו לגנוך המדינה הייתה קמה חובה למוסרו לפי חוק חופש המידע, הרי שבדין כי מדובר בתכלית בלתי ראויה בעליל.

104. סעיף 14(ד) פוגע בזכות חוקתית במידה העולה על הנדרש: אף אם נניח כי סעיף 14(ד) נועד לתכלית ראויה, הרי שככל שתתקבל עמדת המשיבים בדבר פרשנותו ויישומו, דינו להיפסל משום שהוא אינו עומד במבחן המידתיות, על שלושת מבחני המשנה שלו.

105. סעיף 14(ד), ככל שתתקבל פרשנות המשיבה 1, אינו מקיים את מבחן המשנה הראשון של המידתיות, מבחן הקשר הרציונלי בין האמצעי למטרה. שהרי אם תכליתו של הסעיף היא יעילות מינהלית ומניעת הטלתו של נטל על כתפי הרשות המינהלית לאחר שהמידע אינו מצוי עוד בידיה, תכלית זו כלל אינה מוגשמת במקרים בהם העתק החומר נשמר בידי הרשות המינהלית, כמו בענייננו.

106. סעיף 14(ד) אף אינו עומד במבחן המשנה השני של המידתיות, מבחן האמצעי שפגיעתו פחותה, אם תתקבל פרשנותה של המשיבה 1. ישנן דרכים רבות אחרות, בהן ניתן להשיג את תכלית היעילות המינהלית, וזאת מבלי לפגוע פגיעה כה אנושה בזכות למידע. נבקש להזכיר בהקשר זה את הוראת סעיף 2(8) לחוק חופש המידע, בו נקבע:

"רשות ציבורית רשאית לדחות בקשה לקבלת מידע באחד מאלה:

...

(2) המידע נוצר, או נתקבל בידה, למעלה משבע שנים לפני הגשת הבקשה ואיתורו כרוך בקושי של ממש";

107. הסדר המתיישב עם הוראה זו ושהיה פוגע בזכות החוקתית פגיעה פחותה מזו הנוצרת בגין סעיף 14(ד) לחוק, היה קובע כי אף אם הועבר מידע לגנוך המדינה, הרשות המינהלית חייבת להוסיף ולמסור אותו אם טרם חלפו שבע שנים מאז שנוצר. הסדר כזה היה מבטיח, מצד אחד, כי רשות מינהלית לא תצטרך לשמור בידיה לנצח מידע שבו היא אינה עושה עוד שימוש, ולא תצטרך, בחלוף פרק זמן של שבע שנים, לספק מידע שאינו בידיה עוד. כך היה מקיים את תכלית היעילות המינהלית העומדת בבסיס סעיף 14(ד). מצד שני, הסדר כזה היה ממתן את הפגיעה בזכות למידע, ומונע התנהלות דוגמת זו של המשיבים, שבחרו לנצל (לפי פרשנותם השגויה) את סעיף 14(ד) כדי להסתיר מידע שחלף פרק זמן קצר ביותר מאז יצירתו.

108. לבסוף, ההסדר הקבוע בסעיף 14(ד) אינו מקיים את מבחן המשנה השלישי של המידתיות – מבחן המידתיות במובן הצר, במסגרתו נבחנת תועלתו של ההסדר לאינטרס הציבורי אל מול פגיעתו בזכות החוקתית. כאמור, אם תתקבל הפרשנות שמציעה המשיבה 1 לסעיף 14(ד) – פרשנות לפיה כל אימת שרשות מינהלית מבקשת להסתיר מידע מטעמים לא ענייניים, אף על פי שחובה למוסרו

לפי חוק חופש המידע, היא רשאית למהר להעבירו אל גנזך המדינה – משמעות הדבר היא עיקרו מתוכן של חוק חופש המידע ושל הזכות למידע. לא מדובר אך בפגיעה בזכות, אלא בשלילה מוחלטת שלה. זאת נוכח היותו של סעיף 14(ד), לפי הפרשנות שנותנים לו המשיבים, אמצעי הנותן בידי הרשות סמכות למנוע גישה לכל סוג של מידע ללא בקרה. השלילה המוחלטת של הזכות למידע (למצער לפרק זמן של 15 שנים) אינה שקולה בשום אופן לנוחות המינהלית הגלומה בו.

109. נשוב ונדגיש – על מנת לקבל את העתירה כלל אין צורך לדון בטענתם החוקתית של העותרים, שכן אם תתקבל עמדתם ביחס לפרשנות הנכונה של סעיף 14(ד) או עמדתם, לפיה המידע המבוקש הועבר אל גנזך המדינה שלא כדין ולכן אין לראות בו כלל מידע שהועבר אל גנזך המדינה במשמעו של סעיף 14(ד), די בכך על מנת להורות על מסירת המידע מבלי לדון בשאלה החוקתית. אולם ככל שתתקבל עמדת המשיבים בעניין החלטתם שלא להעביר את המידע לפי סעיף 14(ד), לא יהיה מנוס מלדון גם בשאלת חוקתיות הוראה זו.

ח. מענה שלא במסגרת הזמנים הקבועה בחוק חופש המידע

110. כאמור לעיל, ביחס לאיחור במתן התשובה לבקשת המידע, מסרה המשיבה 1: "אנו עומדים במועדים בהתאם לחוק על אף שלצערי לא עלה בידי לעדכנך" (נספח ע/4 הני"ל). חשוב לציין, כי בניגוד סברתה השגויה של המשיבה 1 כי היא עומדת במסגרת הזמנים שנקבעה בחוק חופש המידע, מתן מענה רק כעבור ארבעה חודשים ללא מתן הודעה מנומקת אודות החלטה להאריך את המועד למסירת המידע אינה כדין.

111. בהתאם לסעיף 7(ב) לחוק חופש המידע, היה על המשיבה 1 להשיב לבקשה לקבלת מידע ללא שיהוי ולא יאוחר מ-30 ימים ממועד קבלת הבקשה. הארכה של מועד זה ב-30 ימים היא, אמנם, אפשרית, אלא שבעניין זה קובע סעיף 7(ב) לחוק כי ראש הרשות רשאי לעשות כן "ובלבד שהודיע על כך למבקש בכתב, ונימק את הצורך בהארכת התקופה". הארכה נוספת של 60 ימים (ובסך הכל 120 ימים) היא אפשרית לפי סעיף 7(ג) לחוק, אולם זאת רק "בהחלטה מנומקת אשר תישלח למבקש תוך התקופה האמורה, אם בשל היקפו או מורכבותו של המידע המבוקש יש צורך להאריך את התקופה".

112. כעולה מהוראות סעיף 7(ב) ו-7(ג) לחוק, ההודעה למבקש המידע היא יסוד קונסטטיטויבי להארכה. בהעדר הודעה למבקש המידע – אין הארכה כדין. לפיכך, תשובתה של המשיבה 1, לפיה "אנו עומדים במועדים בהתאם לחוק על אף שלצערי לא עלה בידי לעדכנך" אינה יכולה להתקבל. כעולה מלשון סעיף 7(ב) לחוק, ההודעה המנומקת היא תנאי להארכה הראשונה, וללא מתן הודעה ההחלטה על הארכת המועד כלל אינה משתכללת ("ובלבד שהודיע על כך למבקש..."). כעולה מלשון מסעיף 7(ג) לחוק, ההחלטה המנומקת היא תנאי להשתכללות ההארכה השנייה ("...רשאי להאריך... בהחלטה מנומקת..."). ההודעה למבקש המידע אינה פרט טכני ואינה "עדכון" אודות הארכה, שיכול שיעלה בידי הרשות למסור ויכול ש(לצערך) לא יעלה בידה למסור. ההודעה המנומקת היא היא ההארכה, ובהעדרה – העיכוב במתן המענה אינו כדין.

113. לכך יש להוסיף, כי הארכה שנייה לפי סעיף 7(ג) לחוק אפשרית רק "אם בשל היקפו או מורכבותו של המידע המבוקש יש צורך להאריך את התקופה". מתשובתה של המשיבה 1 עולה כי לא היקף

ומורכבות המידע שנתבקש הם שעמדו ביסוד העיכוב, שכן ממילא הוחלט שלא למסור אותו ולהסתפק בתשובה קצרצרה, שאף בה אין כל מורכבות עובדתית או משפטית. לפיכך, אפילו הייתה נמסרת החלטה מנומקת על הארכה, כנדרש בסעיף 7(ג) לחוק, ממילא היא הייתה נמסרת שלא כדין, באשר היא אינה עומדת בתנאים שנקבעו בחוק.

114. בהעדר הארכה כדין של המועד למתן תשובה, נמסרה התשובה תוך פרק זמן ארוך פי ארבעה מזה שקובע חוק חופש המידע. מדובר בהתנהלות תמורה. חוק חופש המידע קובע לא רק את זכותו של הפרט לקבל מידע, אלא גם את זכותו לקבל את המידע המבוקש (או, למצער, לקבל תשובה מנומקת הדוחה את בקשתו) בתוך פרק זמן קצוב. יש לראות בחומרה מקרים בהם הרשות המינהלית נוטלת לעצמה חירות שלא לקיים את הוראותיו המפורשות של החוק. בית המשפט יתבקש להביא בחשבון הפרה זו של החוק על ידי המשיבה 1 במסגרת פסיקת ההוצאות בעתירה זו.

ט. לבית המשפט סמכות עניינית וסמכות מקומית לדון בעתירה

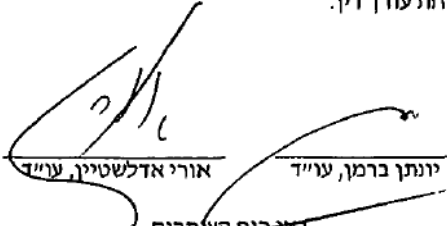
115. **סמכות עניינית** – ההחלטה נשוא העתירה (ע/2 הנ"ל) היא החלטה לדחות בקשה שהוגשה לפי חוק חופש המידע. בהתאם לאמור, לבית משפט נכבד זה סמכות עניינית לדון בעתירה לפי פרט 2 לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, תשי"ס-2000 ולפי סעיף 17(א) לחוק חופש המידע.

116. **סמכות מקומית** – ההחלטה נשוא העתירה היא החלטה שהתקבלה על ידי המשיבה 1 ברח' קפלן 1 בירושלים, ומכאן שלבית משפט נכבד זה סמכות מקומית לדון בעתירה.

י. סוף דבר

117. תשובתם של המשיבים היא דוגמה מובהקת לשימוש לרעה בכוח שלטוני. המידע המוחזק בידי המשיבים הוא מידע בבעלות הציבור, המוחזק בידי המשיבים כנאמני הציבור. מידע זה יתרום לדיון הציבורי בשאלה החשובה, האם "ישראל היום" משמש לראש הממשלה כשופר לקידום עמדותיו ולקידום האינטרסים שלו. אלא שניכר כי דעתם של המשיבים אינה נוחה מן האפשרות שהציבור ייחשף למידע וישפוט את הדברים בעצמו ולכן הם מסתירים מאחורי טענות נטולות בסיס ואף "הבריחו" את המידע אל גנזך המדינה, בסברם כי שם יוכלו להסתירו מעינה הביקורתית של התקשורת ומעין הציבור.

118. נוכח כל האמור יתבקש בית המשפט הנכבד להורות כמבוקש בראש עתירה זו ולחייב את המשיבים בהוצאות עתירה זו, לרבות שכר טרחת עורך דין.

 יונתן ברמן, עו"ד
 אורי אדלשטיין, עו"ד
 נא-כנס העותרים

16 בספטמבר 2015

דרוקר נ' הממונה על חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה

נספחים – תוכן עניינים

1/ע	תצהיר העותר 1
2/ע	תשובת המשיבה 1 מיום 11.6.2015 – ההחלטה נשוא העתירה
3/ע	בקשת חופש מידע מיום 11.2.2015
4/ע	תשובת המשיבה 1 מיום 11.6.2015
5/ע	תמליל התחקיר העיתונאי ששודר כיום 4.2.2013
6/ע	הודעת המשיבה 1 מיום 17.7.2012

ע/1

תצהיר העותר 1

ע/ו

מצהיר

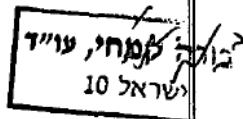
אני הח"מ, רביב דרוקר, ח"ו-7-960278, לאחר שהזהרתי כי עליי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. אני עושה מצהיר זה בתמיכה לעתירתי נגד הממונה על זוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה וראש הממשלה בעניין דחיית בקשותי למידע בעניין מעדי שיחות ראש הממשלה עם מר שלדון אדלסון ועם מר צמוס רגב.
2. האמור בסעיפים 1-9-13-16 לעתירה נכון ונמצא כידועי האישית.
3. האמור בסעיפים 17-18, 20-21, 65-75 לעתירה נכון למיטב ידיעתי ואמונת.
4. זה שמי, זו חתימתי ותוכן מצהירי אמת.

רביב דרוקר

אישור

אני הח"מ, עו"ד קליה קלמן (מ"ר 264) מאשר כי ביום 16.9.2015 התייצב בפניי מר רביב דרוקר, המוכר לי אישית, כרח' 33 לואר שהזהרתי כי עליי לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות האמור בתצהירו וחתם עליו בפניי.

קליה קלמן, עו"ד
ישראל 10

ע/2

תשובת המשיבה 1 מיום
11.6.2015

—

ההחלטה נשוא העתירה

ע/ג

משרד ראש הממשלה
יישום חוק חופש המידע

כ"ד סיון תשע"ה
11 יוני 2015

לכבוד

מר רביב דרוקר

שלום רב,

הנדון: בקשה להקבלת מידע בנוגע לשיחות הטלפוניות של ראש הממשלה עם מר שלדון אדלסון ומר עמוס רגב בין השנים 2012-2014
סימוכין: מכתבך מיום 11.2.2015

במכתבך שבסימוכין ביקשת לקבל את כל התאריכים בהם שוחח ראש הממשלה עם מר שלדון אדלסון ומר עמוס רגב, לרבות פירוט על: שיחות נכנסות/יוצאות, תדירות הקשר, מספר השיחות, באיזה תאריך התבצעה כל שיחה, באיזו שעה וכמה זמן נמשכה כל אחת מהשיחות.

מבדיקה שנערכה עם הגורמים הרלוונטיים במשרד עולה כי התיעוד אודות שיחותיו של ראש הממשלה (אשר אינו כולל את מלוא הפירוט המבוקש על ידך) ביחס לתקופה שעד חודש מרץ 2014 הועבר לארכיון המדינה, בהתאם לחוק הארכיונים, תשס"ו-1995 (להלן-חוק הארכיונים). אשר על כן, לפי סעיף 14(ד) בחוק חופש המידע, תשל"ח-1998, הוראות חוק חופש המידע אינן חלות על מידע זה.

באשר למידע שמצוי במשרד ביחס לתקופה שמחודש מרץ 2014 ועד סוף שנת 2014, נמסר על ידי הגורמים הרלוונטיים כי שני האישים אליהם מתייחסת הבקשה הם חברים אישיים של ראש הממשלה, ששיחותיו עימם הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודת המיניסטריואלית של ראש הממשלה, ולכן המידע על אודותן לא יימסר.

לאור האמור, ולאחר בדיקת מכלול השיקולים, המידע המבוקש הוא מידע שלא ניתן למסרו בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, וזאת מבלי לגרוע מטענות נוספות הנוגעות לעניין אשר תחולתן לא נבדקה. יציין כי בהתאם לס' 7(ו) לחוק חופש המידע, עומדת בפניך הזכות לעתור נגד ההלטתנו לפי הוראות חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000.

בברכה
איילת משה
ממונה על יישום חוק חופש המידע/
משרד ראש הממשלה

ע/3

בקשת חופש מידע מיום

11.2.2015

3/1

[mailto:service@ecom.gov.il] service@ecom.gov.il : From
 Wednesday, February 11, 2015 3:24 PM :Sent
 Ayelet.Moshe@it.pmo.gov.il ; pmo.heb@it.pmo.gov.il ; payments@ecom.gov.il :To
 84558121 :Subject שרות התשלומים הממשלתי - חוק חופש מידע - מספר אישור תשלום: 84558121

שלום רב,
 להלן פרטי ההזמנה עבור שרות התשלומים הממשלתי - חוק חופש מידע

תאריך התשלום: 11/02/2015 15:21
 מספר אישור תשלום: 84558121
 מספר שובר: 97000105
 סוג העסקה: תשלום רגיל LEUMI
 שיטת התשלום: LEUMI
 ארבע ספרות אחרונות: 4024
 מספר אישור מחברת האשראי/בנק: 0000100
 שם לקוח להפקת אישור תשלום: רביב דרוקר

פרטים לעסקה:
 דוא"ל למשלוח אישור תשלום: raviv@drucker10.net
 שם פרטי: רביב
 שם משפחה: דרוקר
 מספר זהות: 027896067
 רחוב ומספר בית: החרמון 1
 ישוב: תל אביב
 מיקוד:
 מדינה: ישראל
 טלפון: 0546783038
 פקס:
 דואר אלקטרוני: raviv@drucker10.net

מוצרים בהזמנה

משרד ראש הממשלה			
אגרות חוק חופש המידע			
מחיר	כמות	פרטי האגרה	שם האגרה
20.00 ₪	1	הזנת פרטי הבקשה (ניתן להקיש עד 4000 תוים): אני מבקש לקבל את כל התאריכים בהם דיבר ראש הממשלה עם שלדון אדלסון ועמוס רגב בשלוש השנים האחרונות. מזכירות לשכת ראש הממשלה שומרת תיעוד של כל הטלפונים שמבצע ראש הממשלה, שיחות נכנסות ויוצאות: תדירות הקשר, מספר השיחות, באיזה תאריך התבצעה כל שיחה, באיזו שעה וכמה זמן נמשכה כל אחת מהשיחות. דוגמא לבקשה לקבלת מידע: הנני מתחייב/ת לשאת באגרת בקשה לקבלת מידע ובאגרת הפקה עד סכום שלא יעלה על 150 ש"ח. אם עלות הטיפול בבקשתי גבוהה יותר אדרש לתת הסכמה נפרדת להמשך הטיפול: כן.	משרד ראש הממשלה - אגרת בקשה לקבלת מידע כללי
20.00 ₪	1		משרד ראש הממשלה -

			אגרת טיפול והפקה
--	--	--	---------------------

סה"כ שולם

סה"כ שולם: 40.00 ₪

.Do not open attachments from unrecognized senders !Attention
.The Prime Minister's Office has scanned this email for viruses and malicious content

4/ע

תשובת המשיבה 1 מיום

11.6.2015

4/1

מאת: אילת משה <ayelet@archives.gov.il>
תאריך: 11 ביוני 2015 בשעה 15:21
נושא: RE: בקשה לקבלת מידע - תיעוד שיחות טלפוניות של ראש הממשלה עם מר שלדון אדלסון ועמוס רגב
אל: <ravivdrucker10@gmail.com> Raviv Drucker

שלום רביב,

מצורף המענה שנשלח אליך לפני דקות אחדות.

(יצוין שאנו עומדים במועדים בהתאם לחוק על אף שלצערי לא עלה בידי לעדכנך).

בברכה,

איילת

[ravivdrucker10@gmail.com:Raviv Drucker [mailto:**From**
Thursday, June 11, 2015 3:10 PM **Sent**
To: אילת משה
Subject: Re: בקשה לקבלת מידע - תיעוד שיחות טלפוניות של ראש הממשלה עם מר שלדון אדלסון ועמוס רגב

איילת,

האם קראת את חוק חופש המידע? עברו ארבעה חודשים מהבקשה, כשאת מחוייבת להגיב תוך 30 יום.
מה עם הבקשה הזאת?

רביב

On 12 בפבר 2015, at 08:08, אילת משה <ayelet@archives.gov.il> wrote:

רביב שלום,

בקשתך לקבלת מידע התקבלה במשרדנו והועברה להתייחסות הגורמים הרלוונטיים.

אשוב ואעדכןך.

בברכה,

איילת משה

ממונה על יישום חוק חופש המידע/

משרד ראש הממשלה

From: [mailto:service@ecom.gov.il] service@ecom.gov.il
Sent: Wednesday, February 11, 2015 3:24 PM
To: Ayelet.Moshe@it.pmo.gov.il ; pmo.heb@it.pmo.gov.il ; payments@ecom.gov.il
Subject: שרות התשלומים הממשלתי - חוק חופש מידע - מספר אישור תשלום: 84558121

שלום רב,
להלן פרטי ההזמנה עבור שרות התשלומים הממשלתי - חוק חופש מידע

תאריך התשלום: 11/02/2015 15:21
מספר אישור תשלום: 84558121
מספר שובר: 97000105
סוג העסקה: תשלום רגיל LEUMI
שיטת התשלום: LEUMI
ארבע ספרות אחרונות: 4024
מספר אישור מחברת האשראי/בנק: 0000100
שם לקוח להפקת אישור תשלום: רביב דרוקר

פרטים לעסקה:
דוא"ל למשלוח אישור תשלום: raviv@drucker10.net
שם פרטי: רביב
שם משפחה: דרוקר
מספר זהות: 027896067

רחוב ומספר בית: החרמון 1
 ישוב: תל אביב
 מיקוד:
 מדינה: ישראל
 טלפון: 0546783038
 פקס:
 דואר אלקטרוני: raviv@drucker10.net

מוצרים בהזמנה

משרד ראש הממשלה			
אגרות חוק חופש המידע			
מחיר	כמות	פרטי האגרה	שם האגרה
20.00 ₪	1	הזנת פרטי הבקשה (ניתן להקיש עד 4000 תזים): אני מבקש לקבל את כל התאריכים בהם דיבר ראש הממשלה עם שלדון אדלסון ועמוס רגב בשלוש השנים האחרונות. מזכירות לשכת ראש הממשלה שומרת תיעוד של כל הטלפונים שמבצע ראש הממשלה, שיחות נכנסות ויוצאות: תדירות הקשר, מספר השיחות, באיזה תאריך התבצעה כל שיחה, באיזו שעה וכמה זמן נמשכה כל אחת מהשיחות. דוגמא לבקשה לקבלת מידע: הנני מתחייב/ת לשאת באגרת בקשה לקבלת מידע ובאגרת הפקה עד סכום שלא יעלה על 150 ש"ח. אם עלות הטיפול בבקשתי גבוהה יותר אדרש לתת הסכמה נפרדת להמשך הטיפול: כן	משרד ראש הממשלה - אגרת בקשה לקבלת מידע כללי
20.00 ₪	1		משרד ראש הממשלה - אגרת טיפול והפקה

סה"כ שולם

סה"כ שולם: 40.00 ₪

Attention! Do not open attachments from unrecognized senders

The Prime Minister's Office has scanned this email for viruses and malicious content

<Order_84558121_Info_10.htm>

Attention! Do not open attachments from unrecognized senders

The Prime Minister's Office has scanned this email for viruses and malicious content

ע/5

תמליל התחקיר
העיתונאי ששודר ביום

4.2.2013

המלץ שתף

רביב דרוקר

תחקיר ישראל היום

מאת רביב דרוקר | 4 בפברואר 2013

תגובה 1

- Share
- Tweet
- Share
- Mail

ביולי 2010, שלוש שנים אחרי שיצא לאור, "ישראל היום" לעיתון שזכה לחשיפה הגבוהה ביותר בישראל.

מתוך שיחה עם עמוס רגב, עורך ראשי, "ישראל היום", יולי 2008:

אתה לא אוהב שקוראים לעיתון שלך "חינוך".

המילה חינוך יש בה משהו פחות ערך.

בבחירות 2013 היה נדמה שהחינוך הזה התגייס לטובת בחירתו מחדש של ראש הממשלה, בנימין נתניהו. הכותרות הראשיות תאמו לא פעם את המסר של הליכוד. כשפרופסור אמנון רביגשטיין העביר למערכת עיתון, תוך כדי מערכת הבחירות, טור ביקורתי על ממשלת נתניהו, הוא לא פורסם. כשהכותב הכביר של העיתון, דן מרגלית, העביר יום לפני הבחירות, טור ביקורתי על הניסיון למנות את כחלון ברגע האחרון, הטור שלו דחק לעמוד 37.

מתוך שיחה טלפונית עם דן מרגלית ב"בוקר טוב ישראל", גל"ץ:

גולן יוכפד: דן בוקר טוב.

בוקר אור.

יוכפד: שאלה טכנית לפני הכול, אני רגיל לראות את טור הפרשנות שלך בכותרת של "ישראל היום" - לא אהבו את הטקסט שלך במערכת "ישראל היום"?

מרגלית: אתה שואל אותי שאלה קשה. אני אומר לך שהבוקר אני ראיית את הכתבה שלי מופיעה מילה במילה כפי שכתבתי אותה, והיא מופיעה בעמוד 37 שם, בעמוד דעות, וזאת עובדה.

"ישראל היום" נמצא בבעלות אחד היהודים העשירים בעולם, הטייקון שלדון אדלסון. אדלסון מקורב לנתניהו, ימני בהשקפת עולמו, הקים את העיתון ותומך בו. לא מזמן הוא נבחר לאיש המשפיע ביותר בתקשורת הישראלית על ידי המגזין גלובס. התבטאויותיו על אופי העיתון מצומצמות לסדי והוא מעולם לא העניק ראיון מסודר על השם שהדביקו יריבי העיתון ל"ישראל היום" - "ביביתון".

אבל נקודה אחת מעולם לא פוצחה - איך זה עובד? איך עיתונאים, כותבים, עורכים, פרשנים, חלקם בעלי מוניטין ונסיון - פתאום מוציאים מתחת ליד טקסטים מוטי נתניהו? איך בכלל הם יודעים מי ברשימה השחורה של נתניהו, הווירטואלית כמוך, ומי ברשימה הלבנה? עורך ראשי של עיתון גדול לא אמור לכנס את עיתונאיו ולהגיד: את האנשים הללו אנחנו תוקפים ואת אלו לא. זה נחשב לפאנול בעייתי במיוחד בעולם התקשורת. עורך ראשי של כלי תקשורת יודע לא פעם להעביר מסרים לעיתונאים מה הוא רוצה שייכתב, אבל ההתנהלות המקצועית של "ישראל היום" מעלה שאלות רבות שחשוב לשאול.

מתוך דבריו של עמוס רגב, עורך ראשי, "ישראל היום", יולי 2008:

"אנחנו נמצאים על המגרש האמיתי, הגדול, של עיתון לכל דבר, שמתמודד מול העיתונים האחרים, ובנייתם, תודה לאל, כהצלחה מסוימת."

תחקיר "המקור" התהקה במשך שנה וחצי אחרי השאלות הללו. שוחח עם עשרות עיתונאים מ"ישראל היום" והצלחנו להגיע לאוצר הסודי ביותר בכל עיתון, בעינינו לפחות – טקסטים מקוריים של כתבים שהועברו למערכת, לפני ששנו. באמצעות האוצר הזה, התאפשר לנו לראשונה לבדוק האם יש פער בין מה שהכתבים מעבירים, למה שבסוף מתפרסם ומה טיבו של הפער הזה. אז הנה הצצה ראשונה לאיך המכונה של "ישראל היום", שמבקרו מהגים לכתת ה"ביכיתון", עובדת.

בתאריך 17.2.11 מתפרסמים נתוני הצמיחה של כלכלת ישראל ברבעון האחרון של 2010. שבעה נקודה שמונה אחוזים. יפה. הפרשן הכלכלי של העיתון התבקש לכתוב טור פרשנות, אבל, מעשה שטן, חזי שטרנליכט, לא כל כך מתלהב.

"הקטר דהר, הקרונות קצת פחות", מכתיר הפרשן הכלכלי את טורו. "בסרט 'לרי מגויר' זועק טום קחז על השחקן קובה דאונינג ג'וניור "SHOW ME THE MONEY". איך זה יכול להיות שלאור נתוני הצמיחה הפנומנאליים... הציבור לא מרגיש שהתעשר? לפרשן הכלכלי יש גם מסקנה: "מרבית הציבור... לא נהנה מחלק גדול מהצמיחה". מילים כדורבטת. אבל הנה מה שהתפרסם למחרת בטור של שטרנליכט: הכותרת היא כבר "קונים ובוכים" ופסקת הפתיחה: "נתוני הצמיחה שהוצגו בפני הציבור הם מרשימים בכל קנה מידה. כל הכלכלנים שדיברו, נותרו עם פה פעור... מתברר שביגוד לקמפיון המתוזמר, ששרר פה בתקשורת בשבועות האחרונים, שלא כל כך רע פה... גל המחאה האחרון היה ברובו מוגזם, מנופח, משולהב ובעיקר פשוט מהלך פוליטי מהצד השני של המפה". כל הפסקה הזאת לא הופיעה בטורו המקורי של שטרנליכט כפי שהגיע לדין, אבל הופיעה תחת שמו בטור בעיתון הנפוץ במדינה.

הנה מה שאמר לנו הנוך מרמרי, לשעבר עורך "הארץ", בראיון שערכנו עימו:

אם פרשן כתב טור מסתייג על נתוני צמיחה, עד כמה אפשר להפוך אותו לטור מתלהב מנתוני צמיחה?

לדעתי אי אפשר. אבל אפשר לא לפרסם את זה. אפשר לדבר עם הפרשן ולהגיד לו "שמע, אתה על הבנקט, בוא תנסה לראות את זה מהיבט אחר", אבל אני חושב שזה צריך להיות בהסכמה הדדית.

חנך מרמרי כיהן במשך עשרות שנים בתפקידי עריכה בכירים, לרבות העורך הראשי של "הארץ". עם זאת, הייבם להדגיש, חוות הדעת של מרמרי ניתנה על בסיס עקרוני. הוא לא קרא את המסמכים שבידינו ולא יודע את מה שסיפר לנו עובד בעיתון – שטרנליכט העביר טור, רגב לא היה מרוצה, הוא התקשר לשטרנליכט ואחרי זמן קצר הטור הביקורתי הפך לטור מתלהב. שטרנליכט לא רצה להגיב לשאלתנו בנושא.

כשהמחאה החברתית הגדולה הגיעה, בקיץ 2011, העיתון כבר יצא למלחמה של ממש.

דפני ליף יוצאת לשדרה ב - 14 ביולי 2011, יום חמישי. ביום ראשון, 17 ביולי, התפרסמה ידיעה על הפגמת סוף השבוע ב"ישראל היום". על הידיעה בעיתון חתומים 4 כתבים.

בטקסטים המקוריים שלהם, אף אחד מהם לא כתב את המילים השמאלניות "נגד הכיבוש", שהתפרסמו בעיתון;

"המפגינים שהתארגנו גם הם בפייסבוק הבטיחו עליית מדרגה במאבקים הציבוריים השונים בשבוע הקרוב כולל "נגד הכיבוש"."

מחוך שיחה עם רגב קוטס, ממארגני המחאה החברתית:

הדגשנו בכל ראיון בכל מקום כמה אנחנו לא מעוניינים להיכנס לזה. לא מפתד כדי להגיע לאיזשהו קומפוזום, אלא להיפך, כדי לאפשר פעם אחת דיון עומק אמיתי ציבורי בדיוק בנקודות שהכיבוש או הדיון על הכיבוש הסתיר במשך כל השנים.

אוקי, אז ברור שזה לא היה ממסריה המרכזיים של המחאה, אבל יכול להיות שבימים הראשונים של המחאה, הרי השליטה שלכם באנשים לא הייתה מלאה, יכול להיות שאנשים הלכו וצעקו כל מיני קריאות

"יתכן שאיזשהו אספסוף שהלך וקרא קריאות אני לא שמעתי על זה כלום ושמעתי אז בתקופה הזאת הכל.

יום לאחר מכן, המחאה תפסת תאוצה וכך גם הניסיון של העיתון לצבוע את המחאה בצבעים פוליטיים. הכותרת הראשית של העיתון היא - "השמאל הלאומי: הבאת עשרות אוהלים למחאה". לפי הידיעה, הארגון של אלדד יניב ואמשינו הם האחראים למחאה הגדולה.

הנה מה שאומר על כך אלדד יניב, תנועת "השמאל הלאומי":

זה בדיחה. אני חושב שזה היה ביום שני. המחאה התחילה בחמישי. ביום ראשון והתחלנו לפרוס את האוהלים. איך שאנחנו מתחילים לפתוח את האוהלים ככה, עם תנועת הפתיחה, טיק נוחתים עלינו שני כתבים, אני לא הכרתי אותם. "נעים מאד", "נעים מאד". "אתה אלדד יניב? אני מ"ישראל היום" מי מממן את זה?" "מי משלם את זה?" "איך ארגנתם את זה?" "איך עשיתם?". עכשיו זה לא עניין אותם מה שאני עונה, מה שאני לא עונה, מה שאני מסביר, מה שאני לא מסביר. הם כבר עם הכותרת. אני רואה את העיתון... זה פשוט לא להאמין הדבר הזה.

עד כמה זה בעיניך, אתה הרי גם היית עיתונאי, עד כמה זה ווליום מוגזם יחסית למעשה שאתם עשיתם לשים אותו בכותרת הראשית

מאפס לעשר. אנחנו הצטרפנו למחאה, אפשר לקרוא לזה 'מצטרפים' אפשר לקרוא לזה 'טרמפיסטים'.

"ישראל היום" לא היה היחיד שדיווח על מעורבות אלדד יניב ו"השמאל הלאומי" במחאה החברתית, אבל רק אצלו זה היה בהבלטה כזאת.

מתוך ראיון בעילום שם עם עיתונאי, עבד ב"ישראל היום":

מה היחס של העיתון כלפי המחאה החברתית?

של בוז מוחלט. התפיסה של עמוס רגב היא שדפני ליף לצורך העניין צריכה ללכת למצוא עבודה במקום בלב את המוח. ושכל הרעיון הזה הוא טיפשי לחלוטין כי אנחנו חיים במדינה מצוינת ואין שום סיבה בעצם.

הכותרות הביקורתיות של "ישראל היום" כלפי המחאה לא כל כך תפסות. המחאה דווקא כן.

מאות אלפים יוצאים לרחובות וב"ישראל היום" הדפיסו כתבה גדולה במוסף שבת תחת הכותרת "גם האמת היא אופציה". הנה טקסט הכתבה המקורית

"האם אמצעי התקשורת יצרו מציאות או רק דיווחו עליה? התשובה שנותן העיתון: "בהחלט גם יצרו מציאות". המחיקות בטקסט, החיצים וההערות בכתב יד שאתם רואים הן סולן של העורך הראשי של העיתון, עמוס רגב. רגב הוא שרר ריכוזי למדי. אין כמעט ידיעה שיורדת לדפוס בלי שהיא שוזפת את עיניו. העיתונאים של רגב יודעים כבר למה הוא מצפה, אבל עדיין, עניינם הראות, רגב נדרש למחיקות.

חשוב להדגיש: זכותו וממנותו של כל עורך ראשי למחוק ולשנות כראות עיניו. מקובל שהכח הזה מופעל ממניעים מקצועיים בלבד.

עיתונאי שעבד ב"ישראל היום":

"כל העיתון כבר נכתב בהתאם למה שעמוס רגב רוצה, ומה שחורג מזה נערך בהתאם למה שהוא רוצה, וכל העמודים מגיעים אליו לאישור בסוף הערב, ככה שדברים שחשובים לו באופן אישי, משונים, גם אם זה בדקה האחרונה".

בכתבה הבאה, למשל, כתבו העיתונאים על הדרך בה סיקר "ידיעות אחרונות" את המחאה. "ב-25 ביולי הכותרת (של "ידיעות") הייתה "לחץ" והתייחסה להלך רוחו של ראש הממשלה, בנימין נתניהו". השורות הללו, עניינם הראות, נמחקו על ידי רגב. קוראי "ישראל היום" לא צריכים לדעת שהעיתון המתחרה מייחס לחץ לנתניהו.

מתוך דברים שאמר לנו עיתונאי, עבד ב"ישראל היום":

"בהתחלה זה נעשה כמוגן ברגל גסה, תוך שיכתוב עמוק והתערבות ימיומית של עמוס רגב בדסק. הוא עבר על כל טקסט הוא מאשר כל עמוד לפני הדפסה עד כדי כך שהוא יורד לפרטים קטנים כגדולים. ברגע שהחניך הזה מתחיל להבשיל, יש כבר הפנמה מצד העיתונאים, מלאכת הסלקציה הופכת להיות קלה יותר מבחינתו... וכל עמוד מקבל את אישורו כאשר הוא עובר על החומרים. לא תצא ידעה אחת מבלי שהוא ראה אותה".

מתוך שיחה עם יובל בן עמי, לשעבר כתב ב"ישראל היום":

שמעת אבל ממישהו במערכת אמירות פוליטיות מפורשות על נתניהו על שלטון הליכוד על מה אנחנו מצופים לעשות?

זה נמצא ברקע, בשיבות המערכת של המוסף, זה עבר בדרך כלל בתור איזושהי בין בדיחה שכולם יודעים. כלומר, אם היה עולה איזה משהו, מישהו היה אומר סתם בשביל לעקוץ, "אה, אולי נכתוב על זה ועל זה" ואז כולם צחקים "חה חה חה". ברור שלא, הרי יש מטרייה מעלינו. רוב האנשים שעבדו בעיתון, זה לא היה קו המחשבה שלהם, או לפחות זו התחושה שלי. אבל יישרנו קו במידת מה מכיוון שהיינו חלק מהמערכת הזאת.

עיתונאי, עבד ב"ישראל היום":

"בכל אופן יש מציאות, ולא פעם צריך גם לשכתב אותה, והיא נעשית בהנחייתו. כאשר שנים הרבה זה נעשה בצורה כזו שהוא עשה את זה בצורה בולטת בדסק, בצורה בוטה".

חסו של רגב למחאה התברתית עורר הרבה כעס אצל חלק מהעובדים בעיתון. חלקם מאוד תמכו במחאה והתקשו לציית לקו של העיתון. אחד מהם אף טרח להקליט את העורך הראשי בשעה שהוא מורה בדסק איך הוא רוצה שתיראה הידיעה. הנה ההקלטה:

העורך הראשי, עמוס רגב מה כתוב פה? זו מהפכה... כל מכת הנגד שלהם. איפה כל זה בא אצלנו לידי ביטול... לא, אל תסביר לי, אל תסביר לי.

עורך בדסק: זה הכול בטקסט. זה כתוב בטקסט.

עמוס רגב יפה.

עורך בדסק: אתה רוצה לשים את זה במשנה? את ההמלצות של...

עמוס רגב לא בעקבות ה...ראשי המאבק מאימים ב... הפגנת ענק ב- 29 בחודש. בלה בלה בלה. ננוך ועדת טרכטנברג מגיבה לביקורת נגדה. "הם לא קראו את הדו"ח רוצים..."

עורך בדסק: אבל אין לי ציטוט כזה. מה, אני אכניס אותו... אין לי את הציטוט הזה. תראה, זה הכול מסובך. אתה אומר את זה...

עמוס רגב לזה הכוונה. אתה רוצה לחזור למה? למשטרים אפליים? אל תוציא אותי, אל תוציא אותי... לא של כלכלת שוק.

עורך בדסק: מא נעשה את זה מסודר... אתה רוצה את התגובה של טרכטנברג...

עמוס רגב אני רוצה את התגובה של טרכטנברג

עורך בדסק: לא קראו את הדו"ח?

עמוס רגב "לא קראו את הדו"ח ומתגעגעים למשטרים שעברו מן העולם".

עורך בדיקת אוקיי.

עמוס רגב אוקיי, הלאה זהו, נמרנ. שיהיו בממשלה, זה הפוליטיקאים, אני לא שומר עליך – אתה נהיה הדובר של דפני.

למי שהתקשה לעקוב, הנה תרגום. רגב רוצה להגדיל את המסר של ועדת טרכטנברג על חשבון המסר של ראשי המחאה.

העורך בדיקת מעיר שלא הועבר לו בטקסט, הציטוט שרגב מדבר עליו. רגב מצטט בפני העורך דברים שכתבו בבלוג של ועדת טרכטנברג ומבהיר לו, כשכל דסק החדשות שומע, את "רוח המפקד" בעניין הזה:

"אני לא שומר עליך, אתה נהיה הדובר של דפני".

עמוס רגב הוא עיתונאי ותיק. הוא היה בכיר ב"דיעות אחרונות", בכיר ב"מעריב", אפילו עבד בערוץ 10. לפני מספר שנים, עוד הרבה לפני ש"ישראל היום" מסר, רגב צורף למעין צוללת של בנימין נתניהו, הכינוי הברזל'אי לצוות הייעוץ הלא רשמי של נתניהו. רגב באותה תקופה הוא עיתונאי פעיל ובכיר. בדיוע אחת הוא עיתונאי פעיל, בכיר, שאמור לעקוב גם אחרי הפוליטיקאי נתניהו ובזרוע השנייה הוא השתתף אז בצוות הייעוץ האינטימי של אותו פוליטיקאי.

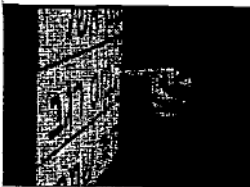
דיברנו עם חנוך מרמרי, לשעבר עורך "הארץ":

מה העמדות המקובלות בברזל'ה העיתונאית, כלפי השתתפות של עיתונאי פעיל, בכיר, בצוות ייעוץ של פוליטיקאי מסויסל?

זה נראה לי בעייתי.

כי מה?

כי עיתונאי צריך להיות מרוחק מטל... הוא צריך להיות בעל יכולת ריחוק מספקת מהאובייקטים שאותם הוא מכסה. מה שאתה מתאר זה לא ריחוק. להיפך. הוא שם. אתה לא יכול להיות גם כאן וגם שם לא יכול להיות גם המנתח, המשקף, המבקר וגם היועץ.

תראו, למשל, את המסמך הבא. כשנתניהו י"ר אופוזיציה יש בלשכתו נוהל. כל פעם שהבוס מתראיין צריך להודיע לקבוצה של מקורבים כדי שידעו לצפות בזה. באוגוסט 2006, שמו של רגב נמצא במקום מכובד, בין נתן אשל לחד שימרון, עורך דינו של נתניהו.

ברשימת המוזמנים לבר מצווה של אבנר נתניהו ב-2007, עמוס רגב ורעייתו גם שם.

כנ"ל באזכרה לאמא של שרה ועוד. באותה רשימת מוזמנים לבר המצווה נמצא גם גונן גינת, גם הוא בכיר בעיתון, גם הוא מקורב למשפחת נתניהו.

גונן גינת הוא עורך המוסף הפוליטי של העיתון. הנה מה שכתבה בפתק שרה נתניהו לגינת ורעייתו כבר בשנת 1999:

"שמחתי מאד לקבל את השי הנאה ששלחתם לי ליום הולדתי. אני מודה לכם מעומק לב. חסרוכם כיום ההולדת היה מורגש, אך תמיכתכם ודאגתכם ליוו אותי גם כיום זה".

לפי לוח הזמנים של נתניהו, הוא גם הגיע לחתונת בתו של גינת ב-2008 בקיבוץ עינת.

בנימין נתניהו תמיד ייחס חשיבות עצומה לתקשורת. באופוזיציה הוא נהג לומר לאנשי ששני האיזמים האסטרטגיים על מדינת ישראל הם "איראן ויריעות אחרונות". במהלך הקריירה שלו הוא שוב ושוב אמר לעוזרו "אני צריך שיהיה לי עיתון".

הסיפור הבא חושף כמה נתניהו היה מעורב בלידתו של "ישראל היום".

בשנת 2006 העיתונאי אבי רצון הוא עיתונאי בכיר ב"מעריב", עד שהוא מקבל טלפון מביניין נתניהו. עומד לקום פה עיתון חדש ואני רוצה שתשמש כעורכו הראשי, אומר נתניהו לרצון. רצון ונתניהו בקשר טוב. לא פעם כתב רצון מאמרים לטובת נתניהו. יתקשר אליך, הבטיח הפוליטיקאי הגביר לעיתונאי ואכן מתקשרים. רצון מתמנה, לכאורה, לעורך "ישראל היום", חינמן בו שלדון אדלסון, מקורבו של נתניהו, שותף.

שימו לב למייל ששולח באפריל 2006 ניצו של בן צבי, אריאל גרינברג, לניצו של אדלסון, צ'רלס פורמן, אחרי שאדלסון מביע חוסר שביעות רצון מהמיני של רצון: "מר רצון משכר כעורך לבקשתם של ביבי ושלדון אדלסון (בשיחת טלפון משותפת עם נתן אשל). למר בן צבי אין מחוייבת מיוחדת כלפיו"

רצון סיפר לחבריו שהוא כבר יושב עם שרה נתניהו בבית קפה ושמע ממנה מה לדעתה צריכה להיות דמותו של העיתון החדש. בסופו של דבר, הוא לא זוכה לעבוד כעורך יום אחד. המיליארדר שלדון אדלסון, אז שותף ב"ישראל היום" ומקורב כאמור לנתניהו, העדיף למנות את עמוס רגב.

ברק סרי, מנהל תוכן, העיתון "ישראל היום", יוני 2006:

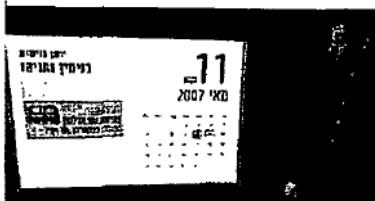
"אנחנו עיתונות אינסטנט איכותית ובחינם".

ב"ישראל היום" אדלסון הוא רק שותף. הוא היה מסויג מהמיזם והחליט לפרוש להקים את "ישראל היום". רגב הלך איתו לשם.

מתוך דברים שאמר עמוס רגב, עורך ראשי, "ישראל היום", יולי 2007:

"יהיה עיתון טוב, הוגן, מאוזן, אחר, ישר ולעניין".

שימו לב ליומן הפגישות של נתניהו בתקופה לפני הקמת "ישראל היום".

ב-11.5.07, פגש נתניהו את אדלסון בביתו של אדלסון. יומיים לאחר מכן, עוד פגישה עמא דלסון בביתו. בתאריך 24.6.07 עוד פגישה, ושבו, שלושה ימים לאחר מכן, ועוד אחת יומיים לאחר מכן. ב-9.7.07 עוד פגישה. סך הכול 6 פגישות עם הפטרון של "ישראל היום" בחודשים שלפני הוצאת העיתון לאור. בחמשת החודשים שלאחר מכן, לפי יומן הפגישות, השניים נפגשו רק 3 פעמים.

לפי יומן הפגישות, נתניהו נפגש באינסטיטוט באותה תקופה גם עם עמוס רגב ועם נתן אשל, הסמנכ"ל המיועד של "ישראל היום", מקורבו האולטימטיבי של נתניהו וחוליה קריטית בכל מה שקשור לקשר של נתניהו ל"ישראל היום".

בארבעת החודשים לפני שהעיתון יוצא לאור, נתניהו פגש את רגב 6 פעמים. הוא פגש אותו עוד 3 פעמים בשלושת החודשים שלאחר מכן. את נתן אשל הוא פגש על פי אותו יומן, 9 פעמים מתחילת מרץ 2007 ועד הדפסת העיתון בסוף יולי 2007. עוד יותר מעניין, אשל כתוב ביומן הפגישות כמשתתף בהתייעצות רבות ואינטנסיביות של נתניהו לאחר הוצאת העיתון, כשאשל הוא כבר סמנכ"ל העיתון. ב-10.9.07 הוא השתתף בפגישת הכנה לראיון של נתניהו בכלי תקשורת אחר. סמנכ"ל עיתון שותף להכנת פוליטיקאי לראיון. אשל גם שותף להתייעצויות בפורום האסטרטגי של נתניהו. במחצית הראשונה של 2008 נתניהו ראה את אשל בפגישות לא פחות מ-12 פעם, חלקן בהתייעצויות הרחופות שכונסו כדי להתמודד עם תחקיר חדשות 10 על נסיעת נתניהו ללונדון, במהלך מלחמת לבנון השנייה.

אשל, כזכור, הוא הסמנכ"ל בעיתון שכמו יתר כלי התקשורת מסקר גם הוא את התחקיר, גם זמנית הוא בצוות ההתייעצות של משא התחקיר.

מתוך ראיון עם תמר מרמרי, לשעבר עורך "הארץ":

הוא יגיד "תשמע אני יודע לעשות את ההפרדה. כשאני פה אני פה, וכשאני פה אני לגמרי פה תסמכו על האינטגרטי שלי אני עשרות שנים בתחום"

מרמרי: אין אין, זה דבר שאי אפשר להגיד אותו בכלל. כרגע שאדם אומר את זה הוא צריך בו ברגע לקום ולהניח את הדברים וללכת.

גם אחרי שאשל מכהן כראש מטה ראש הממשלה, הוא ממשיך להגיע למערכת "ישראל היום".

עיתונאי, עבד ב"ישראל היום".

"יש ביקורים שכיחים לחלוטין של נתן אשל. לכל אורך התקופה. נתן אשל התחיל בעיתון ולכל אורך התקופה בלשכת ראש הממשלה היה מגיע לעיתון באופן גלוי לחלוטין, נכנס למשרדו של עמוס רגב, יושב, משוחח איתו ארוכות ויוצא".

עכשיו, כואו נחליף צד לרגע. רוב העיתונאים בישראלים תומכים בעמדות הפוליטיות של מרכז - שמאל. למה של השקפת העולם האחרת, זו של המרכז ימין, לא יהיה עיתון אחד?

מתוך שיחה עם עיתונאי, עבד ב"ישראל היום".

בעצם העיתון הזה - מתקשה לקרוא לו עיתון - טעד לשרת אדם אחד, זה את ראש הממשלה. הוא אפילו לא משרת דרך. מי שמכיר את העבודה בפנים יודע שלא מעט אישים גם בתוך המחנה, בליכוד, בימין בכלל, לא מקבלים ביטוי.

התערבות על טקסטים מצד ימין של המפה הפוליטית?

כן, כאשר יש תקופה שבה רבים עם ליברמן וחברי הכנסת של ישראל ביתנו, אז לא מביאים לידי ביטוי חומרים שלהם.

בחודשים אוגוסט - ספטמבר 2007, חודשים בהם ליברמן בממשלת אולמרט, למגינת ליבו של נתניהו, אין תמונה אחת של השר ליברמן ב"ישראל היום" בחודשים מאי - יוני 2009, החודשים הראשונים בהם ליברמן הוא שר בממשלת נתניהו יש 13 תמונות שלו ב"ישראל היום".

כשבנימין נתניהו החליט להקפיא את הבנייה בשטחים, כתב דב שרגאי כתבה על זעם הימין. בין השאר הוא ציטט אדם בשם בעלאל סמוטריץ' מתנועת קוממיות.

"אם לא תהיה ברירה, נפיל את הממשלה. נתניהו מאבד את הלגיטימיות שלנו לשלוט ושובר חזק שמאלה. לא נחכה הפעם, כמו שחיכנו בממשלת שרון, אז התעוררנו מאוחר מדי. המאבק יהיה אמיתי".

דברו של סמוטריץ' נמחקו מהידעה שהתפרסמה בעיתון.

מתוך שיחה עם עיתונאי, עבד ב"ישראל היום".

אם יגיע טקסט מצד ימין של המפה הפוליטית, אבל שתוקף את נתניהו, מה יקרה בהתנגשות?

הוא ימות.

בנובמבר 2010 התפרסם ראיון בעיתון עם אופיר אקוניס, חבר כנסת מהליכוד שמקורב לנתניהו.

הכותרת המקורית שנתנו העורכים, מתכתבת עם מאוס בר אילן של נתניהו. "אני מתנגד למדינה פלשתינית". לכאורה, אקוניס נגד נתניהו. הכותרת שהתפרסמה בעיתון לעומת זאת: "העיקר האינטרס של הצדק". ההתנגדות למדינה הפלשתינית ירדה מהכותרת הראשית לסתרת המשנה.

בחרנו שני אישים כדי לבדוק את התיזה הזאת, כלומר, האם זהו עיתון שמבטא השקפת עולם, הכי לגיטימי, או עיתון שעובד לשירותו של איש אחד. נתחיל בציפי לבני, במשך מספר שנים המתחרה של נתניהו על כס ראש הממשלה.

עיתונאי לשעבר ב"ישראל היום":

"העיתון לא מייצג השקפת עולם פוליטית העיתון מייצג בנאדם אחד. כשהסיפור המרכזי הוא ציטוט של לבני הכותרת משתנה... כמה שפחות להראות אותה, כמה שפחות להראות את השם שלה, כמה שפחות לתת לה קרדיט על עשייה וההיפך כמובן נתניהו".

הנה דוגמא קטנה. בטור צד, במבמבר 2011, עורך בדיסק נתן כותרת סתמית: "לבני תדרוש משמעת סיעתית נגד חוק דיכטר". הכותרת הוחלפה. כתב היד של רגב פוסל אותה. והנה הכותרת שהופיעה בעיתון: "גוברת הסערה בקדימה סביב 'חוק דיכטר'".

אגב, אם תסתכלו על חלקים אחרים בדף שאמור היה להתפרסם באותו יום, תראו שוב כמה מגוננת היא ההתערבות של רגב לטובת נתניהו. ע"ד אלדד יניב, מייסד השמאל הלאומי, צוטט שם כאומר: "אתם שממשיכים לעמוד על המרפסת". נתניהו עמד על אותה מרפסת מפורסמת בהפגנה נגד יצחק רבין. הציטוט הזה נמחק.

יניב גם צוטט בידיעה המקורית על הרצון להשתלט על רשות השידור, תחנות טלוויזיה וביהמ"ש העליון. גם הציטוט הזה נמחק מהידיעה.

בחמשת החודשים אחרי שהתפוצצו המגעים בין לבני לנתניהו על ממשלת אחדות, שמה של ציפי לבני הופיע ב"ישראל היום" 112 פעם. לפי השיפוט שלנו, 44 מהאזכורים הם שליליים. אין מחמאה אחת ללבני. חשוב להדגיש – השיפוט האם הידיעה על לבני הייתה חיובית או שלילית הוא שלט ורק שלט, סובייקטיבי לחלוטין ואפשר לחלוק עליו. ב-2012, במהלך הקמפיין הכושל שלה לשרוד כיו"ר "קדימה" ספרנו 73 אזכורים של לבני בעיתון, בין ה-9 בפברואר לשמונה במאי. 37 הגדרנו כשליליים, ופעם אחת היא קיבלה מחמאה. דן מרגלית כתב עליה שהיא לא אמרה את המילה האחרונה.

אישיות שניה שבדקנו היא אהוד ברק. ממאוס 2009 ועד לאחחונה, בן הברית האולטימטיבי. האם גם העיתון שינה את טעמו?

בדקנו גם אזכורים ב"ישראל היום" של אהוד ברק. פריצת הדרך במגעים בין ברק לנתניהו ארעה באמצע מארס 2009. בחודש לפני כן, שמו של ברק מופיע 49 פעם בעיתון. השעה מהאזכורים שליליים, אפס חיוביים. בחודש אחרי שברק ונתניהו הופכים לשותפים, שמו של שר הבטחון הופיע 43 פעמים ב"ישראל היום". המאזן, שוב על פי השיפוט שלנו, שמונה אזכורים שליליים, אבל הפעם יש גם שישה אזכורים חיוביים.

הנה דוגמא ליחס העיתון לברק אחרי כניסתו לממשלת נתניהו.

אחרי פרישתו של ברק ממפלגת העבודה יצא כתב של העיתון לקיבוץ של ברק, משמר השחן. בכתבה שהתפרסמה לא נמצא קיבוצניק אחד, שמתן ביקורת על בן הקיבוץ לשעבר. ב"דיעות", לעומת זאת, יצא יגאל סרנה לאותו קיבוץ. הוא דווקא ליקט שפע של תגובות ביקורתיות.

עוד דוגמא: כשאהוד ברק הדיח את מפקד גלי צה"ל, יצחק טוניק, מתפקידו, כתב אדם בשם מתי שמואלוף מאמר ביקורתי לעיתון.

הנה מה שנכתב במאמר: "שר הבטחון מתגלה כאישיות פוליטית דורסנית, חסרת רגישות ואנושיות".

והנה המאמר שהתפרסם בעיתון, גירסה חיזורת, שלא לומר מסורסת, של המקור: "גל"ך לשמור על עצמאות התחנה". אגב, שמואלוף, כותב חיצוני בעיתון, פרסם את המאמר המלא בבלוג שלו.

מתוך שיחה עם עיתונאי לשעבר ב"ישראל היום":

היחס לאהוד ברק. הרי אהוד ברק שינה את הפוזיציה הפוליטית שלו כלפי נתניהו. הוא היה פעם יריב מר, לפני הבחירות ואז חבר אליו אחרי הבחירות, אז מה, העיתון גם שינה את יחסו לברק?

בוודאי. יחסו של ראש הממשלה לברק, כך יחסו של העיתון, נקודה.

ל"ישראל היום" יש גם רשימה לבנה וירטואלית, אלו שזוכים ליחס מטיב.

עיתונאי לשעבר ב"ישראל היום":

אין תמונה של שרה בלי שעמוס מאשר אותה

בוודאות

בוודאות מוחלטת יש כמה תמונות, אם צריך להעלות באוב, שאפשר, אבל צריך גם להתאים את התמונה לטקסט, לאירוע קודם אמרתי לכם שזה שתיים-שלוש תמונות שאותן ישימו.

מתוך שיחה עם עיתונאי לשעבר נוסף ב"ישראל היום":

יש תמונות שהן מאושרות מראש, ואסור להכניס תמונות אחרות אלא אם כן מגיעות תמונות חדשות אז כמובן שעמוס רגב עובר עליהן ובוחר איזה תמונה תיכנס.

הוא בוחר אישית איזו תמונה

הוא בוחר אישית איזה תמונה תיכנס

חבר חברי הכנסת של הליכוד זוכים ליחס VIP בעיתון.

הנה דוגמה: כתבה על ניסיונות חברי כנסת לח'ל. כותרתה "על חשבון הברון". בכיתוב לתמונה הגדולה נכתב במקור "טיס ונהנים". מופיעות התמונות של חברי הכנסת כך מהאיחוד הלאומי, יואל חסון מקדימה ודני דמן מהליכוד. "המצטיינים" בנסיעות במימון גורמים חיצוניים", נכתב. אלא שמעל התמונה נכתב ידו של גונן גינת, העורך של המוסף הפוליטי, נכתב "רק שניהם" (כך יואל חסון). דגן בטח שמח שתמונתו, איש הליכוד, לא הופיעה בהקשר הזה.

לפני כשלושה חודשים הגשם שאילתה מפורטת ל"ישראל היום". ביקשנו תשובות לכל הדוגמאות שאנחנו מביאים כאן. אולי יש נימוקים ענייניים לשינוי? דגן: למשל, טס פחות מחבריו לח'ל. אולי בגלל זה העיפו את תמונתו. "ישראל היום" בחר שלא להסביר, ומצבור הדוגמאות הגדול, ההקשר הדי הקבוע והעדויות הישירות של עובדי העיתון, מעלים אצלנו חשד כבד שזו לא בדיוק עריכה עניינית.

הנה, למשל, הסיקור המקורי של רפורמת התחבורה הציבורית של בכיר הליכוד, שר התחבורה, ישראל כץ. הכתב שלומו דיאז העביר טקסט. "הבלוגן ענה על הצפי. היום הראשון של הרפורמה – בלבול ותסכול. עמסים כבדים בתחנות האוטובוסים, עימבים ארונים והרבה עצבים".

והנה הטקסט שהתפרסם: "עימבים ובלבול, אבל הציבור מתחיל להתרגל... אי סדרים ועומס אבל במוקד של משרד התחבורה התקבלו תלונות מעטות בלבד".

מתוך שיחה עם עיתונאי לשעבר ב"ישראל היום":

כמי שעבד שם, תתאר לי מי האנשים המועדפים על העיתון שהעיתון.

תבדוק כמה פעמים שר האוצר קיבל ראיון. גדעון סער כשר חינוך כמה פעמים הם התראיינו בעיתון. תבדוק אלו שרים לא זכו לראיון בעיתון.

תחקיר "המקור" גילה כי ידיעות ביקורתיות על שר החינוך גדעון סער לא פעם נשארו בחוץ. השר גם זוכה לפרסם טורי פרשנות בחתימתו בעיתון. כשזיגזג סער בפרשת קיצור החופש הגדול, הודיע על קיצור ולאחר מכן חזר בו, הוא ספג ביקורת קשה מהרבה מכלי התקשורת. גם הפתיח המקורי, שהועבר ל"ישראל היום" היה ביקורתי, ואמר משהו בסגנון - אחרי שהודיע למורים וטלטי את המערכת וההורים והילדים, הודיע סער על חזרה בו מההחלטה המקורית. הטקסט שהתפרסם בעיתון, לעומת זאת: "לאחר שהודיע על קיצור החופש הגדול, הודיע אתמול שר החינוך כי הוא חוזר בו מכוננתו". מיד אחרי הפתיח פרסם ציטוט ארוך של שר החינוך. בעמוד הראשון פרסם גם טור פרשנות של זן מרגלית תחת הכותרת "לא נעים, לא נורא" וליד טור פרשנות שאב של שר החינוך.

גם שר האוצר, יגביל שטייניץ, במועדפים, וזה כולל ראיונות רבים ומפרגנים. הנה דוגמה קטנה - בסוף אפריל, תחילת מאי 2011 התגבר הכעס הציבורי על עליית מחירי הדלק. כתבי "ישראל היום" העבירו ידיעה שנפתחה כך: "מתגברת המחאה נגד עליית מחירי הדלק". המשפט הזה נמתק מהידיעה שהופיעה בעיתון. במקום זאת היא נפתחה בציטוט מדבריו של שר האוצר, שהסביר שהמיסוי בארץ על דלק פחות יקר מבאיחופה.

ב"ישראל היום" כתבים וכתבו כמה בעלי טור המזוהים עם השמאל. יוסי ביילין, עוזי ברעם, יהושע סנובל, זהבה גלאון.

הנה מה שאומר לנו עיתונאי לשעבר ב"ישראל היום":

"חלק מהעיתונאים נמצאים כ...ככסת"ח, זאת אומרת, "שמאלני מחמד". נגיד כותבי דעה שמתבקשים לכתוב והדעה שלהם לא מוצאת חן אז או שהיא חזקה לפח או ש... עמוס רגב עבר על כל הדעות עוד לפני שהן נכנסות לעיתון, זאת אומרת עוד לפני שזה מגיע לעורך או במקביל, זה מגיע לעמוס רגב, ואם יש פסקאות שלא מוצאות חן בעיניו אז הוא מוריד אותן".

ברעם וביילין אמרו לנו כי לא צנחו את מאמריהם ב"ישראל היום". עידו רוזנבלום, לעומת זאת, כתב טור בעיתון תחת הכותרת "ילדותי ואני". חזנבלום עזב את העיתון בטריקת דלת. בתקשורת פורסמה מסעם סוכנו הוודעה הבאה: "אחרי שנה וחצי של כתיבה, התבקש עידו על ידי עורכי העיתון להפסיק לכתוב דעות פוליטיות בטור. במצב עמינים זה עידו לא יכל היה להמשיך בכתיבת הטור והצדדים הסכימו על היפרדות".

גם לכתב אחר, ראש אנף חקירות במשטרה לשעבר, ניצב משה מזרחי, הייתה חומיה מעניינת עם העיתון.

מתוך דברים שאמר לנו ניצב בדימוס משה מזרחי, לשעבר כתב טורים ב"ישראל היום":

הייתי כותב אחת לשבוע, שלוש שנים ברציפות. אפילו קצת יותר. ובשלב מסוים חדלתי ביוזמתי. העיתון תפס נפח במהירות מאוד רבה וצריך להגיד את זה לשבתו של העורך עמוס רגב. אז גם טווח האפשרויות שלהם הלך וכבר. טוריי הלכו והצטמצמו לא כמובן של הכמות, אלא כמובן של... ההתערבות שחלקה היה נובע מעריכה. חלקה נבע גם ממש משינוי תוכן שאני, היו לי חילוקי דעות מאוד חריפים, גם התנצחויות מאוד קשות מולם. זכיתי פה ושם בהתנצלות, אבל כשהחזרתי על עצמו החלטתי להרים ידיים. אמרתי, לא שווה לי המחיר הכבד האיש, כמובן של אני רוצה שמה שאני כותב, את דעתי לחשיפה ולא דעת אחרים, ולכן הדרתי את עצמי. דוגמאות: לכתוב שתיק הולך להיסגר מחוסר ראיות זה משהו שהוא ידיעה מקצועית כשמישהו משנה את התוכן שנשמע ממנו כאילו זה תיק עם ראיות אז אתה לא אוהב את זה ויש גבול. כלומר, זה לא שגיאת תוכן או שגיאת עריכה או משהו כזה.

אתה יכול להגיד לאיזה תיק אתה מתייחס שאתה כותבת?

זה דווקא היה תיק שנוגע לאולמרט.

כמעט מיותר לציין ש"ישראל היום" היה מאוד תוקפני כלפי ראש הממשלה אולמרט, יריבו הפוליטי של נתניהו. בהזרה לשיחה עם מזרחי:

כתבתי טור על העניין ואמרתי שסופו של התיק הזה לא ישרנו בכתב אישום, במילים אחרות כמובן. אז בקטנה הופכים את זה ואכן ישורנו. אתה קוראת את זה מתייבש לך הדם. הלה!!! אז הייתה התנצלות אחרי שאני הגבתי בחריפות וכו'.

עובד ב"ישראל היום" סיפר לנו שרגב דווקא ערך בירור על הטור שהוא של מזרחי, והגיע למסקנה כי מדובר בטעות טכנית בגלל סגנון הכתיבה של מזרחי. בוא נניח שזו תקלה טכנית. למה העיתון, אחרי שעלה עליה, לא פרסם תיקון המבהיר כי מזרחי סבר שאין די ראיות נגד אולמרט ולא כמו שפורסם שיש תיק.

משוב לשיחה עם ניצב בדימוס משה מזרחי, לשעבר כותב טורים ב"ישראל היום":

חשת באיזה שינוי בתקופה שנתניהו עולה לשלטון?

כשהייתי מוזה היו אומרים, תשמע, אם חלילה יהיה משהו נגד ביבי מה אתה לא תכתוב, או לא ניתן לך לפרסם? אני מדבר במובנים האלה שאני כותב עליהם בדרך כלל. ספק בעיני אם זה היה קורה.

זמה קורה אם אחד מבעלי הטור השמאלנים לכאורה לא מפנים את ערכי המקום ומתב ביקורת ישירה על נתניהו?

בתאריך 11.11.2011 התפרסם מאמר של מזכ"ל שלום עכשיו לשעבר, מוריה שלומות: "תמיכתו של נתניהו בהצעת החוק שלפיה עמותות פוליטיות לא יוכלו לקבל תרומות מעל 20 אלף שקלים ממדינות וגופים זרים היא לא רק חצופה, אלא גם בלתי הגונה". ביקורת על נתניהו ב"ישראל היום"? מרשים, אבל תראו מה כתבה שלומות במאמר המקורי ששלחה לעיתון: "אני קוראת מכאן לראשי העיתון שלט, "ישראל היום" לצאת ולהתנגד בחריפות לחקיקה האנטי-דמוקרטית והאנטי-ישראלית המתחוללת בימים אלו".

המשפטים הללו שכתבה שלומות קוצצו מהמאמר שהתפרסם בעיתון. שלומות כותבת על פעולות "תג מחיר" ועל הכתבות בסמוך לביתה של פעילת השמאל, חגית עופרן. "בנימין נתניהו הוא האחראי הישיר לאווירה, לסגנון, לרוח וגם למעשים". אלא שבמאמר המקורי שלומות גם המשיכה: "אבל נתניהו, כך נענים בשמאל, עסוק בלרדוף אחרי רביב דחקר. לטענתם, הוא רוצה להשתיק את ארגוני זכויות האדם כדי שהעולם לא יידע מה אנחנו עושים פה. הוא רוצה שאף אחד לא יפריע לו יחד עם החבר אהוד ברק". גם המשפטים הללו עפו מהמאמר.

יש הטוענים ש"ישראל היום" פחות בעייתית מעיתונים אחרים. אצלו לפחות אתה יודע במי הוא תומך, הכול על השולחן עדיף לכאורה מעיתון שאתה לא יודע מה השקולים הלא ענייניים שלו. בהקשר הזה חשוב לומר שעובדים בעיתון חיים בתחושה שהיחס לנתניהו מכתוב גם את הדרך בה מתייחס העיתון לנושאים חשובים שעל סדר היום.

מתוך שיחה עם יובל בן עמי, לשעבר כתב ב"ישראל היום":

"האעתי לכתוב כתבה על ג'לג'וליה. זאת הייתה תקופה שבה היו הרבה פשעים אלימים מאד שהיו מעורבים בהם בני מער מלג'וליה... והלכתי והייתי כמה ימים בג'לג'וליה, חזרתי עם מסקנות ועם הבנות של ג'לג'וליה היא מקום, כמו מקומות אחרים, שסובל מהתעלמות כמעט מוחלטת מהצרכים שלו מצד הרשויות, והייתה ביקורת בכתבה למרות שהיא הייתה כתבת מסע חווייתית. לאחר שהגשתי אותה, לפידות (עורך המוסף והבוס של בן עמי) הזמין אותי למשרדו ואמר לי: "הרשה לי ללחוץ את ידך, זאת הכתבה הכי טובה שכתבת לנו עד עכשיו, אנחנו כולנו כאן התרגשנו". והכתבה לא הפיעה, היא נפלה. גרמים במערכת הפילו אותה והיה לי ברור מיהם הגרמים האלה... תמיד הייתה לי תחושה שעמוס (רגב - ר.ד.) הוא כעצם עורך המשנה של העיתון ושהעורך הראשי הוא ראש ממשלת ישראל... כאשר בהזדמנות אחרת ישבתי מול רגב ואמרתי לו, "מה עם כתבת ג'לג'וליה?" הוא אמר: "היא הייתה כתבה גרועה". עכשיו, לגיטימי. אבל לא זה הרושם שאני קיבלתי מהעורך הישיר שלי".

עם כל הכבוד לתחושותיו של בן עמי, עמוס רגב הוא העורך הראשי של העיתון. זכותו לא לאתוב כתבה ולהפיל אותה. מצד שני, הוא לא אמור לאפשר השפעה מוגזמת מבחוץ. רגב הוא איש מקצוע. ההתרשמות של עיתונאים רבים בעיתון עימם שוחחם היא שלא פעם נושאים שלא נחים לנתניהו, איכשהו לא נוחים גם לרגב.

מתוך שיחה עם עיתונאי לשעבר ב"ישראל היום":

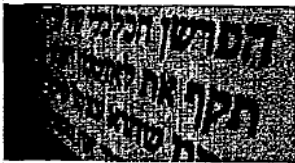
"אסון השריפה בכרמל. היו אח"כ כתבות אחרי האפטר שוק שסיפרו לי אנשים בתוך המערכת, שביקשו לכתוב ולא יכלו, על המצב בעוספיה, היום אולי הדברים השתנו, לא בדקתי, אבל במשך הרבה מאד זמן, למעלה משנרשנה ונצי, הבטיחו לעוספיה הרבה מאוד דברים שלא התממשו. ביקשו לכתוב על זה, לא, זה לא נכתב כי זה לא מתאים".

בדקם עם ראש מועצת עוספיה, וואג'י כיוף, מה הוא יודע בעניין:

אני רוצה לדעת אם זה נכון שב"ישראל היום" רצו לעשות איזה תחקיר שיראה שבעצם למרות השנה שחלפה לא קרה כלום בעוספיה?

דיברו איתי, הייתה איזו פנייה ואח"כ לא חזרו באמת.

יש עוד דבר ששמענו ממספר אנשים בעיתון. בניגוד אולי למצופה מעורך, שנטייתו תהיה להעדיף סקופים עיתונאיים של כתבו שלו, שמענו עדויות על עמוס רגב שמסתובב בדסק ובעצם מבקש מהעורכים להביא לו ידיעות שהוא שמע במקומות אחרים. בשפה הפנימית של "ישראל היום" זה קרוי "צטאלעך".

הנה דוגמה "צעטאלעך" של רגב לאחד העורכים. רגב ראה באחד הפורומים באתר האינטרנט חטר, לא בדיוק אתר שחב ערכי החדשות בארץ משתמשים בו, ש"עוד שחר תקוף בחריפות את דב לאוטמן ואמר שהוא צבוע. הוא עצמו פיטר אלפי אנשים". הוא מדפיס את הדיווח, חותך אותו וזורק לערך בדסק שיכניס לידעה. העורך ציית והנה הידיעה, מילה במילה.

הנה גם בקשה של הכתבת הצבאית של העיתון, לילך שובל, שהעבירה כתבה לעיתון. "לאור מקרים בעבר: נא לא להכניס לכתבה משפטים שאני לא מכירה בלי תיאום איתי. בסוף אני תוהמה על הכתבה. ותודה".

הנה כתבה, למשל, שהופיעה תחת שמה של לילך שובל, הכתבת הצבאית, סיכום כהונתו של גבי אשכנזי כרמטכ"ל. בין היתר מופיע בה סיפור על זיכור סביב שחר עובדי הקבע. המשפטים הבאים לא הופיעו בטקסט שהעבירה הכתבת: "אשכנזי לא נרגע והטיח "אל תקבל", ויצא בזעם מחדר הישיבות הנכחים היו בהלם. היה בלשכת ראש הממשלה מי שאמר אחר כך שאשכנזי מתנהג כמו גנרל ברפובליקת בנמת". יכול להיות שהיה בלשכת ראש הממשלה מי שאמר את זה על אשכנזי. שובל לא כתבה את זה בטקסט המקורי שלה, אולי מישהו אחר בעיתון דבר עם מישהו בלשכת נתניהו.

יש עוד זווית בעייתית לכאורה לתמיכה הזאת של "ישראל היום" בנתניהו. שלמה בן צבי, היום מ"ל מעריב ומקור ראשון, היה מסוכך משפטית עד לא מזמן עם שלדון אדלסון. במשפט ביניהם, העריך בן צבי כי אדלסון שם כ-3 מיליון דולר בחודש. בן צבי לא חשף לנתניהו הכספיים של החימום והוא גם לא גרם אוביקטיבי, אבל הערכתו נסמכת לכאורה על ניסיונו בחימום דומה. אם הערכתו נכונה, אז אדלסון שם עד היום במימון מאות מיליוני שקלים.

מתוך דברים שאמר עמוס רגב, עורך ראשי, "ישראל היום", יולי 2008:

"אם נסתכל על כמות המודעות שמציפה את העמודים שלנו בזמן האחרון, אני יכול להעריך שאכן אנחנו נמצאים בדרך הנכונה גם מהבחינה הכלכלית".

חשוב להבין, לדעת גורמים במערכת הפוליטית, אם אדלסון היה חצה לתמוך פוליטית בנתניהו, הוא היה יכול לתת לו עשרת אלפים דולר מקסימום, וגם זה לפריימריז. אם מטרתו הראשונית של העיתון היא בכלל לעזור לנתניהו, אז נמצאה כאן, אומרים אותם גורמים, דרך גאונית לתמוך בפוליטיקאי בסכומי עתק, בלי לתת לו דולר אחד ישירות.

מתוך שיחה שקיימנו עם חיים רמון:

אני משוכנע שאם היה קם עיתון ומישהו היה בא ומשרת את חיים רמון, זה מזמן היה חקירה. אני לא מבין איפה מבקר המדינה, איפה רשויות אחרות, שבה יש, לדעתי זו חריגה מכל חוק של מימון מפלגות.

דווח בזמנו בעיתון שקדימה הגישה תלונה למבקר המדינה.

הגישה תלונה מפורטת עם הרבה מאד הוכחות לכך שהעיתון הזה משרת את נתניהו, לפחות על פניו תרומה בלתי חוקית. לצערי התלונה הזאת לא טופלה ולא נחקרה.

הנה התלונה שהגישה "קדימה" באמצעות ח"כ יואל חסון:

1. החימום ישראל היום יוצר תקדים קשה ומסוכן של יחסי הון שלטון. מדובר בחימום המעסיק את מקורבי ראש הממשלה, מממן בסכומי עתק של מאות מיליוני שקלים על ידי אדלסון במטרה להשתלט על ערוץ העיתונות בישראל ופועל כחימום מפלגתי, "משרת את אדומוני" ומעריב 25.12.09. יתער כי מדובר בחימום ללא תוכנית עסקית ברורה אשר אין לו דומה בשום מקום בעולם (חימום המופך לפוליטיים לפתים).

לא מיותר להגיד, חסון היה אופוזיציה לנתניהו. מבקר המדינה חשב שבתלונה שלו אין בסיס עובדתי, שיכול להצדיק את המסקנות שנקללות בתלונתו.

בנהיעדרן, החליט המבקר, לא לחקור את הנושא.

עמס רגב הוא וורקהוליק. הוא נמצא כמעט כל יום בעיתון עד לשעת הסגירה, ממעט לקחת חופשים ומעורב, כאמור, כמעט בכל כתבה או ידיעה.

עבדתי ככתב צעיר ב"מעריב" כשרגב היה ראש מערכת החדשות. התרשמתי אז הייתה שמדובר באיש חדשות מקצועי. כשהוקם "ישראל" היום גם הערכתו פה בשידור שנתניהו עוד יתאכזב מרגב, בגלל המקצוענות שלו. למה, אם כן, רגב מסכים לערוך את העיתון בצורה כזו? האם זו הטראומה של הישארות ללא עבודה? הדהות עם נתניהו? המאבק עם "ידיעות", שמסקר לתחושתו במגמתיות הפוכה את נתניהו? את החידה הזאת, אני מודה, ממש לא פיצחתי.

כתבתו של רביב דרוקר

בימי וערכה: רפי אבולעפיה, לי בר לבב

צילום: דוח בוקר, אמיתי אייזנברג, יז'י ברוך

מקליטים: עמית אלה, יניב אוחנה

עיצוב ואימפוזיציה: גיא לוי, הדס פלדמן, העי צורף, עידו בליברג, שגיא הוברמן

תודות: גיל אמיר, איתי צפריר, לינור גריסרין, מאיה גאיר, גילה פייסחוב

תגובות

תגובת ישראל היום:

מישראל היום וממקורבו של שלחן אדלסון נמסר כי עמדת ישראל היום פורסמה היום בהרחבה בעמודים 8-9 של העיתון תחת הכותרת "ידי נוני מוזס בערוץ 10". צופי ערוץ 10 מזמנים לקרוא את הכתבה המורחבת וכתבות נוספות שיפורסמו באותו נושא בעתיד. מרשימת השאלות שהצגתם לנו עלה שאתם עסקים בדברים שהם מופרכים, חסרי יסוד ודיברתיים. אם דוחים על הסף את יזמרתכם לעשות "תחקיר", לשפות ולחרוץ דין באשר למה היא ערכה עיתונאית.

תגובת משרד מבקר המדינה:

בפכחאר 2010 פנה ה"כ יואל חסון למבקר המדינה והעלה טענות בדבר קשרים בין הבעלים של העיתון "ישראל היום" לבין ראש הממשלה ח"כ בנימין נתניהו, ההופכים את פעילות העיתון ל"תרומה" אסורה.

בעקבות הפניה של ח"כ חסון, נדון העניין במשרד מבקר המדינה. נקבע כי מן הראוי הבחנה בין "פעילות עיתונאית אמיתית" לבין פרסומי תעמולה המוסווים ככתבה "עיתונאית אמיתית" וכי משרד מבקר המדינה יבחן, כפי שנעשה בעבר, כל מקרה לגופו. לגוף העניין, באותה פניה לא הובאו ראיות המטילות בספק פעילות עיתונאית אמיתית.

8

Tweet Share Share Mail Share

תגובות

0 תגובות

ע/6

הודעת המשיבה 1 מיום

17.7.2012

6/1

omri <omri-23@012.net.il>
חוק חופש המידע - טרכטנברג
July 17, 2012 13:57:52 PM GMT+03:00
"Han Jonas, Adv. & Notary" <i@y-j.co.il>, <meidaidc@gmail.com>
hofesh.hameida@gmail.com

8 Attachments, 2.4 MB

From: אילת משה [mailto:ayelet@archives.gov.il]
Sent: Tuesday, July 17, 2012 11:04 AM
To: omri-23@012.net.il
Cc: alona.vinograd@gmail.com
Subject: FW: חוק חופש המידע - טרכטנברג

עמרי ואלונה שלום,

מצורפים הפרוטוקולים ממפגשי השיתוף במסגרת ועדת טרכטנברג.

על יתר החומר שהופקד בארכיון המדינה תל חוק הארכיונים ומשום כך הוא חסוי ל-15 שנה.

במידה שיש בחומר מידע אודות צנעת פרט וביטחון המדינה תקופות החיסיון ארוכות יותר.

בברכה,

איילת משה

ממונה של יישום חוק חופש המידע/

משרד ראש הממשלה

The contents of this email and any attachments are confidential. They are intended for the named recipient(s) only. If you have received this email in error please notify the system manager or the sender immediately and do not disclose the contents to anyone or make copies. ** PMO Security scanned this email for viruses, vandals and malicious content. **

- [מפגש שיתוף... \(doc\) \(282 KB\)](#)
- [מפגש שיתוף... \(doc\) \(310 KB\)](#)
- [מפגש שיתוף... \(doc\) \(109 KB\)](#)
- [מפגש שיתוף... \(doc\) \(308 KB\)](#)
- [מפגש שיתוף... \(doc\) \(291 KB\)](#)
- [מפגש שיתוף... \(doc\) \(295 KB\)](#)
- [מפגש שיתוף... \(doc\) \(379 KB\)](#)
- [מפגש שיתוף... \(doc\) \(391 KB\)](#)

נספח "5"

הודעת ב"כ המשיבה 3

מיום 19.11.2015

5

From: Achva Berman
Sent: Thursday, November 19, 2015 6:48 PM
To: 'Yonatan Berman'
Cc: 'Uri Edelstein'
Subject: RE: עת"ם 28606-09-15 - דרישה לפרטים נוספים

יונתן ואורי שלום,

במענה לשאלות 2 ו-3: לא נעשתה פניה למר אדלסון ולמר רגב לפי סעיף 13 לחוק.
לגבי שאלה 1 – אני מבררת ואמסור לכם את תשובתנו עד יום שני.

בברכה,

אחווה

אחווה ברמן, עו"ד

פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
טל' 02-5419594, פקס' 02-5419581

From: Yonatan Berman [<mailto:yonatan@eb-law.co.il>]
Sent: Thursday, November 19, 2015 5:33 PM
To: Achva Berman
Cc: Uri Edelstein
Subject: עת"ם 28606-09-15 - דרישה לפרטים נוספים

שלום אחווה,

בהמשך לכתב התשובה שהגשמתם היום, ראי בקובץ המצורף את בקשתנו לפרטים נוספים.

בברכה,

יונתן ברמן

נספח "6"

תגובת המשיבים 3 ו-4 בעת"מ

19.11.2015 מיום 28606-09-15

עתי"ם 09-15-28606
קבוע ליום 25.11.15

בבית משפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים
בפני כבוד השופט ד' מינץ

1. רביב דרוקר
2. חדשות 10 בע"מ
ע"י בי"כ עוה"ד יונתן ברמן ו/או אורי אדלשטיין
מרחי הרכבת 58, מגדל אלקטרה סיטי, קומה 14
תל אביב 677016
טל': 03-5602225; פקסי': 03-5601755

העותרים

- ד ג -

1. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
2. בנימין נתניהו, ראש הממשלה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרח)
רח' מח"ל 7, ת.ד. 49333 מעלות דפנה, ירושלים 97763
טל': 02-5419555; פקסי': 02-5419582

המשיבים

תגובת המשיבים לעתירה

בהתאם להחלטת בית המשפט הנוכח, מתכבדים המשיבים להגיש תגובה לעתירה מטעמם.

כללי

- עניינה של העתירה, החלטת המשיבה 1 (להלן – הממונה) אשר דחתה את בקשת העותרים לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן – החוק) לקבל את תיעוד מועדי שיחות הטלפון שנערכו בין המשיב 2, ראש הממשלה, לבין מר שלדון אדלסון, בעליו של העיתון "ישראל היום", ובין ראש הממשלה לבין מר עמוס רגב, העורך הראשי של העיתון, בתקופה של 3 שנים עובר להגשת הבקשה (בעתירה הרחיבו העותרים את התקופה הרלבנטית, מיום 11.2.12 ואילך).
- הממונה הסבירה בהחלטתה, כי מדובר במידע אודות שיחות פרטיות של ראש הממשלה עם ח"ה אדלסון ורגב, שהם תבריו האישיים, והשיחות עימם אינן נוגעות לעבודתו המיניסטריאלית. לפיכך, נדחתה הבקשה בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק. נימוק נוסף שעמד ביסוד ההחלטה, הינו כי חלק מהמידע המבוקש הועבר לארכיון המדינה, ועל כן אין החוק חל עליו. המדינה לא תעמוד על נימוק זה במסגרת הדיון בעתירת דנן, כפי שיוסבר להלן.
- המידע המבוקש בעתירה הינו פרטי שיחות טלפון. בראי חוק חופש המידע, שיחות טלפון הן סוג מידע מורכב ורגיש. לשיחה טלפונית אופי דינמי, והיא עשויה לערב נושאים שונים, המצריכים התייחסות שונה לפי חוק חופש המידע. יחד עם זאת, בעתירה זו מצטמצם ענייננו

להגנה על הפרטיות במסגרת החוק ועל כן לא נדון במכלול הסוגיות שעלולות להתעורר מבקשה לקבלת מידע שעניינה שיחות טלפון.

4. במקרה דנן, המידע המבוקש הינו מידע אודות שיחות פרטיות בין ראש הממשלה לחבריו האישיים. יחסי אדם עם חבריו הינו מידע החוסה תחת הגנת הפרטיות באופן מובהק. חוק חופש המידע קובע מפורשות בסעיף 9(א)(3) כי רשות ציבורית לא תמסור מידע החוסה תחת חוק הגנת הפרטיות בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

5. **התפיסה הניצבת ביסודה של העתירה הינה, כי איש ציבור אינו זכאי להגנה על פרטיותו. המדינה תטען כי תפיסה זו אינה משקפת את הדין הקיים, ואף לא את הדין הרצוי. אכן, אישי ציבור – והעותרים מותחים הגדרה זו יתר על המידה כשחם מחילים אותה אף על הייה אדלסון ורגב – חשופים מטבע הדברים לעין הציבור יותר מכל אדם רגיל. מכאן ועד הקביעה כי הם אינם זכאים להגנה על פרטיותם, רחוקה הדרך. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, זקוק איש ציבור למרחב פרטי בו יוכל לנהל את ענייניו בשקט ובשלווה, הרחק מעיני התקשורת.**

6. אשר על כן, לא נפל פגם בהחלטת הממונה, ודין העתירה להידחות.

רקע עובדתי

7. ביום 11.2.15 הגיש העותר 1 בקשה לפי החוק לקבלת פרטים אודות שיחות טלפון שקיים ראש הממשלה עם הייה שלזון אדלסון ועמוס רגב: תדירות הקשר, מספר השיחות, מועד השיחה - תאריך ושעה, ומשך השיחה.

8. ביום 11.6.15 נשלחה לעותר 1 החלטת הממונה בבקשה. הבקשה נדחתה בשני נימוקים: **הראשון**, כי המידע ביחס לתקופה שעד חודש מרץ 2014 הועבר לארכיון המדינה, ועל כן הוראות חוק חופש המידע אינן חלות על המידע; **השני**, מאחר שהמידע המתניחם לתקופה שלאחר חודש מרץ 2014 ועד סוף שנת 2014, אשר מצוי במשרד ראש הממשלה, הינו מידע אודות שיחות פרטיות של ראש הממשלה עם הייה אדלסון ורגב, שהם חבריו האישיים, והשיחות עימם אינן נוגעות לעבודתו המיניסטריאלית. לפיכך, נדחתה הבקשה בהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק.

כבר נעת יצוין, כי לצערנו נפלה טעות בנימוק הראשון בהחלטה. המידע ביחס לתקופה שעד חודש מרץ 2013 (ולא שנת 2014 כפי שנרשם בטעות, מדובר במועד סיום תקופת כהונתה של הממשלה ה-32), הועבר לממונה על הרשומות במשרד ראש הממשלה, לצורך הכנת החומר להפקדה בגוף המדינה, אולם טרם הועבר בפועל לארכיון המדינה. שאלת תחולת החוק על מידע חמצוי בתהליך הפקדה הינה שאלה מורכבת, שלטעמנו אין צורך להידרש לה במקרה דנא. **בנסיבות אלו, לא תעמוד המדינה על תנימוק הראשון בהחלטה, ובמסגרת תגובת זו נמסד את הדיון בנימוק השני בלבד.**

9. נגד החלטת הממונה הוגשה העתירה דנן.

המסגרת הנורמטיבית

10. סעיף 1 לחוק חופש המידע קובע כי לכל אזרח ישראלי או תושב הזכות לקבל מידע מרשות ציבורית בהתאם להוראות החוק. סעיף 12 לחוק מרחיב את תחולתו גם ביחס למבקש מידע שאינו אזרח או תושב ישראל, ביחס למידע בדבר זכויותיו בישראל.
11. יחד עם האמור, כמרבית הזכויות, גם הזכות למידע אינה זכות מוחלטת אלא יחסית, והחוק מסייגת, בין היתר נוכח התגדרה הרחבה שניתנה למונח "מידע" בסעיף 2 לחוק. האיזון שמתווה החוק בין הזכות לחופש המידע ובין זכויות ואינטרסים אחרים בא לידי ביטוי בעיקר בסעיפים 8 עד 14 לחוק.
12. סעיף 14 לחוק מוציא מתחולתו את המידע שנאגר אצל גופים שונים, כגון מערך המודיעין של צה"ל.
13. סעיף 8 לחוק עוסק במצבים בהם רשאית הרשות לדחות בקשה לקבלת מידע מטעמים מינחליים-טכניים, כגון כאשר הטיפול בבקשה מצריך הקצאת משאבים בלתי סבירה.
14. סעיף 9(א) לחוק מונה מקרים בהם הרשות אינה רשאית למסור מידע (למשל, מידע שבגילוי יש חשש לפגיעה בביטחון המדינה או ביחסי החוץ שלה, או חשש לפגיעה בפרטיות). סעיף 9(ב) לחוק מונה מקרים בהם הרשות רשאית לסרב לבקשה לקבלת מידע (למשל, מידע אודות דיונים פנימיים של הרשות, מידע שאי-גילוי חיה תנאי למסירתו לרשות ועוד).
- כך, סעיף 9(א)(3) לחוק קובע איסור על מסירת מידע שגילוי מחווה פגיעה בפרטיות כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן - חוק הגנת הפרטיות), אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין.
15. גם במקרה בו מבקשת הרשות לדחות בקשה לקבלת מידע, בהסתמך על סעיף 8 או סעיף 9 לחוק, נדרשת היא לערוך איזון בהתאם לסעיף 10 לחוק. סעיף זה מבחיר כי על רשות הדנה בבקשה למסירת מידע לפי החוק לשקול, בין היתר, את עניינו של המבקש במידע ואת העניין הציבורי שבגילוי המידע. סעיף 11 לחוק מוסיף וקובע כי אף מידע שהרשות רשאית או חייבת שלא למסור, יש לגלותו אם ניתן לעשות כן תוך השמטת פרטים, התניית תנאים בדבר השימוש במידע וכיו"ב.
16. עוד קובע החוק הסדורים להגנה על זכויותיו של צד שלישי, שמסירת המידע המבוקש עשויה לפגוע בו. הרשות נדרשת להודיע לצד השלישי על כוונתה למסור את המידע ולאפשר לו להביע את התנגדותו לכך עוד בטרם תמסור את המידע בנעל. אם החליטה הרשות לדחות את התנגדותו של הצד השלישי, עליה לעכב את מסירת המידע עד חלוף התקופה להגשת עתירה או עד שהוחלט לדחותה, לפי העניין.
17. בסעיף 17(ד) לחוק נקבעת נוסחת איזון, לפיה רשאי בית המשפט הדן בעתירה על החלטת רשות לפי החוק להורות על גילוי מידע מהסוג הנוכח בסעיף 9 לחוק, אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם להיית הנקשה.

18. בסעיף 20 לחוק נקבעה הוראה בדבר שמירת דינים, לפיה אין בהוראות החוק כדי לגרוע מתוקפו של חיקוק המחייב, המתיר, האוסר או המסדיר באופן אחר גילוי או מסירה של מידע שבידי רשות ציבורית.

עמדת המשיבים

המידע המבוקש הינו מידע פרטי שאין למסרו לפי החוק

19. המידע המבוקש בעתירה הינו פרטים אודות שיחות טלפון שקיים ראש הממשלה עם חבריו האישיים הי"ח שלדון אדלסון ועמוס רגב: תדירות הקשר, מספר השיחות, מועד השיחה - תאריך ושעה, ומשך השיחה.

20. ככלל, שיחותיו של ראש הממשלה, הן שיחות שעניינן עבודתו המיניסטריאלית והן שיחותיו הפרטיות, לרבות שיחותיו עם חבריו ובני משפחתו, הן שיחות מתוך המשרד והן מחוצה לו, לרבות ברכבו ובביתו, נערכות באמצעות מזכירותיו (והדבר מותר לכתחילה, ככל שר הזכאי לסיוע מינהלי מעובדי לשכתו). חגם שלא קיימת חובה בדין לעשות זאת, המזכירות מתעדות כל שיחה במסמך Word יומי, בו מתועדים נמען השיחה, מי יזם את השיחה, שעת השיחה ותאם השיחה בוצעה מחבית/מהמשרד. משך השיחה אינו מתועד. בסוף כל יום מודפס המסמך ונשמר בלשכת רה"מ, בהיותו מסווג. יודגש, כי אין כל תיעוד לתוכן השיחה או לסיווגה כפרטית/מיניסטריאלית, מסווגת ביטחונית/לא מסווגת ביטחונית. עוד יובהר, כי התיעוד במסמך אינו מדויק בהכרח ואף יתכן כי שיחות יערכו שלא באמצעות המזכירות ולפיכך לא יתועדו.

21. כאמור בהחלטת הממונה, נמסר על ידי הגורמים הרלוונטיים כי הי"ח אדלסון ורגב הם חברים אישיים של ראש הממשלה ושיחותיו עימם הן שיחות פרטיות שאינן קשורות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה.

22. הנתונים אודות שיחות אלו הם מידע פרטי, שעל פי חוק חופש המידע רשות ציבורית לא תמסור מידע אודותן, כפי שיפורט להלן.

23. סעיף 9(א)(3) לחוק קובע כדלקמן:

"רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה:

(...)

מידע שגילויי מחוזה פגיעה בפרטיות, כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – חוק הגנת הפרטיות), אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין;

24. חוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות היא, בין היתר, שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה (סעיף 9(2) לחוק).

סעיף 23 א ו- 23 ב לחוק קובעים איסור על גוף ציבורי למסור מידע, לרבות ידיעות על ענייני הפרטיים של אדם אף אם אינן מוגדרות כמידע, שלא פורסם ברבים על פי סמכות כדין או שלא ניתנה הסכמת האדם אליו מתייחס המידע למסור. מידע מוגדר כנתונים על אישיותו של אדם, מעמדו האישי, צמנת אישיותו, מצב בריאותו, מצבו הכלכלי, הכשרתו המקצועית, דעותיו ואמונתו (ראה סעיף 7 לחוק).

25. הפסיקה עמדה על חשיבותה של הזכות לפרטיות, אשר "מצויה בליבתו של מושג החירות, ניתן אף לומר כי היא תמציתו", ובמוקדה ניצבת האוטונומיה של הפרט והזכרה באינדיבידואל. זכות זו, שעוגנה בסעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וזכתה בכך למעמד חוקתי, אף נגזרת של הזכות לכבוד, מאפשרת לאדם "לקבוע את קווי דמותו, ולעצב את יחסיו עם סביבתו כמו-גם את הגדרתו העצמית... היא ציר מרכזי המגדיר את יחסי הפרט אל מול החברה במשטר הדמוקרטי" (ראה ע"מ 9341/05 - התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות ואח' (פורסם בנבו, מיום 15.9.09, בפסקה 19 לפסק הדין. לחלן - עניין התנועה לחופש המידע).

26. יחד עם זאת, הגדרת המונח פרטיות הינו עניין מורכב, שהיקפו לא נקבע במפורש [עניין התנועה לחופש המידע, בפסקה 20 לפסק הדין; ע"מ 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני (פורסם בנבו, מיום 27.2.08)]. עם זאת, לאור מעמדה החוקתי של הזכות יש לפרשה מתוך מבט רחב, ומתוך גישה מהותית ולא "טכנית" או "פדנטית" (עניין התנועה לחופש המידע, שם).

27. בע"מ 439/88 רשם מאגרי המידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994) (לחלן - עניין ונטורה) נדונה משמעות המונח "ענייני הפרטיים של אדם". השופט בך הגדיר מונח זה כמתייחס ל"כיל מידע הקשור לחיי הפרטיים של אותו אדם, לרבות שמו, כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו, יחסיו עם אשתו ויתר חברי משפחתו וכדומה". לעומת זאת, השופטת שטרסברג-כהן סברה כי אין ליצור רשימה כוללת של עניינים שיש לראות בהם "ענייני הפרטיים של אדם", אלא יש לבחון כל עניין על-פי ההקשר בו הוא מופיע. בעניין התנועה לחופש המידע נקבע כי ככלל, הפרטים שמנה השופט בך בעניין ונטורה אכן מהווים עניין מענייני הפרטיים של אדם, אולם ההחלטה האם מדובר ב"ענייני הפרטיים של אדם", לפי חוק חגנת הפרטיות תיבחן בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו ולחקשרו (פסקה 23 לפסק הדין).

28. לעמדת המדינה, המידע המבוקש אודות פרטי שיחות הטלפון שקיים ראש הממשלה עם חבריו, הוא מידע החושף את יחסיו של ראש הממשלה עם חבריו האישיים. כך, באמצעות מידע זה ניתן להתחקות אחר טיב הקשר של ראש הממשלה עימם, ואף לעמוד, במידת מה, על תוכן של שיחות (באמצעות הצלבה של פרטים נוספים, הידועים לציבור, כגון אירועים שהתקיימו בסמוך למועד השיחה).

29. אשר למידת רגישותם של הנתונים המבוקשים - בכל הנוגע לשיחות פרטיות - נבקש להקיש מהסדר שאין לו תחולה בעניינינו אולם מעיד לטעמם של המשיבים על עוצמת הפגיעה בפרטיות שעשויה לחיות הכרוכה במסירת נתונים מסוג זה. חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות

אכיפה – נתוני תקשורת), תשס"ח-2007 (להלן – **חוק נתוני תקשורת**) מסדיר את סמכויותיהן של רשויות חקירה לקבל לרשותן נתוני תקשורת מבעלי רישיונות בזק, ובכלל זה נתונים אודות "מועד השידור או הקבלה של מסר תבוק" וכן "נתונים מזהים של המנוי שחוא מקור מסר הבזק או יעדו" (רי הגדרת "נתוני תעבורה" והגדרת "נתוני תקשורת" בסעיף 1 לחוק). כלומר, בכל הנוגע לשיחות טלפון, מסדיר החוק את קבלתם מחברות התקשורת, בין היתר, של נתונים אודות יוזם השיחה ומקבלה ומתעד קיום השיחה.

אשר להסדרים אותם קובע חוק נתוני תקשורת, נציין בתמצית כי קבלת נתונים כאמור מותנית בצו שיפוטי או בקבלת היתר מנהלי במקרים דחופים. בית המשפט רשאי ליתן צו כאמור אם שוכנע כי הדבר נדרש "ובלבד שאין בקבלת נתוני התקשורת כאמור כדי לפגוע במידה העולה על הנדרש, בפרטיותו של אדם" (סעיף 3(א) לחוק).

אף בפסק דינו של בית המשפט העליון בעתירות שהוגשו נגד חוקתיות החוק (בג"ץ 3809/08 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משטרת ישראל** (ניתן ביום 28.5.12)), יצא בית המשפט מנקודת הנחה לפיה החסדר הקבוע בו פוגע בזכות החוקתית לפרטיות.

כאמור לעיל, חוק נתוני תקשורת כמובן אינו חל בענייננו, והוא מסדיר את מסירתם של נתונים מסוגים שונים, ובכלל זה נתונים מהסוג המבוקש בענייננו, בהקשר שונה לחלוטין. יחד עם זאת, לטעמם של המשיבים, יש בהסדרים הקבועים בחוק ובפסיקת בית המשפט לגבי, כדי ללמד על רגישותם של נתונים מסוג זה ועל חפגיה בפרטיות הכרוכה במסירתם.

30. הנה כי כן, אף מן האמור לעיל עולה כי מסירת נתונים אודות שיחות שקיים אדם עם חבריו יש בה כדי לחשוף מידע נוסף אודותיו ואודות היחסים בינו לביתם. יחסי אדם עם חבריו נופלים לגדר ענייני הפרטיים של אדם. אם זהות חבריו של אדם הוכרה בפסיקה כעניין פרטי, קל וחומר שכך הוא הדין לגבי יחסיו עם חבריו.

31. לטענת העותרים, ראש הממשלה וה"ה אדלסון ורגב הינם אישי ציבור, ועל כן "אין כל מקום לטענה של פגיעה בפרטיות ביחס למידע בדבר יחסי הגומלין ביניהם" (סעיף 42 לכתב העתירה). בכל הכבוד, ה"ה אדלסון ורגב אינם אישי ציבור, גם אם הם בעליו או עורכו (בהתאמה) של עיתון.

בניגוד לטענת העותרים, לא נקבעה הלכה בפסיקה לפיה עיתון חינו גוף דו מחותני. העותרים מפנים בהקשר זה ל**מאמר של הנשיא (בדימוס) ברק**. מאמר זה אוזכר בדני"א 2121/12 **פלוני נ' אילנה דיין** (פורסם בנבו, מיום 18.9.14), בפסקה 59 לפסק הדין **כחצצה בלבד** לסיווג העיתונות כגוף דו-מחותני, והדבר לא נקבע להלכה. על כל פנים, אפילו אם היה עיתון גוף דו-מחותני, אין הדבר חופך את בעליו או עורכו הראשי מינה וביה לאישי ציבור, ממש כשם שאנשי תברה קדישא (שחוכרה בפסיקה כגוף דו מחותני) אינם אישי ציבור.

על כן, עמדת המשיבים הינה כי לח"ה אדלסון ורגב עומדת הגנת הפרטיות כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות, ואין למסור את חמידע הנוגע אליהם. יוטעם, כי ככל שבית המשפט לא יקבל את עמדת המשיבים, ויסבור כי יש מקום להורות על מסירת חמידע, הרי שעל פי סעיף 13

לחוק חופש המידע יש לקבל את עמדת חי"ה אדלסון ורגב קודם מסירת המידע, ולאפשר להם להתנגד למסירתו ולהביא את עמדתם בפני בית המשפט.

32. ראש הממשלה הוא אכן איש ציבור. יחד עם זאת, ראש הממשלה הוא אדם, תזכאי לפרטיות ככל אדם אחר. אמנם, עובדת היותו איש ציבור מחייבת אותו לחשיפה גדולה יותר מאדם אחר. אולם גם לחשיפה זו יש גבולות. דווקא בשל החשיפה המוגברת לה נתון ראש הממשלה מתוקף תפקידו, יש להותיר לו "מרווח נשימה" בדליית אמותיו. מרחב פרטי, בו יוכל להתגהל בשלוה, מחוץ לעיני התקשורת.

33. דברים אלו זוכים לתמיכה בפסיקת בג"ץ. בבג"ץ 2481/93 יוסף דיין נ' ניצב יהודה חלק, מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מת(2) 456 דן בג"ץ בעתירת אדם שביקש לקיים אסיפה מול ביתו של הרב עובדיה יוסף ז"ל, במחאה על המשך ישיבת מפלגת ש"ס בממשלה, והמשטרה דחתה את בקשתו. בדחותו את העתירה, קבע בית המשפט (כבי המשנה לנשיא ברק) את הדברים הבאים, שיפים בשינויים המתבקשים גם לענייננו:

"יכל אדם זכאי לפרטיות" (סעיף 7א) לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו). איש הציבור זכאי אף הוא לפרטיות. היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשלול ממנו את הזכות להיות בדליית אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. דווקא בשל החשיפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זקוק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסימו של יום. אכן, זכותם של אישי הציבור היא "לשמור לפחות חלק מחייהם מחוץ לאמצעי התקשורת" (גביון, "איסור פרסום פרסום חפוגע בפרטיות" זכויות אזרח בישראל (האגודה לזכויות האזרח, בעריכת ר' גביון, תשמ"ב) 177, 200). (פסקה 26 לפסק דינו של השופט ברק, ההדגשות הוספו).

34. כבי השופט לוי הסכים לפסק הדין, והוסיף את הדברים הבאים:

"לדידי הזכות לפרטיות היא רבת ערך דווקא בחברה פתוחה הנוטה יותר ויותר להתערב בענייני אזרחיה, בין באמצעות מוסדות השלטון ובין באמצעות התקשורת הנישאת על כנפי עקרון זכות הציבור לדעת... במקרה שלפנינו יש לערוך את משוואת האיזון בין זכות ההפגנה ובין הזכות לפרטיות, וכוחם של הדברים שלעיל יפה כיתר שאת כשהמדובר באיש ציבור; הרי מעשיו של איש הציבור בפעילותו הציבורית, וגם במרחב המיגזרים של פעילותו הפרטית הגלויה, חשופים הם לעין כול, וכך גם ראוי הוא בחברה פתוחה דמוקרטית; ואין ספק בדבר שאדם הנוטל עליו תפקיד ציבורי חושף עצמו במידה רבה לעינו הפקוחה של הציבור. יש רק מקום אחד שאליו יכול הוא להימלט מעמל יומו בתום פעילותו

**הציבורית המפרכת, אל חיק משמחתי, מוגן בפרק זמן קצר מן
הלחצים החיצוניים הקשים הפועלים עליו למען החלף כוח
לקראת יום המחרת, והוא ביתו הפרטי. על בית זה יש להגן ככל
שניתן לעשות כן לפי הדין." (פסקה 3 לפסק דינו של חשופט לוי).**

35. כעולה מפסק הדין, ההבחנה המרכזית עליה הוא מבוסס היא בין פעילותו הפרטית של איש הציבור לבין פעילותו הציבורית, כאשר מטבע הדברים, היקף ההגנה לא הוא זכאי בפעילותו הפרטית רחב יותר מזו לה הוא זכאי בפעילותו הציבורית (ר' פסקה 30 לפסק הדין). בהתאם לכך ובהתאם לעקרונות שחוטו בפסיקה, את המונח "ביתו של איש ציבור" הנזכר בפסק הדין אין לפרש באופן דוקוני, אלא כדל"ת אמותיו, במסגרת פעילותו הפרטית.

36. אם כן, מסירת המידע המבוקש עולה כדי פגיעה בפרטיותו של ראש הממשלה. על פי נוסחת תאיוון שנקבעה בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, באיוון בין הזכות לקבלת מידע ובין הזכות לפרטיות, בתר המחוקק להעניק את הבכורה לזכות לפרטיות (עניימ 2820/13 דז רוזנברג נ' רשות האכיפה והגבייה (פורטס בנבו, מיום 11.6.14). העובדה כי הפעילות הפרטית מבוצעת במשרדי הרשות הציבורית אינה מפקיעה מהפעילות את אופייה הפרטי.

חתימתו לטענת נוספת של העותרים בהקשר זה

37. לטענת העותרים, קיומן של שיחות טלפוניות תוך מודעות לתיעוד השיחה על ידי רשויות המדינה משמיע ויתור על טענה בדבר פגיעה בפרטיות והסכמה מכללא לחזיקה של המידע על ידי הרשות המינהלית, על כל המשמעויות הנלוות לכך, לרבות החובה למסור את המידע בהתאם לחוק חופש המידע (סעיף 40 לכתב העתירה).

לכך נשיב בשניים: ראשית, מדובר בטענה מעגלית, שכן היא מסתמכת על הסכמת אדם למסירת מידע ע"י הרשות הציבורית בהתאם לחוק, על כלל הסייגים המנויים בו למסירת המידע, ובראשם הסייג בדבר חיות המידע פרטי בהתאם לחוק הגנת הפרטיות. קביעה לפיה כל מסירה של מידע פרטי לרשות ציבורית משמיעה מינה וביה ויתור על הגנת הפרטיות בשל חיות הרשות כפומה לחוק חופש המידע, מרוקנת מתוכן את הסייג הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק.

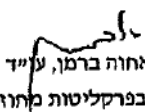
שנית, ולצד האמור, בגסיכות המקרה דן אין לראות בתיסוד השיחות משום הסכמה מכללא לפרסום המידע. כפי שהובהר לעיל, מדובר בתיעוד שאינו מחווה חובה על פי דין, והנערך לכלל שיחותיו של ראש הממשלה, כולל שיחותיו הפרטיות ביותר, ללא אבחנה. בגסיבות אלה, לא ניתן להסיק מתייעוד השיחות הסכמה גורפת לפרסום פרטי כלל השיחות שקיים ראש הממשלה. קבלת עמדת העותרים משמעה ויתור כמעט מוחלט על פרטיותו של ראש הממשלה, לרבות ביחס לצנעת אישיותו, מצב בריאותו וכיו"ב. לעמדה זו אין עיגון בפסיקה, כאמור לעיל.

38. בהתאם למצוות המחוקק והפסיקה, המשיבים בחנו את תאינטרס הציבורי העומד בבסיס בקשת העותרים. לטענת העותרים, תאינטרס הציבורי במסירת מידע הינו התרומה של המידע לדיון הציבורי בעניין הקשר בין ראש הממשלה לעיתון ישראל היום – בכל הכבוד, לא ראינו שחיכולת לקיים דיון ציבורי בסוגיה זו נפגעה כהוא זה כתוצאה מכך שהמידע לא היה חשוף לציבור עד כה. העותרים מודים בקיומו של דיון ציבורי בעניין, וחם עצמם מצרפים

לעתירה תמליל ארוך של תחקיר עיתונאי שערך העותר 1 בנושא (נספח 5/ לכתב העתירה), בו "חדברים תוארו בהרחבה" (סעיף 14 לעתירה). עולה איפוא, כי בנסיבות העניין הקונקרטי משקל הזכות לפרטיות רב, ולא ידחה מפני האינטרס הציבורי שהציגו העותרים.

39. נוכח האמור, בדין נדחתה בקשת העותרים לקבלת המידע, וחלטת הממונה אינה מקימה עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד.

אשר על כן, יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה ולחייב את העותרים בהוצאות המשפטים, ושכ"ט ע"ד.

אחווה ברמן, ע"ד
סגנית בכירה בפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

היום: ז' כסלו, תשע"ו

19 נובמבר, 2015

תצהיר

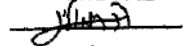
אני הח"מ, לינור אופיר, מסי זכות 040170185, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת כולה ואת האמת בלבד, וכי אם לא אעשה כן אחיה צפיה לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה בזה לאמור:

1. הנני משמשת כעוזרת לראש לשכת ראש הממשלה במשרד ראש הממשלה.
2. תצהיר זה ניתן לתמיכה בתגובה מטעם המשיבים בעת"ס 28606-09-15 רביב דוקור אח"י / הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה האח"י.
3. האמור בסעיף 20 לכתב התגובה נכון ויחזע לי מידיעתי האמיתית.
4. אני מצהירה כי השם דלעיל הוא שמי, החתימה דלמטה היא חתימתי, וכי תוכן תצהירי זה אמת.

לינור אופיר
נותנת התצהיר

אישור

אני הח"מ שירלי הרמולין, ע"ד, מאשרת בזה כי ביום 19/11/2015 הופיעה בפני גבי לינור אופיר, המוכרת לי אישית, ולאחר שהוזהרתי כי עליה לומר את האמת כולה ואת האמת בלבד, וכי תהיה צפיה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה נכונות הצהרתה דלעיל וחתמה עליה בפני.

שירלי הרמולין, ע"ד
מ.ר. 53492

חתימת מקבלת התצהיר

נספח "7"

מכתב המשיבה 3 לעותר 1

מיום 17.12.2015

משרד ראש הממשלה
הממונה על יישום חוק חופש המידע

ה' טבת תשע"ו

17 דצמבר 2015

לכבוד

מר עמוס רגב

שלום רב,

הנדון: עת"מ 28606-09-15 רביב דרוקר ואח' ל' הממונה על יישום חוק חופש המידע
במשרד ראש הממשלה ואח'

למשרד ראש הממשלה הוגשה בקשה על ידי מר רביב דרוקר (להלן: "העותר") לקבל מידע על אודות מועדי שיחות הטלפון שנערכו בין ראש הממשלה לבין מר שלדון אדלסון ומר עמוס רגב, מיום 11.2.2012 לתקופה של 3 שנים, ובכלל זה תאריך כל שיחה (נכנסת ויוצאת), מי יזם אותה ושעת השיחה. הבקשה הוגשה בהתאם לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע").

משרד ראש הממשלה השיב לבקשה, כי קשריו של ראש הממשלה עם אישים אלו הם אישיים, ועל כן מסירת מידע כמבוקש עלולה לפגוע בפרטיותו. העותר יחד עם חברת חדשות 10 בע"מ הגישו ביום 16.09.2015 עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים נגד תשובת משרד ראש הממשלה, וביום 2.12.2015 התקבל פסק דין שקבע כי על המדינה למסור את המידע המבוקש לתקופה שמיום 11.2.2012 ואילך, אלא שטרם מסירת המידע על המדינה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע לצדדי ג', על תוצאות העתירה ועל זכותם להתנגד למסירת המידע על פי חוק חופש המידע.

רצ"ב פסק הדין מיום 2.12.15.

בהתאם לפסק הדין, והואיל ומדובר במידע הכולל פרטים הנוגעים לך כצד שלישי, אנו מביאים את דבר הבקשה והחלטת בית המשפט לידיעתך, וכן מביאים בזה לידיעתך כי באפשרותך להודיע על עמדתך/התייחסותך למסירת המידע בתוך 21 ימים, מיום קבלת מכתב זה. ככל שאתה מעוניין להתנגד למסירת המידע נבקשך להודיענו על כך ולנמק התנגדותך, וזאת לאור סעיף 9 לחוק או הוראות כל דין.

משרד ראש הממשלה
הממונה על יישום חוק חופש המידע

נודה על קבלת התייחסותך למסירת המידע וזאת מבלי לגרוע משאר טענות המדינה הנוגעות לעניין. יובהר, כי המדינה מתעתדת להגיש ערעור על פסק הדין ובמקביל להגיש בקשה לעיכוב ביצוע על ההחלטה למסירת המידע המבוקש.

בכבוד רב,

עו"ד ואפר קבלאן
הממונה על יישום חוק חופש המידע
משרד ראש הממשלה

יפוי - כח

אני הח"מ, מר עמוס רגב, תעודת זהות **5109151**, ממנה בזה את עו"ד ממשד ד"ר א. קלגסבלד ושות', עורכי-דין להיות באי כוחי בכל הקשור להתנגדות לעתירה שהוגשה על ידי מר רביב דרוקר וערוץ 10 לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 ולפסק הדין שניתן בעתירה זו.

בלי לפגוע בכלליות המינוי הנ"ל יהיו באי כוחי רשאים לעשות ולפעול בשמי ובמקומי בכל הפעולות הבאות, כולן ומקצתן, הכל בקשר לענין הנ"ל והנובע ממנו כדלקמן:

1. לחתום על ולהגיש כל תביעה או תביעה שכנגד ו/או כל בקשה, הגנה, התנגדות, בקשה למתן רשות לערער, ערעור, הודעה, טענה, תובענה או כל חליף אחר הנוגע או הנובע מהחליף הנ"ל ללא יוצא מן הכלל, ומבלי לפגוע באמור גם לחודות ו/או לכפור בשמנו במשפטים פליליים.
2. לחתום על ו/או לשלוח התראות נוטריוניות או אחרות, לדרוש הכרזת פשיטת רגל, או פרוק גוף משפטי ולעשות את כל הפעולות הקשורות והנובעות מהענין הנ"ל.
3. להופיע בקשר לכל אחת מהפעולות הנ"ל בפני כל בתי המשפט, בתי דין למיניהם או מוסדות אחרים הן ממשלתיים והן אחרים עד לדרגה אחרונה.
4. למסור כל ענין הנוגע מהענין האמור לעיל לבוררות ולחתום על שטר בוררין כפי שבאי כוחי ימצא לנכון ולמועיל.
5. להתפשר בכל ענין הנוגע או הנובע מהענינים האמורים לעיל לפי שיקול דעתו של באי כוחי ולחתום על פשרה כזו בביהמ"ש או מחוצה לו.
6. לגבות את סכום התביעה או כל סכום אחר בכל ענין מהענינים הנ"ל לרבות הוצאות בימ"ש ושכר טרחת עו"ד, לקבל בשמי כל מסמך וחפץ ולתת קבלות ושחרורים כפי שבאי כוחי ימצא לנכון ולמתאים.
7. להוציא לפועל כל פסי"ד או החלטה או צו לדרוש צווי מכירה או פקודות מאסר, לעשות כל הפעולות חמותרות עפ"י חוק ההוצאה לפועל.
8. לנקוט את הפעולות ולחתום על כל מסמך או כתב בלי יוצא מן הכלל אשר באי כוחי ימצא לנכון בכל ענין הנובע מהענין הנ"ל.
9. להופיע בשמי וליצגני לפני רושם הקרקעות, בלשכת רישום מקרקעין, לחתום בשמי במקומי על כל בקשה, הצהרה ומסמכים אחרים למיניהם ולבצע בשמי כל עיסקה (דיספוזיציה) המוכרת על ידי החוק וליתן הצהרות, קבלות ואישורים ולקבל כל מסמך שאני רשאי לקבלו על פי דין.
10. ליצגי ולהופיע בשמי בפני רשם החברות, רשם השותפויות ורשם אגודות שיתופיות, לחתום בשמי במקומי על כל בקשה או מסמך אחר בקשר לרישום גוף משפטי, לטפל ברישומי או מחיקתו של כל גוף משפטי ולטפל בכל דבר הנוגע לו ולבצע כל פעולה בקשר לאותו גוף משפטי.
11. לטפל בשמי בכל הקשור לרישום פטנט או סימני מסחר, וכן בכל זכויות אחרות המוכרות על ידי החוק.
12. להעביר יפוי כח זה על כל הסמכויות שבו או חלק מתן לעו"ד אחר עם זכות העברה לאחרים, לפטרם ולמנות אחרים במקומם ולנחל את עניננו הנ"ל לפי ראות עינינו ובכלל לעשות את כל הצעדים שימצא לנכון ומועיל בקשר עם המשפט או עם עניננו הנ"ל, מאשר את מעשיו או מעשי ממלאי המקום בתוקף יפוי כח זה מראש.

המלים הבאות ביחיד תכלולנה את הרבים ולהיפך.

ולראיה באתי על החתום, היום, **3.12.2016**

חתימה:

הנני מאשר את חתימת מרשי הנ"ל:

עורך הדין: _____

Limited Power of Attorney

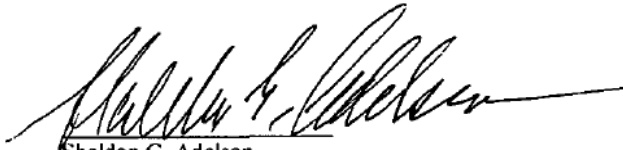
To: **Dr. A.Klagsbald & Co. Law Offices**

This will confirm the details of the power of attorney I have given you.

I, the undersigned, Mr. Sheldon G. Adelson, have given Dr. A.Klagsbald & Co. Law Offices (hereinafter called the "Attorneys") a limited power of attorney to act in my name as follows:

1. To handle for me my objection, in any form, against the petition filed on 20.9.2015 by Mr. Raviv Drucker and channel 10 against me and against Mr. Amos Regev under the Freedom of Information Law (Administrative Petition 28606-09-15, hereinafter: the "Petition") and the judgment in the said Petition.
2. It is hereby expressly clarified that the Attorneys are not authorized to perform any other act in my name or to receive any other document in my name, in connection with any other complaint or cause or matter, either present or future.

In witness whereof, I have hereto set my hand, this ___ day of December, 2015.

Sheldon G. Adelson

בית משפט ה' תל אביב-יפו ב יבואים תאריך 21.12.15

טופס 1 - פתיחת הליך אזרחי
(לפי תקנה 7 א(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984)

סמן במשבצת המתאימה:

1. המסמך המוגש

☐ תובענה עיקרית	☐ ערעור	☐ הודעה לצד ג'	☐ תביעה שכנגד	☐ בקשה בכתב המוגשת לפני פתיחת התיק העיקרי
☐ ערעור שכנגד				

2. (א) סוג תיק בהליך אזרחי

☐ אבטיח	☐ בקשה לאישור עיקול	☐ בקשה לפי חוק להגנה על עדים, התשס"ט-2008	☐ בקשה לתשלום תכופ	☐ הגבלים עסקיים	☐ הטרה מאימת וצו הגנה	☐ המרצת פתיחה	☐ המרצת פתיחה בוררות	☐ ועדת ערר	☐ חוזה אחיד
☐ חיקור דין אזרחי	☐ ניהול רכושם של נעדרים או שבויים	☐ ערעור אזרחי	☐ ערעור בחירות	☐ ערעור על בית דין למשמעת	☐ ערעור על בית דין משמעותי של רשויות מקומיות	☐ ערעור על בית דין משמעותי מדינה	☐ ערעור על בית דין משמעותי של שכנת עורכי הדין	☐ ערעור לפי חוק חיילים שנספו במערכה (תגמולים ושיקום), התש"ל-1950	☐ ערעור על החלטת ועדה
☐ ערעור מיסים	☐ ערעור נוער אזרחי	☐ ערעור על החלטת רשם בית המשפט	☐ ערעור שונה אזרחי	☐ ערר על פי חוק המיס, התש"ט-1959	☐ עתירות אסירים	☐ פירוקים	☐ פשיטת רגל	☐ רשות ערעור אזרחי	☐ רשות ערעור על החלטת רשם ההוצאה לפועל
☐ רשות ערעור על תביעות קטנות	☐ שכירות	☐ תיק אזרחי	☐ תיק אזרחי בסדר דין מהיר	☐ תיק אזרחי בסדר דין מקוצר	☐ תביעת בוררות	☐ תובענה "צוגית"	☐ תביעה	☐ תביעה	☐ תביעה

(ב) סוג תיק בהליך משפחה

☐ אימוץ	☐ אפטרופוסות	☐ פסק חוץ	☐ אכיפת פסק חוץ	☐ בקשה לאישור עיקול	☐ הטרה מאימת וצו הגנה	☐ היתר נישואין	☐ יישוב סכסוך	☐ ערעור משפחה	☐ ערעור על החלטת רשם משפחה	☐ רשות ערעור משפחה
☐ שניו שם	☐ תביעת בוררות	☐ קביעת גיל	☐ התרת נישואין	☐ תיק הסכם	☐ תיק משפחה	☐ תיק משפחה	☐ תביעות נזקקות	☐ תיק עזבנות	☐ ערעור משפחה אימוץ	

3.

סכום התביעה (בתביעות כספיות בלבד):

4.

סוג עניין (יש למלא בהתאם להודעת מנהל בתי המשפט לפי תקנה 7א(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 כפי שמתפרסמות ברשומות מזמן לזמן):
 זרזכי ארזלי (ג'א"ל) מס' 2007 פ"ד (באפשרותך לבחור יותר מסוג עניין אחד באותו התיק, והאגרה שתשולם היא האגרה הגבוהה ביותר)

5. בעלי הדין- פרטי מגיש התובענה (די בציון פרטי בעל הדין הראשון) קטין חסוי

שם (פרטי ומשפחה/חברה/מוסד)	מספר זהות/ מספר ח"פ	מספר טלפון	כתובת
ח'א/ס'ר'ג	50598036		

* בהתאם לתקנה 7א(ו) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, אם אין בידי מגיש התובענה "מספר זהות" כהגדרתו בתקנות האמורות, עליו לפרט את הטעמים לכך. לפיכך, אם אין ברשותך מספר זהות, נא פרט:

6. פרטי בעל-דין שכנגד:¹ (די בציון פרטי הנתבע הראשון) קטין חסוי

שם (פרטי ומשפחה/חברה/מוסד)	מספר זהות/ מספר ח"פ	מספר טלפון	כתובת
ד"ר ר' אהרן אהרן			
בעניין עיזבון המנוח (בתיקי עזבונות בלבד)	מספר זהות	מספר טלפון	תאריך פטירה

7. אחר:

הוגשה בקשה לפטור מתשלום אגרה בהתאם לתקנות בתי המשפט (אגרות), התשס"ז-2007 או תקנות בית המשפט לעניני משפחה (אגרות), התשנ"ו-1996.

8. פרט בקשות שנפתחו לפני פתיחת ההליך הנוכחי:

מספר תיק	שם התיק	תיאור

9. פרטי בא כוח (אם מגיש התובענה מיוצג)

שם עורך הדין (שם פרטי ושם משפחה)	שם משדד עורך הדין	מספר רישון	מספר פקס	מספר טלפון
אבי צקור קלצמן		68867		

אני מצהיר כי ידוע לי שסעיף 4 לטופס זה משמש, בין היתר, לצורך שומת אגרת בית משפט ואני מתחייב כי אין התובענה כוללת סוגי עניין שלא פורטו בסעיף 4 לטופס זה.

 חתימה

9.12.15
 תאריך

¹ בהתאם לתקנה 2)9 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, פרטי הנתבע ימולאו עד כמה שניתן לבררם.